

’ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΤΥΠΟ

’ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ’ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΗΣ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΑΣ ΟΡΘΟΔΟΞΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ (Π.Ο.Ε.)

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΥΡΩ 50,00. ΚΥΠΡΟΥ: ΕΥΡΩ 90,00. ΕΥΡΩΠΗΣ: ΕΥΡΩ 90,00. ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΧΩΡΩΝ: ΕΥΡΩ 100,00. ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ: ΕΥΡΩ 1,20

ΙΔΡΥΤΗΣ † Αρχιμ. Χαράλαμπος Δ. Βασιλόπουλος 27 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 2017 Ανακομιδή λειψάνων Αγ. Ιωάννου του Χρυσοστόμου, Μαρκανθής Αγίας, Κλαυδίνου Όσιου, Πέτρου Όσιου, Δημητρίου Νεομάρτυρος ΕΤΟΣ ΝΖ΄ ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 2150

’Ο ’Υφ. Παιδείας κ. Ζουράρις προστάτης των Σοδόμων και Γομόρρων;

ΠΙΝ ένα χρόνο τὸ ἑλληνικὸν Κοινοβούλιον ἐψήφισε μὲ συντριπτικὴν πλειοψηφίαν «τὸ σύμφωνον συμβίωσης» ποὺ ἐπισημῶς ἐξισώνει τὴν οἰκογένειαν μὲ τὴν ὁμάδην τῶν ἀνηθικῶν ποὺ καταπατώντας τὸν θεῖον νόμον προσπαθοῦν νὰ συζῶν ὡς ζευγάρια. Ὅσοι βουλευτὲς ἐψήφισαν τὸν θεοσυγῆ

αὐτὸν νόμον ἔθεσμοθέτησαν στὴν ταλαίπωρον πατρίδα μας ποὺ βυθίζεται στὴν φτώχειαν καὶ τὴν ἀπελπισίαν νόμους Σοδόμων καὶ Γομόρρων. Ὅλοι, σχεδόν, οἱ ἀρχηγοὶ τῶν ἑλληνικῶν πολιτικῶν κομμάτων συμπεριλαμβανομένων καὶ τοῦ «μελλοντικοῦ» πρωθυπουργοῦ **Κυριάκου Μητσοτάκη**, χωρὶς τύψεις συνειδήσεως, ἀλλὰ

μὲ μεγάλην χαρὰν ὑπερ-ψηφισαν τὸν σοδομικὸν αὐτὸν νόμον ποὺ ἔχει ὡς κύριον σκοπὸν τὴν διάλυσιν τῆς οἰκογενείας καὶ τῆς πατρίδος μας.

Ὁ πλὴν ἐνθερμος ὁπαδὸς τοῦ θεοσυγῆ αὐτοῦ νόμου - καὶ γι’ αὐτὸν τὸν λόγον τὸν ἐβραβεύουν ὁ ἄθεος καὶ ἐθνομηδενιστὴς Τοῖπρας-,

ἦτο ὁ «λόγιος» βουλευτὴς τοῦ Καμμένου

Κώστας Ζουράρις.

Ἐν συνεχείᾳ δημοσιεύμεν τὴν ὁμιλίαν ποὺ ἐξεφώνησε τὴν Τρίτην 22 Δεκεμβρίου 2015 στὸ ἑλληνικὸν Κοινοβούλιον καὶ τὴν ἀφιερῶνουμε σὲ ὅλους τοὺς φίλους τοῦ κ. Ζουράρι, μητροπο-

λίτας, καθηγητὰς θεολογίας καὶ μοναχοῦ:

«Τὸ 1947 περίπου, τὸν πατέρα μου, ὁ ὁποῖος εἶναι ὁ ἱδρυτὴς τῆς σεξολογίας στὴν Ἑλλάδα –ή Geschlechtskunde-, ἐπιστημονικὸς συνεργάτης μέχρι τὸ 1923-1925 στὸ Βερολίνο στὸ Ἰνστιτοῦτο Σεξουαλικῶν Ἑρευνῶν, τὸν παραπέμπει τὸ ἑκτακτὸ διαρκὲς στρατοδικεῖο στὴ Θεσσαλονικὴ

καὶ μέσα στὸ εἰσηγητικὸ τῶν στρατοδικῶν ὑπάρχει τὸ ἐξής, γιὰ νὰ μαθαῖνουμε: Ἐπειδὴ ὁ Ζουράρις ὁ γιάτρος εἶναι κομμουνιστὴς, χρησιμοποιεῖ ὡς πρόσχημα δῆθεν ἐπιστημονικὲς ἀπόψεις, γιὰ νὰ ἀποποινικοποιήσει τὴν «φιλομοφιλία» τὴν ὁμοφυλοφιλία –καὶ διὰ τοῦ ἔργου Ὁ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Νέα Θεολογικὴ Σχολὴ τῆς Χάλκης καθίσταται ἡ Ἀκαδημία τῆς Κρήτης!

ΔΗΛΗΤΗΡΙΟΝ ΔΙΑ ΤΟ ΓΕΝΟΣ

Η ΜΕΤΑΛΛΑΞΙΣ ΤΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ

Ἀνοικτὴ ἐπιστολὴ πρὸς τὸν ἐξοχώτατον

κ. Ἀλέξιον Τοῖπραν Πρωθυπουργόν τῆς Ἑλλάδος

Γράφει ὁ Σεβ. Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας Ἀμβρόσιος

Κύριε Πρωθυπουργέ,

Ἐμπρέματέ μοι νὰ Σὰς ὁμιλήσω μὲ τὴν γλῶσσα τῆς ἀληθείας. Εἴμαι ἐξ ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι, πιστεύοντας στὶς προεκλογικεῖς ἐξαγγελίες Σας, «**ὄχι στὰ Μνημόνια, ὄχι στοὺς φόρους, ὄχι...., ὄχι...., ὄχι....**», ἐθεώρησα ὅτι ὁ Πανάγαθος Θεὸς λυτήθηκε τὴν Ἑλλάδα μας καὶ μᾶς ἀποστέλλει ἕνα ἥρωα Πρωθυπουργό, ὁ ὁποῖος θὰ μὴς ἀπαλλάξει ἀπὸ τὴν τυραννικὴ σκλαβιά τοῦ κ. Σώμπιτλε καὶ τῶν ἄλλων Εὐρωπαίων Ἑταίρων μας. Γι’ αὐτὸ καὶ ὅταν ἀναλάβετε τὰ ὑψηλὰ καθήκοντά σας Σὰς ἐπήνεσα δημοσίως! Θυμηθεῖτε ἐκεῖνο τὸ «Γεῖά σου, λεβέντι Πρωθυπουργέ κ. Τοῖπρα»!

Νομιμοποιούμαι, λοιπόν, σήμερα νὰ Σὰς ἐλέγχω δημοσίως γιὰ τὰ δημοσίως ὑφ’ Ὑμῶνπρατόμενα!

ΠΙΣΤΕΥΕΙ ἢ ΥΠΟΚΡΙΝΕΤΑΙ-ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑ ΣΤΟ ΤΕΛΟΣ

Ἐπεῖτα ἀπὸ τὰ παραπάνω εἰσαγωγικά ἐξ ἔλθουμε στὸ θέμα μας. Δὲν πρόκειται νὰ Σὰς ἐλέγχω γιὰ τὴν πολιτικὴ Σας, ὅπως παραδείγματος χάριν στὸν τομέα τῆς οἰκονομίας, καθ’ ὅσον τὰ ζητήματα αὐτὰ ἀνήκουν στὴν ἀρμοδιότητα ἄλλων παραγόντων. Ἐμεῖς σήμερα θὰ ἐστιάσουμε τὴν προσοχὴ Σας στὸ θέμα τῶν σχέσεων Σας μὲ τὴν Ὀρθόδοξή Ἐκκλησίαν, ὅπλ. θὰ ἐστιάζουμε τὴν προσοχήν μας καὶ θὰ διερευνήσουμε τὸ κατὰ πόσον ἀνήκειε στὰ πιστὰ τέκνα τῆς Ἐκκλησίας ἡ ὄχι. Ἐχομεν, λοιπόν, τὰ ἐξῆς δεδομένα:

1. Ἐχετε διακρινεῖ δημοσίως ὅτι ΔΕΝ ΠΙΣΤΕΥΕΤΕ ΣΤΟ ΘΕΟ! Εὐκαίρως-ἀκαίρως διακρινύσατε urbi et orbi, ὅτι **εἰσθε ἄθεοι!**

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Μάθημα Ὀρθοσκευτικῶν - Νέα Προγράμματα Σπουδῶν

Ἐκσυγχρονισμὸς τῆς ἐκπαιδεύσεως

ἡ ἐπιχειρήσεις ἀλλοιώσεως

τῆς πίστεως καὶ ἀξιοποινοὺς πράξις;

Ἐφαρμογὴ κι ἔπειτα διόρθωσις ἢ ἄμεσος ἀπόσυρσις;

Τοῦ κ. Χρήστου Μποντάκη

Τελικὰ γιὰ φέτος, ὅπως ὅλα δείχνουν θὰ ἐφαρμοστοῦν στὰ ἀνήλικα παιδιά μας ἀπὸ 7-8 ἐτῶν, τὰ κατὰ τὴν ἐκτίμησιν πολλῶν θεολόγων ἀλλὰ καὶ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Ιερώνυμου, ...«ἀπαράδεκτα κι ἐπικίνδυνα» Νέα Προγράμματα Σπουδῶν (ΝΠΣ) τοῦ Μαθήματος τῶν Ὀρθοσκευτικῶν (ΜΘ).

Κατὰ τὶς δηλώσεις ἔπειτα ἀπὸ τὴ συνάντησιν τῶν ἀντιπροσωπιῶν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς κυβέρνησης, ὁ Ὑπουργὸς κ. Φίλης ἦταν ὀντως σαφής: «**Θὰ ἐφαρμοστοῦν ...δὲν ὑπάρχει ζήτημα διαφωνίας(!)**» ...«τὰ ἀναλυτικὰ προγράμματα ἀλλάζουν ἀπὸ φέτος καὶ θὰ γίνουν τὰ μαθήματα μὲ βάση τὰ προγράμματα αὐτά».

Ἐκεῖνο δηλοῦν τὸ ὁποῖο ἐξάγεται στὴν κοινὴ γνώμῃ ὡς συμπεράσμα καὶ ποὺ ὡς εἰκόνα τοιαύτησιν, ἀδικεῖ σαφῶς τὴς θεοφιλεῖς προσπάθειες τοῦ ἰδίου τοῦ Ἀρχιεπισκόπου καὶ ἄλλων σεπτῶν Ἱεραρχῶν τῆς Ἐκκλησίας, εἶναι ὅτι τὸ ζήτημα τελικὰ, δὲν ἦταν ἂν θὰ ἐφαρμοστοῦν ἡ ὄχι τὰ ΝΠΣ, ἀλλὰ ...τὰ περὶ τὴν βιβλία κι ἀπὰς ὡς ἕνα ἀπὸ τὰ βοηθητικὰ ἔργαλεῖα τοῦ μαθήματος!

Αὐτὸ ὅμως τὸ ὁποῖο πρέπει νὰ ἀποσαφηνιστεῖ, εἶναι ὅτι οὕτως ἢ ἄλλως, τὰ παλαιὰ βιβλία ἐδόθησαν στοὺς μαθητὲς ἄφ’ ἑνὸς λόγῳ τῆς μὴ ἐκδόσεως καινοουργίων, ἄφ’ ἑτέρου δὲ προκειμένου νὰ χρησιμοποιηθοῦν ἔτσι κι ἄλλιως ἀπὸ τὰ ΝΠΣ καὶ ὅπου γενικὰ δὲ ἐξυπηρετεῖ τὴν παραπομπὴ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛ.

Ἡ Σιών κατὰ τοῦ Σιωνισμοῦ

Μία ἑλληνορθόδοξος κριτικὴ ἐναντίον

τῆς ἀοράτου δικτατορίας τῶν Σιωνιστῶν

Γράφει ὁ κ. Διόδωρος Ράμμος, Ἱστορικός-Ἀρχαιολόγος

6ον

Ἡ συνωμοσία ἀποκαλύπτεται

Ὅσο καὶ ἂν προσπαθοῦσαν νὰ κινουῖν ἀοράτως οἱ Σιωνιστὲς, κάποιες φορὲς ἀποκαλύπτονταν, καθὼς οὐδεὶς τέλειος καὶ ἀλάνθαστος. Κάποια ἀπὸ τὰ συνωμοτικὰ τοῦς κείμενα παρέπεσαν, σὲ κάποιες περιπτώσεις, καὶ ἔγιναν ἀντικείμενον δημοσιεύσεως. Ἀμέσως οἱ Σιωνιστὲς, ὅπως στὴν περίπτωση μὲ τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ, ἐπέπαιδαν νὰ ἀμφισβητήσουν τὸ γεγονός, γιὰ νὰ μὴ ματαιωθοῦν τὰ ὑποχθόνια σχέδιά τους. Κάπως ἔτσι εἶδαν τὸ φῶς τῆς δημοσιότητας τὰς Πρωτοκόλλα τῶν Σοφῶν τῆς Σιών καὶ ἡ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 5ην ΣΕΛ.

Ἡ ἐπιβολὴ τῆς παραφροσύνης τοῦ Νέρωνος εἰς τοὺς μαθητὰς

Γράφει ὁ Σεβ. Πειραιῶς Σεραφεῖμ Βλέπε εἰς τὴν 7ην σελ.

Ἐγχείρημα εἰσαγωγῆς γενετησίου ἀγωνίης

Τὸ τελευταῖον διάστημα ἐπεχειρήθη μία ἐπίδειξις ἐναντίον τῆς Διοκούσης Ἐκκλησίας ὡς τὴν ἡδικὴν αὐτοσυργὴν διὰ τὴν ἀπομάκρυνσιν τοῦ κ. Ν. Φίλη ἀπὸ τὴν θέσιν τοῦ Ὑπ. Παιδείας. Κανεὶς ὅμως ἀπὸ τοὺς ἐπιτιθεμένους δὲν ἔχει τὸ δῆρρον νὰ ἀναμετρηθῇ μὲ τὴν πραγματικότητά. Ἡ κοινὴ γνώμη συμφώνως πρὸς δημοσκοπήσεις ἤτο κατὰ μεγάλην πλειοψηφίαν κατὰ τῶν ἀλλαγῶν εἰς τὸ μάθημα τῶν Ὀρθοσκευτικῶν καὶ ἐπομένως ἡ Ἐκκλησία ἐξέφραζε τὸ αἰσθημα τῶν πολιτῶν, τὸ ὁποῖον ὁ Πρωθυπουργὸς ἔλαβε σοβαρῶς ὑπ’ ὄψιν. Ἀπὸ ὅσους δηλητηριάζουν τὴν κοινωνικὴν ἀτμόσφαιραν, διὰ νὰ ἐπιφέρουν πλῆγματα εἰς τὴν ἐμπιστοσύνην ποὺ ὁ λαὸς ἔχει πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν κανεὶς δὲν εἶχε τὴν ἀνδρείαν νὰ ἀναδείξῃ ἕνα νέον παράγοντα, ὁ ὁποῖος ἰαχυροποιεῖται συνεχῶς εἰς τὴν πολιτικὴν ζωὴν τῆς Χώρας, δηλ. τὴν ἐπισημοποιήσιν τῆς ὁμοφυλοφιλίας. Πολλὰ γράφουν ἐναντίον τῆς Ἐκκλησίας χωρὶς καμίαν συνέπειαν. Τολμοῦν νὰ ἀντεῖπονται κατ’ ὄψιν πρὸς τὴν ὁμοφυλοφιλίαν;

Εἰς ὁμιλίαν τοῦ κ. Τοῖπρα εἰς ἀνοικτὴν συγκέντρωσιν πρὸς τὰ μέλη τοῦ κόμματος τοῦ ἐδεδόσμεν εἰς τὸ κέντρον τῆς αἰδοῦσης σημαΐα -μεγάλων διαστάσεων- τῶν ὁμοφυλοφίλων καὶ συναφῶν ὁμά-

ΣΗΜΕΡΟΝ ΕΙΣ ΤΟΝ «Ο.Τ.»

• Ὀρθοσκεία καὶ Πολιτισμός, Γράφει ὁ κ. Γεώργιος Θ. Ποντίκας, Δημοσιογράφος - Συγγραφεὺς. Σελ. 4

• Ἐνὰς καινούριος χρόνος ἐνώπιον τοῦ ἀπείρου τοῦ Θεοῦ, Τοῦ κ. Ἰωάννου Κουτσούκου. Σελ. 4

• Ὁ Ἅγιος Νικόλαος Βελιμίροβιτς περὶ Εὐρώπης, Πατισμίου, Λουθηρανισμοῦ καὶ Ἰουδαϊσμοῦ. Σελ. 5

• «Να μὴν- ἀλλά...». Τοῦ κ. Νικολάου Ζαχαριάδου, Καθηγητοῦ Θεολογίας - Συγγραφεὺς - Ἱεροκληρικὸς - Πρωτοψάλτου. Σελ. 5

ἙΛΠΙΣΤΗΛΙΔΕΣ ἔ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΤΥΠΟΥ

Πενία καὶ πείνα

(ἡ ἀνά τοὺς αἰῶνες «χαίνουσα» κοινωνικὴ πληγὴ)

Τοῦ κ. Παύλου ΑΘ. Παλουκά, Θεολόγου

«...ὅς μὲν πεινᾷ, ὅς δὲ μεθύει» (Α΄ Κορ. 11,21)

Ἡ πενία (φτώχεια) καὶ ἡ πείνα εἶναι δυὸ ἔννοιες καὶ καταστάσεις, ἡθικοκοινωνικὲς καὶ βιολογικεῖς. Ἀλληλένδετες καὶ ἀλληλοπεριχωρούμενες. Ὅταν ἔντονα ὑφίστανται ἡ ἐλλείψην τροφίμων, ὁ λιμὸς καὶ ἡ σποδεία, αὐτάματα ὑπονοεῖται καὶ ἡ κατάστασις τῆς στέρησης καὶ ἐξουδένωσης, τῆς ἀνέχειας καὶ τῆς ἐνδείας.

Τὸ φαινόμενο τῆς φτώχειας καὶ τῆς πείνης, ἡ ἀνά τοὺς αἰῶνες ἀνοικτὴ καὶ «*πυρροοῦσα*» αὐτὴ

δων, ἐνὸς ὅλαι αἱ ἄλλα σημαῖαι -μικρότεροι- ἦσαν τοῦ ΣΥΡΙΖΑ. Ὅμως καὶ εἰς τὴν ἀξιωματικὴν ἀντιπολίτευσιν τὰ πράγματα εἶναι ἐξ Ἰσου οἰκτρά. Ὁ Βουλευτὴς κ. Γ. Γιακουμάτος εἰς πρόσφατον

συνέντευξίν τοῦ ὑπεννόησε κατὰ ἀρνητικὸν διὰ τὴν ὁμοφυλοφιλίαν. Ἀμέσως ὁ κ. Κ. Μητσοτάκης ἀπηθύνη μῆνυμα, εἰς τὸ ὁποῖον ἠναντιώθη πρὸς αὐτὰς τὰς δηλώσεις καὶ ἐξήτησεν ἀπὸ τὸν Βουλευτὴν

ἀμέσως νὰ ἀνακαλέσῃ. Ὁ κ. Γιακουμάτος ὄχι μόνον ἀνεκάλεσεν, ἀλλὰ εἶπεν εὐθαρσῶς ὅτι ἐψήφισε τὸ σύμφωνον συμβιώσεως καὶ ὅτι ἔχει φίλους ὁμοφυλοφίλων.

Ἀπὸ αὐτά, ὅπως καὶ ἐπίσης ἀπὸ περιπτώσεις Σεβ. Μητροπολιτῶν, ποὺ προπηλακί-

Τεχνολογία καὶ βιοτικαὶ μέριμναί

Τοῦ πρωτοπρεσβυτέρου π. Διονυσίου Τάση

ΟΑΝΘΡΩΠΟΣ τῆς πίστεως ἔχει μονίμως στραμμένον τὸ νοῦ τὸν σπὸν Θεοῦ. Ἐργάζεται ἐπὶ τῆς γῆς, ἀλλὰ ἐντρυφεῖ καὶ ἐπιθυμεῖ τὰ ἀγαθὰ τοῦ οὐρανοῦ. Δηλαδή, προσπαθεῖ νὰ ἔχει ὅσο τὸ δυνατό λιγότερες βιοτικὲς μέριμνες, ἀρέσκειται στὰ λίγα καὶ ἀντιστέκεται στὸ μεγάλο πειρασμὸ τοῦ ἐκσυγχρονισμοῦ καὶ τῆς ψυχροφθορὰς ἐκκοσμίκευσης. Ἐτοῖς ἔχει χρόνον γιὰ προσευχὴν, γιὰ μελέτη καὶ γιὰ ἀσκήσιν ἐμπρακτικῆς ἀγάπης πρὸς τὸν πλησίον. Ἀρνείται ἡ κάθε μέρα νὰ γεννᾷ νέες μέριμνες γιὰ τὴν ἐπόμην, προκειμένου νὰ γίνῃ πιὸ ἀνετὴ ἡ ζωὴ. Δὲν θέλει νὰ μπεῖ σ’ ἕνα φαῦλον κύκλον, ἀκολουθώντας τὴν τακτικὴ τῶν κοσμικῶν, οἱ ὁποῖοι μένουσι πάντα ἀνικανοποίητοι, ἀφοῦ σέρνονται ἀπὸ τὰ ἀκόρεστα πάθη, ποὺ συνήθως ὁδηγοῦν στὴν ἀμαρτία.

Ὁ χριστιανὸς ἐπιλέγει μόνον τὰ ἀναγκαῖα τῆς ζωῆς. Δὲν ἔχει μεγάλα σχέδια γιὰ τὴν παρουσία ζωῇ, ἡ ὁποία ἀνὰ πᾶσα στιγμήν μπορεῖ νὰ τελειώσῃ. Περισσότερο σκέφτεται τὴν αἰώνια, ὅπου ὅλα θὰ εἶναι ρυθμισμένα καὶ δὲν θὰ ὑπάρχουν ἀγωνιώδεις μέριμνες, δυσεπιλύτα προβλήματα καὶ δυσάρεστες καταστάσεις. Προσεύχεται νὰ τὸν ἐλεήσει ὁ Θεὸς καὶ νὰ ικανοποιήσῃ τὸ αἶτημά του νὰ γίνῃ μέτοχος τῆς μακαριότητος τοῦ Παραδείσου. Γνωρίζει ὅμως ὅτι κατὰ τέτοιο προϋποθέτει ἔντονον πνευματικὸ ἀγῶνα. Ἐδῶ βρίσκεται τὸ δύσκολον σημεῖον, γιατί οἱ περισσότεροὶ ἀγωνιάτες εὐκόλα συμβιβάζονται μὲ τὸν κόσμον καὶ ἀποσυνδέονται ἀπὸ τὸν οὐρανόν. Εντυπωσιάζονται ἀπὸ τὴν σύγχρονον ζωὴν, τὴς προόδους τῶν ἐπιστημῶν καὶ τῆς τεχνολογίας. Μιὰ ματιά στοὺς σημερινούς ἀνθρώπους ἐπιβεβαιώνει τὸν ἰαχυρισμὸν μας. Τρελαθήκαν οἱ ἄνθρωποι μὲ τὴν τεχνολογία τῆς ἐπικοινωνίας. Ὅλοι κρατοῦν στὸν χέρι τους κινητὸ τηλέφωνον. Ὅπου καὶ νὰ βρεθοῦν μιλοῦν, γελοῦν, ἐκνευρίζονται καὶ χάνονται μὲ τῆς ἐγχρωμὲς εἰκόνας. Ἐχοῦν πάντα σκορπισμένον τὸ νοῦ τους στὰ μάτια καὶ ἐπιζημία, γι’ αὐτὸ καὶ δὲν μποροῦν νὰ ἀφοσιωθοῦν σὲ κατὰ πνευματικόν. Ἀκόμα καὶ μέσα στοὺς ναοὺς, τὴν ὥρην τῆς θείας Λειτουργίας, χτυποῦν τὰ κινητὰ τηλέφωνα. Ἀλλὰ καὶ στὸ ἱερὸ χτυποῦν, γιατί οἱ σύγχρονοι κληρικοὶ τὰ θεωροῦν ἀναγκαῖα στὸ ποινικαντικὸν τοῦς ἔργοι! Στὸν πειρασμὸ τῆς τεχνολογίας πέφτουν καὶ οἱ παραδοσιακοὶ κληρικοὶ καὶ μοναχοί, οἱ ὁποῖοι ὑποτίθεται ὅτι εἶναι ἐλεύθεροι ἀπὸ τὰ βιοτικά.

Τὰ κινητὰ τηλέφωνα καὶ οἱ ἄλλες παρόμοιες συσκευαὲς ἀποσυνδέουν τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὸν οὐρανόν, τὸν σκορπίζουν στὰ βιοτικὰ πράγματα τῆς γῆς, δηλαδή καταστρέφουν τὴς προϋποθέσεις τῆς πνευματικῆς ζωῆς. Ὁ Ἅγιος Παῖσιος ὁ ἀνορεΐτης, τὸν ὁποῖον ὅλοι ἐπικαλοῦνται, ἀλλὰ ἐλάχιστοι τὸν μιμοῦνται, ἀνησυχοῦσε γιὰ τὸν ἐκσυγχρονισμό καὶ τὴν τεχνολογία τῆς ἐποχῆς μας, γι’ αὐτὸ καὶ ἔλεγε: «Ἡ τεχνολογία μπορεῖ νὰ προσφέρει μιὰ βοήθεια στὴς καθημερινὲς μας ἀνάγκες, ὅμως ποὺ σταματᾷ ἡ ἀνάγκη; Τὸ ἐνὰ φέρνει τὸ ἄλλο καὶ δὲν μποροῦμε νὰ σταματήσουμε ποτενὰ. Δὲν ταιριάζει στὸν μοναχόν νὰ ὁδηγεῖ ἀμάξι στὸ Ἅγιον Ὅρος. Ἀπλοποιήστε τίς ἀνάγκες σας καὶ βγάλτε τὴν μέριμνα ἀπὸ τὴν καθημερινὴν ζωὴ σας» (Ὁ ὁσιος Παῖσιος, ἐκδόση Ἑνωμένη Ρωμιοσύνη, Θεσσαλονικὴ 2015, σελ. 226).

Ἀμποτε νὰ βγάλουμε οἱ χριστιανοὶ ἀπὸ τὴν ζωὴ μας τίς μάταιες καὶ περριττές μέριμνες, γιὰ νὰ δοῦμε καλύτερον τὸ τέμα τῆς κατά Θεὸν πορείας μας.

στέρηση παιδείας, πληροφόρησης καὶ ηλεκτρονικῶν ὑπολογιστῶν κ.λπ.

Σήμερα, λοιπόν, εἶναι πολὺ ὀξυμμένο τὸ πρόβλημα τῆς φτώχειας καὶ τῆς πείνας καὶ παρατηρεῖται συνεχῶς μὴ ἀντίφρασι καὶ ἀντινομία στὴν ἐποχὴ μας. Μπορεῖ δηλαδή οἱ κοινωνίες νὰ χαρακτηρίζονται καταναλωτικὲς (ἐπὶ τὸ ὀρόθερον «ἀστυτερε») καὶ νὰ ἔχουν μία ἐπιπλέον ὀλικὴ εὐεξία, δὲν κατορθώσαν ὅμως νὰ λύσουν τὰ προβλήματα τῆς φτώχειας, τῆς ἀσιτίας, τῆς ἀνεργίας, τῆς στενιάσεως κ.ἄ., ἀπὸ τὰ ὁποῖα κατατρύχονται ἀκόμη πολλοὶ λαοί, Ἀφρικῆς, Ν. Ἀμερικῆς κ.ἄ., ἀλλὰ καὶ ἐμεῖς οἱ Ἑλληνες.

Λεῖπει δυστυχῶς ἡ ἀγάπη, ἐμψύχισαν οἱ καρδιές τῶν ἀνθρώπων καὶ φυγαδεύτηκαν ἀπὸ τὴν ζωὴ τους καὶ οἱ ἄλλες σημερινεῖς, χεῖρα, πείνα, πολέμοις, ἀρρώστιας ἀνίστες (λ.χ. aids), ἐλλείψην νεροῦ, στενιάσεως καὶ ἐγκαταστάσεων υγιεινῆς, Δὲν μπο-

ρεῖ νὰ νοηθεῖ καὶ νὰ ἐπιτευχθεῖ βελτιωμένο καὶ ἀνυψωμένο βιοτικὸ ἐπίπεδο, χωρὶς τὴ βίωσιν ἀπὸ τῶν διαχρονικῶν, ἡθικοκοινωνικῶν ἀξιών τοῦ χριστιανισμοῦ. Ἡ συνυπαρξὴ εἶναι ἀναγκαῖα γιὰ τὸ καλὸ τῆς ἀνθρώπινης κοινωνίας.

Διαφορετικὰ ἐπικρατεῖ ὁ ἐγωισμὸς καὶ ἡ ἀπληστία, ὁ ἀτομισμὸς καὶ ἡ ὑπερηφάνεια, μαζὶ μὲ τὴν ἀδιαφορία, ποὺ κάνουν τὸν ἄνθρωπον νὰ μὴ ἐνδιαφέρεται κἀν γιὰ τὴν κοινωνικὴ καὶ οἰκονομικὴν κατάστασιν τοῦ «ἄλλου», τῶν ἄλλων συνανθρώπων μας.

Παίζεται σήμερα τὸ θέατρο τοῦ παραλόγου τοῦ Σ. Μπέκετ, ἀφοῦ ἄλλοι πεθαίνουν ἀπὸ τὴν πείνα καὶ τὴν δυστυχία, καὶ ἄλλοι ἐφαρμόζουν διαπλε ἀδυνατήματα γιὰ τὴ σιλοῦς τοῦς.

Ἐπισηθεύεται, κατὰ γράμμα, ἡ διαπίστωσις τοῦ ἀποστόλου Παύλου καὶ ἔχει διαχρονικὴ ἰαχή: «Ἐκαστος γὰρ τὸ ἴδιον δέϊνον προλαμβ-

Η ΥΠΑΠΑΝΤΗ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

Τὴν 2αν Φεβρουαρίου ἡ Ἐκκλησία μας ἐορτάζει τὴν Ὑπαπαντὴν τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Τοιχογραφία Ἱ.Ν.Αγ. Γεωργίου Κινητῆς, διὰ χειρὸς Φ. Κόντογλου.

Ἀγιότητα καὶ Σοφία στὴν Ὀρθόδοξη Ὑμνογραφία

Γράφει ὁ πρωτοπρεσβύτερος π. Γ.Δ. Μεταλληνός

1. Στὴν Ὀρθόδοξή Λατρεία καὶ στὶς ἱερὲς Ἀκολουθίες τῆς Ἐκκλησίας μας οἱ Ὀρθόδοξοι πιστοὶ μαζὶ μὲ ὅλους τοὺς Ἁγίους μας, ψάλλουμε καὶ τραγουδοῦμε ἀδιάκοπα τὴν Πίστην μας. Στὶς εὐχές καὶ τοὺς ὕμνους τῆς Ἐκκλησίας μας διασταυρώνονται τὸ ἱστορικὸ καὶ τὸ θεολογικὸ στοιχεῖο. Ὁ θεολογικὸς λόγος γίνεται λόγος τῆς Λατρείας καὶ ἡ Πίστη, τὸ δόγμα (=διδασκαλία), προσφέρεται ὡς πνευματικὴ τροφὴ στὸ «πλήρωμα», τὸ ἐκκλησιαστικὸ Σῶμα. Ἐτοῖς ἡ Λατρεία μας γίνεται διδασκῆριον εὐσεβείας, Σχολεῖο τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος. Σὲ δυσχεμεῖρους καιροὺς, ὅπου οἱ ἐπανελημμένες περιδοὶ δουλείας μας (Αραβικρατία, Λατινοκρατία, Φραγκοκρα

Γεγονοτασχολία

Θαυμαστά φαινόμενα εις τὸν Πανάγιον Τάφον!

ΖΕΙ Κύριος ὁ Θεός! Ἡ πίστη μας εἶναι ἀληθινή καὶ ζωντανή! Μία τρανή ἀπόδειξις εἶναι καὶ τὰ θαυμαστά φαινόμενα, τὰ ὁποῖα συμβαίνουν αὐτὲς τῖς ἡμέρες στὸν Πανάγιον Τάφο, ὅπου γίνονται ἐργασίες. Ἀρρητὴ εὐωδία ἐξέρχεται ἀπὸ τὸ ἱερὸ Κουβούκλιο, τὸ ὁποῖο περικλείει τὸν Ζωοδόχον Τάφο! Δεῖτε μία συγκλονιστικὴ ἀφήγηση: «"Ἡμῶν ὁ πρῶτος ἀνθρώπος πού μπήκε μέσα στὸν Τάφο τοῦ Χριστοῦ. Ναί, μὴρῆς μύρο παν- τοῦ. "Εἶσι ἐνῖωσα. Καὶ ἐνῖωσα θεός, ἐνῖωσα ἐμπρω- γματικά. "Εκλαμα ὅταν ἐμῶθα ὅτι ἦρθα ἐδῶ, γιατί τὸ ἤθελε ὁ Κύριος. Καὶ δὲν ἦμουν καὶ πολὺ πιστός". Μὲ αὐτὰ τὰ συγκλονιστικὰ λόγια ὁ 49χρονος συντηρητὴς Πέτρος Χαλῳφτης ἀπὸ τὰ Μέναρα, ὁ πρῶτος ἀνθρω- πος στὴ σύγχρονη ἱστορία, πού μπήκε στὸν Τάφο τοῦ

Πανηγυρικὴ ἐπιβεβαίωσις τῆς γνησιότητος τοῦ Παναγιῶτου Τάφου!

Οἱ ΕΡΓΑΣΙΕΣ συντηρήσεως καὶ ἀποκατάστασης στὸν Πανάγιον Τάφο ἀποκάλυψαν τὸν πραγματικὸ Τάφο τοῦ Κυρίου καὶ τὴν πλάκα, πού ἐνα- πόθεσαν τὸ ἄχραντον Σῶμα Του. Πρόκειται γιὰ μία σπουδαία ἀνακά- λυψη – ἀποκάλυψη τοῦ ἱερότερου σημείου τῆς χριστιανοσύνης. «Σύμ- φωνα μὲ τὴν Mirror, οἱ ἐρευνητὲς ἀνακάλυψαν τὸ νεκρικὸ κρεβάτι (μία πλάκα ἀπὸ ἀβερτολίθο), πάνω στὴν ὁποία τοποθετήθηκε τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ μετὰ τῆ Σταύρωσις. Επί- σης ἀνακάλυψαν, μὰ δευτέρη γκρί- ζα μαρμαρίνη πλάκα πού ἦταν προ- ηγουμένως ἀγνοῦση στοὺς ἐρευνη- τές, πού ἦταν χαρηνέμενος πάνω ἕνας σταυρὸς πού πιστευεῖται ὅτι σκαλοτήφει τὸν 12ο αἰῶνα ἀπὸ τοὺς Σταυροφόρους. Ὁ ἀρχαιολόγος Fre- drik Hiebert τοῦ National Geograph- ic, δήλωσε: "Τὸ πιὸ ἐκπληκτικὸ πρᾶγμα γιὰ μὲν ἡμᾶς, ὅταν φαιρέ-θηκε τὸ πρῶτον στρώμα καὶ βρῆκαμε ἕνα δεύτερο κομμάτι ἀπὸ μάρμαρο. Ἦταν γκρι, ὅχι κρέμ, ὅπως τὸ ἐξωτε- ρικό, καὶ ἀκριβῶς στὴ μέση ἦταν χα- ραγμένος ὁμοιομορφος ἕνας σταυ- ρός. Δὲν εἶχαμε ἰδέα ὅτι ἦταν ἐκεῖ".

"Αὐτὸ ἀποτελεῖ ὁρατὴ ἀπόδειξις ὅτι τὸ σημεῖο ποὺ ὁ προσκυνητὴς λα- τρεῖσυν σήμερα εἶναι πραγματικὰ ὁ ἴδιος τάφος πού βρῆκε ὁ Ρωμαιοὺς Αὐτοκράτορες Κωνσταντίνος τὸν 4ο αἰῶνα. Εἶναι καταπληκτικὸ πρόσθε- το ὁ Fredrik Hiebert. "Ὅταν συνειδη- τοποίησα τὶ εἶχαμε βρεῖ τὰ γόνατά μου ἔφρεμαν;" (Ιστολ. Βῆμα Ὁρθο- δοξίας!) Μία ἡχηρὴ «φωφάλαρα» σὲ ὅσους ἀμφισβητοῦσαν ὡς τῶρα τὴ γνησιότητα τοῦ Παναγιῶ Τάφου!

«Ἄγιος» Βοστώνης: Ὁρθόδοξοι καὶ Ρ/καθολικοὶ ἐξαγγέλλομεν τὸ ἴδιον Εὐαγγέλιον!

ΔΕΝ ΓΙΟΡΤΑΖΟΥΝ μόνο τὸ Βατι- κανὸ καὶ τὸ Φανάρι τὴς «θρονικής τους ἐορτῆς», ἀλλὰ καὶ οἱ Μητροπό- λεις τοῦ Οἰκουμενικοῦ Ὁρόνου. Σὲ μία ἀπὸ αὐτὲς, στὴν Ἱερὰ Μητροπό- λη Βοστώνης (H.P.A.), ἔγνε ὁ θρο- νικός ἐορτασμός οἰκουμενιστικῶ τῶ τρόπῳ, μὲ τὴν ἐπίσημη καὶ τιμηκτὴ παρουσία τοῦ παπικοῦ καρδινάλιου τῆς Βοστώνης Sean O' Malley! Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης κ. Μεθόδιος φρόντισε νὰ δώσει στὴν ἐορτῇ καὶ τὸ ἀπαυσιμύμενο οἰκουμενι- στικὸ «κλίμα». «Περιγράφοντας τὴν ἐμπειρία τοῦ ἀπὸ τὴ συνάντησίν τοῦ μὲ τὸν Πάπα Φραγκίσκο, σὲ ἄλλο σημεῖο τῆς προσάλλειναι τοῦ πρὸς τὸν καρδινάλιο κ. Sean O' Malley, ὁ Μητροπολίτης κ. Μεθόδιος εἶπε αὐτὲς: «Ὅτὶ διόκριμα τῆς συναντήσεώς μας ὁ Ἀγιώτατος ὑπογράμμισε τὴν ἀνάγκ- η δλοι ἐμεῖς, Ὁρθόδοξοι καὶ Ρωμαι- καθολικοὶ, νὰ μαρτυρήσουμε τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ στὸν Κόσμο, στὸν ὁποῖον ζοῦμε. Ὑπογράμμισε πῶς ἡ ἐπιδιώξη τῆς ἐνότητις ἀνάμεσα στους Χριστιανούς εἶναι ἕνα ἐπίγειον ἔργο. Πράγματι, εἶναι ἐπιπικτικὴ ἀνάγκη, ὁπὸ ὁ κόσμος μας διψᾷ γιὰ ἀγάπην, γιὰ ἀγάπην καὶ ἐλπίδα, γιὰ εἰρήνην καὶ ἐνότητα καὶ λαχταρὰ νὰ ἀκούσει τοὺς Ὁρθόδοξους καὶ τοὺς Ρωμαιοκαθολικοὺς νὰ ἐξαγγέλλουν τὴν μία φωνὴν τοῦ "Εὐαγγελίου;" (Ιστολ. Πατερικὴ Παράδοσις) Θά θέλαμε νὰ ρωτήσουμε τὸ Σεβασμιώτατον: ἀπὸ ποῦ ἐξαγγέλλομε τὸ ἴδιο εὐαγγέλιο μὲ τοὺς ἀπρεκτικούς παπικούς; Ἄν ἐξαγγέλλομε τὸ ἴδιο εὐαγγέλιο, γιατί δὲν ἐνωώμαστε μαζὶ τους; Κρίμα!

Ἡ Unesco ἀνεκήρυξε τὴν γιόγκα ὡς «αὔλη πολιτιστικὴ κληρονομιά τῆς ἀνθρωπότητας»!

Τὸ «ΠΝΕΥΜΑ» τῆς «Νέας Ἐποχῆς» ἐπικρατεῖ μὲ γεωμετρικὴν πρόδο ὡς ἡ «νέα πνευματικότητα» τῆς ἀνθρωπότητης! Μάλιστα τὸ ἔργο αὐτὸ τὸ ἔχουν ἀναλάβει ἀκόμη καὶ οἱ διενθές ὁργανισμοί! Πρόσφα- τὰ ἡ UNESCO (ὁ πολιτιστικὸς τομέ- ας τοῦ Ο.Η.Ε.) συμπεριέλαβε τὴν γιόγκα στὴν «αὔλη πολιτιστικὴ κλη- ρονομιά τῆς ἀνθρωπότητας!» «Ἡ γιόγκα, ἡ ὁποία γεννήθηκε στὴν Ἰνδία καὶ ἐγνε δημοφιλες ὁ ὁλόκλη- ρον τὸν κόσμον, περικελήθη σήμερα στὸν κατάλογο τῆς αὔλης πολιτι- στικῆς κληρονομιάς τῆς ἀνθρωπότη- τας ἀπὸ μία εἰδικὴ ἐπιτροπὴ τῆς UNESCO πού συνεδρίασε στὴν Ἀντὶς Ἀμπεμπά. Ἡ φιλοσοφία πίσω ἀπὸ τὴν ἀρχαία πρακτικὴ τῆς γιόγκας στὴν Ἰνδία ἐπηρεάσε πολυάριθμους πλευρές τῆς ἰνδικῆς κοινωνίας», ἐπι- σημναινε εἰς ἀνακίνωσιν ὁ ὁργα- νισμός τοῦ ΟΗΕ γιὰ τὴν ἐπίσημην καὶ τὸν πολιτισμῷ, ἡ ἔδρα τοῦ ὁποῖου

βρίσκεται στὸ Παρίσι. Γιόγκα κάνουν ἀνθρώποι «κάθε ἡλικίας, χωρὶς διά- κριση φύλου, τάξης ἢ θρησκείας» καὶ ἡ πρακτικὴ αὕτῃ «συνδυάζει στάσεις, στοχασμῷ, ἐλεγχθμένη ἀναντοή, ἀπαγγελία λέξεων καὶ ἄλλες τεχνικὲς πού ἔχουν στόχο νὰ ἀναπτύξουν τὸ ἀτομο, νὰ ἀνακουφίσουν τοὺς πό- νους καὶ νὰ ἐπιτρέψουν μία κατᾶστα- σὴ ἀπελευθέρωσις», συνοψίζει ὁ UNESCO! Μάλιστα "Ἡ παρούσα ὁ αὐτὸν τὸν νέο κατάλογο μπορεῖ σὲ ὁρισμένες περιπτώσεις νὰ ἐπιφέρει μία οικονομικὴ ἢ ἐπιμελητειακὴ ὑπο-

Αὐστηρότης εἰς ὅσους καίουν τὴν σημαίαν εἰς τὸ Ἰσραήλ!

ΜΙΑ ἀπὸ τῆς συνηθισμένης ἀντεθνικῆς ἀβόλητις τῶν τε- λευταίων χρόνων εἶναι καὶ τὸ κάψιμο τῆς ἑλληνικῆς σημαίας, ἀπὸ «ἀναρχικούς» καὶ «περι- θωριακοὺς» ταραξῆς νεαρούς. Προφανῶς τὸ κάψιμο τοῦ ἐθνι- κῶ μας συμβόλου εἶναι γι' αὐτοὺς «κατόρθωμα» καὶ «επα- ναστατικὴ πράξις», ἡ ὁποία ὅμως δὲν τιμωρεῖται, ὅπως ἐπρεπε ἀπὸ τὴν Πολιτεία! Αὐτὰ στὸ «ἐλλαδιستان», ὅπου ὁ κα- θένας κάνει ὅ,τι θέλει! Μάλιστα τελευταία ὁ πρῶην (συρίζιος) ὑπουργὸς δικαιοσύνης πρότει- νε νὰ μὴ διώκεται ποινικὰ ὁποῖ- ος καίει τὴ σημαία! Ἀντίθετα, στὸ Ἰσραήλ τὸ σκέπτονται καλὰ ὁποῖοι θέλουν νὰ κάμουν κάτι τέτοιο. «Τὸν σκληρότερον νόμον παγκοσμίως γιὰ τὸ κάψι- μο τῆς ἐθνικῆς σημαίας τὸν ἔχει τὸ Ἰσραήλ. Μόλις ἕνα χρόνο ἀπὸ τὴν Ἰδρυσὴ τοῦ (1949) ὁ αἰώνηστος Δαβὶδ Μπεν Γκου- ριὸν πέρασε νόμον πού τιμω- ροῦσε μὲ ἕνα χρόνο φυλακὴ καὶ πρόστιμο ὁποῖον καίει τὴν Ἰσραηλινὴ Σημαία. Πρὶν λίγους μῆνες, ἡ Κνεσσετ (ἡ Βουλὴ τοῦ Ἰσραήλ) αὐστηροποίησε αὐτὸν τὸν Νόμον τοῦ Μπέν Γκουριόν: "Ὅποῖοι καίει τὴν σημαία τοῦ Ἰσραήλ, πηγαίνει 3 (τρία!) χρό- νια φυλακὴ καὶ πληρώνει πρό- στιμο 15.000 δολλάρια!..» (Ιστολ. Τρελογιάνησις) Ἐπίσης ἐγνε γινώσκῳ πῶς ὁ νέος πρό- εδρος τῶν Η.Π.Α. Ντ. Τράμπ, ἀπὸ τοὺς πρῶτους νόμους πού θὰ φέρε γιὰ ψήφισθ θὰ εἶναι ἡ προστασία καὶ ὁ σε- βασιμὸς τῆς σημαίας. Φυλάκι- σθ ἐνός ἔτους καὶ ἀπώλεια διὰ παντὸς τῆς ἀμερικανικῆς ὑπη- κοότητης! Αὐτὰ γιὰ τὰ Κράτη πού σέβονται τὸν ἐαυτοῦ τους, σὲ ἀντίθεση μὲ τὸ δικὸ μας, τὸ ὁποῖο «μτᾶζει ἀπὸ παντοῦ»!

στήριξη ἐκ μέρους τῆς UNESCO σὲ χώρες πού δυσκολεῖνται νὰ προ- στατεῦσουν οἱ ἰδίες τῖς πρακτικὲς αὐτῆς» (Πηγή: ΑΠΕ-ΜΠΕ)! Μάλι- στα, ἡ δαιμονικὴ ἰνδουιστικὴ θρη- σκευτικὴ τελετουργία τῆς γιόγκας, θὰ προωθεῖται πλεόν μὲ τὴν οικονομικὴ ἢ ἐπιμελητειακὴ ὑποστήριξιν τῆς UNESCO! Ἀλμῆμον γὰ τὴν ἀνθρω- πότητα!

Πρῶην μάγισσα: ἡ γιόγκα εἶναι σταναστικὴ πρακτικὴ!

ΤΗ ΣΤΙΓΜΗ πού ἡ UNESCO ἀνα- κήρυσσε τὴν γιόγκα «αὔλη παγκό- σμια κληρονομία» ἔρχεται μία ση- μαντικὴ μαρτυρία ἀπὸ τὸ χῶρο τοῦ ἀποκρισμοῦ, πραγματικῶς κόλα- φος γιὰ τὸν διενθὲ ἀπὸ ὁργανισμό ἀπὸ πρῶην μάγισσα, ἡ ὁποία ἀπο- δεκνύει τὴ σχέση τῆς γιόγκας μὲ τὸ σατανισμὸ! Δεῖτε τὴν εἰδηση: «Ἡ γιόγκα εἶναι μία μορφή πνευματικῆς εὐθυγράμμισης μὲ τὴν ἰνδουιστικὴ θεὰ Shakti, ἀναφέρει ἡ πρῶην μά- γισσα Beth Eckert. "Ξέρω εἰ ὑπάρ- χει μία τέτοια τεράστια διαμάχη γύ- ρω ἀπὸ τὴ γιόγκα" λέει ἡ Eckert. "Ἄν κοιτάξετε τὴ γιόγκα, φαίνεται ἀκριβῶς πῶς εἶναι ἕνας πολὺ καλὸς τρόπος γιὰ υγεία καὶ νὰ εὐθυγραμμί- σε τὸ σῶμα σας καὶ τὸ πνεῦμα καὶ τὸ τέντωμά σας". Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ ἐκστασιθεῖτε. Στὸ blog τῆς ἡ Ec- kert γράφει: "Ἡ Διοχέτευσις τῆς ἐνέρ- γειας εἶναι μία πανάρχαια ἀποκρυφ- τικὴ πρακτικὴ. Δαίμονες χρησιμοποιοῦν τὴν ἐνέργεια ὡς ἕνα τοῦς τρό- πους, πού μποροῦν νὰ μετακι- νωνται ἀπὸ τόπο σὲ τόπο. Χρησι- μοποιοῦν αὕτὴ τὴν ἐνέργεια κινή- σης, γιὰ νὰ μεταφέρονται ἀπὸ ἄτομο σὲ ἄτομο κ.τ.λ. Εἶναι μία μορφή μα- γείας, καὶ δὲν εἶναι μία πρακτικὴ πού φέρει ἕνα πρόσωπο σὲ εὐθυγράμ- μισιν μὲ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ. Ἀκόμα καὶ ὁ διαλογισμός εἶναι μία μορφή μετακίνησις ἐνέργειας, ὅπως προ- σταθεῖτε νὰ μετακινήσετε τὴν ἐν- ἔργα σας σὲ μία ὁρισμένη κατευθύν- σιν. ἕνα σχεδῖο ἡ διαδικασία, προκει- μένου νὰ κερδίσουν κάτι. Αὐτὸ εἶναι μαγεία. Κάνοντας αὐτὲς τῖς Ἀνατο-

λικῆς πνευματικῆς πρακτικῆς εὐθυ- γραμμίζετε τὸν ἐαυτὸ σας μὲ τὸ βα- σίλειο τοῦ σκότους. Εἶναι ἐξάσκηση καλῶντας τὸ δαίμονα στὴν ὑπαρξή σας καὶ στὴ ζωὴ σας. Μπορεῖ νὰ προκαλέσει μεγάλῃ ζημιά στὴν φυ- σικὴ ὑπαρξὴ σας, καθὼς καὶ τὴν πνευματικὴ εὐεξία σας. Μόλις φέρε- τε αὐτὲς τῖς πρακτικὲς στὴ ζωὴ σας, οὐσιαστικὰ καλεῖται αὐτὲς τῖς δαιμο- νικῆς ἐνότητις στὸ στήπ σας καὶ τὴν οἰκογενεία σας. Ἡ Γιόγκα, εἰδικότερα, εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνη λόγω τῆς δυ- ναμικῆς, πού ἔχει ἀποκτήσει στὸν κόσμον μας σήμερα, ἀκόμη καὶ ἐντός τῆς χριστιανικῆς Ἐκκλησίας". Ἡ Ec- kert λέει ἀκόμη ὅτι ὁρισμένες πρα- κτικῆς τῆς γιόγκας χρησιμοποιοῦνται σὲ σατανικὰ τελετουργικὰ» (Ιστ. Βῆμα Ὁρθοδοξίας)! Πολὺ καλὸ!

Ὁ πάστωρ, ὁ ἰμάτης καὶ ὁ «ῥαία πανθηρσκέια»!

ΜΙΑ ἀπὸ τῖς κυριότερες «πλατ- φόρμες» προώθησις τῆς πανθηρ- σκέιας εἶναι τὸ διαδίκτιο. Δεῖτε μὲ ποῖο τρόπο μία πρῶς συγκεκριμένη διεθνὴς ἐταιρεία τὴν προωθεῖ, ὅπως ἀποκάλυψε ὁ ἀγωνιστὴς δημοσι- ογράφος κ. Ν. Χειλαδάκης: «Μία πολὺ "ὁμορφὴ" παρὰ παραγωγῆς, τῆς γνωστῆς τὸ τοῦ διδαικτοῦ Ἀμαζὼν, προβάλλει μὲ πολὺ ἐντυχνο τρόπο τὴν ἀδελφοσύνην μεταξὺ ἐνός πᾶ- στορα καὶ ἐνός ἰμάτη, πού δέν... τοὺς χωρίζε τίποτα, ἀφοῦ... κάνουν τὸ ἴδιο δῶρο ὁ ἕνας στὸν ἄλλο. Στὸ βίντεο ὁ πάστωρ δέχεται στὸ στήπ τοῦ τὸν στενὸ φίλον τὸν ἰμάτη. Οἱ δύο φίλοι συζητοῦν γιὰ τῖς θρησκείας τους, πού δὲν τῖς χωρίζε τίποτα. Ὁ ἰμάτης φεύνει, ἀλλὰ στὴ συνέχεια ὁ πάστωρ καὶ ὁ ἰμάτης σκέπτονται νὰ κάνουν ἕνα δῶρο ὁ ἕνας στὸν ἄλλο γιὰ τὴν μεγάλῃ τους φιλία. Καὶ τὶ ἐκπλήξη! Καὶ οἱ δύο διάλεξαν τὸ ἴδιο δῶρο! "Ἐνα προστατευτικὸ, ὅταν γονατίζε νὰ προσευχηθεῖς. Καὶ ἀφοῦ καὶ οἱ δύο γονατίζουν τὶ τοὺς χωρίζε; Τὶ χωρίζε τὴν θρησκεία τοῦ Ἰσλὰμ ἀπὸ τὸν Χριστιανισμό; Τὶ "ῥαία" πού ὅλα εἶναι ἴδια καὶ... στὸ βάθος ἡ πανθηρσκέια πού μᾶς ἐνέ- νει. Τὸ "ἔξυπνο" μῆνυμα ἀπὸ τὴν Ἀμαζὼν!»! Ἡ προώθησις τοῦ παν- θηρσκαϊκοῦ ὁράματος ἀπὸ τὸ δια- δίκτιο εἶναι μία ὄντως ἀνησυχητικὴ πρακτικὴ. Ἀλλὰ ἡ πλεόν φρικτὴ εἶναι αὕτη πού γίνεται στὴς «ἐκκλησίας» τῆς Δύσεως, ὅπου φραγκοκαπταδές, πάστορες, παστόρισες καὶ ἱμᾶτη- δές ἐγνυν ἐνα! Καὶ ἐπίσης ἀκούοντες τὸς τοὺς «δικούς» καὶ οἰκογενιστὲς νὰ ὑποστηρίζουν ὅτι «ὁ ἕνας ὁ θρη- σκεῖς λατρεύουν τὸν ἴδιο Θεὸ» καὶ πῶς «ὅλες οἱ θρησκείες» ὁδηγοῦν στὸν ἴδιο Θεὸ καὶ εἶναι διαφορετικὸ δρόμοι σωτηρίας», μᾶς καταλαμβάνει ἀπογοήτευσις!

π. Διονύσιος Τάτσης: αὐτὸς εἶναι ὁ ἀληθινὸς πατισμός!

Ὁ ΓΝΩΣΤΟΣ καὶ σεβαστός μας π. Διονύσιος Τάτσης, ἀγωνιστὴς καὶ ἀρθρογράφος στὴν ἐφημερίδα μας, ἔγραψε ἕνα λίαν ἐπιτυχημένο σχόλιο σὲ περασμένον φύλλο, δίνοντας τὸν ἀκριβῇ χαρακτηρισμὸ πού αἰρετικῶ πατισμοῦ καὶ τοῦ αἰρεσιάρχου πᾶ- πα. Ἀναδοχισοῦμενος ἕνα χαρακτη- ριστικὸ ἀποστάσιμα, γιὰ νὰ τὸ ἐμπε- δώσουμε καλὰ, μὲ πῶτα «ἐκκλησία» ἔχουμε νὰ κάνουμε: «Ὁ πάπας ἔχει ἀπομακρυνθεῖ ἀπὸ τὴν ἀλήθεια τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἔχει διαμορφώσει τὸν δικὸν τὸν κόσμον, πού εἶναι παντελῶς ἀλλοτριωμένος. Ἐργάζεταὶ ἀδικοῦ- μεν καὶ νὰ στήριξε τὸ σὰβερὸ ἀδικόμη- μα τῆς «ἐκκλησίας» τοῦ καὶ νὰ διαφυ- λάσσει τὸ πρωτεῖο καὶ τὸ ἀλόγητο, παράλληλα νὰ ὑλοποιεῖ τὸ σχεδῖο καὶ νὰ ὑποτάξει ὅλους τοὺς χριστι- ανοὺς. Ὁ πάπας δὲν εἶναι ὁ ἀνθρω- πος τοῦ Θεοῦ, πού διακονεῖ τὴν Ἐκκλησία, ἀλλὰ εἶναι ὁ πολιτικὸς καὶ ἐγκόσμιος ἡγέτης τῆς "Εκκλησίας", πού ὑπηρετεῖ ὅλα ἐκεῖνα, πού ὁ Χριστὸς ἔχει καταδικάσει στὴν ἐπί- φην τοῦ ἡ ποῦ Τὸν εἶχαν ἀφήσει ἀδι- αφορ, γαπὶ τὸ ἔργο τοῦ ἡταν νὰ προσφέ- ρει στὸ λαὸ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, τῆς διδασκαλία καὶ τῖς ἐντολές, πού δη- λῶναι στὴ σωτηρία. Νὰ εἶναι οἱ ἀνθρώποι ἐπὶ τῆς γῆς καὶ νὰ πολυ- πέουνται ὡς ἀγγελοι τοῦ οὐρανοῦ. Ὁ πάπας ἔχει ξεχωρίσει πρὸ πολλοῦ τὸν οὐρανὸ. Εἶναι ἡγέτης, εἶναι ἀρχηγὸς κρατίδιου, ἐπλέγει τὴν κοσμικὴ ἐξου- σία καὶ θεωρινεῖται μὲ θρασυτητα τὴν πίστη στὸν Ἰησοῦ Χριστὸ»! Μακάρι νὰ ἀντιλαμβάνονταν καὶ οἱ ὑψηλὰ ἱστέμενοι τῆς Ἐκκλησίας μας τὴν κα- τᾶπτιση τοῦ πατισμοῦ, ὅπως τὴν ἀντιλαμβάνονται ἀπᾶν κληρικοί μας, μοναχοὶ καὶ λαϊκοί! Ἐκεῖνοι, εἰ μὴ μὸν δὲν θέλουν (ὄχι ὅτι δὲ μποροῦν) νὰ ἀντιληφθοῦν τὸ πραγματικὸ ποῖόν τοῦ πατισμοῦ, ἀλλὰ πασχί- ζουν νὰ τὸ ὑψοποιήσουν, νὰ τὸν παρουσιάσουν ὡς Ἐκκλησία, κατὰ πάντα ἰσότημη μὲ τὴν Ὁρθοδοξία μας!

Ὁρθόδοξος τύπος

Ο ΑΓΙΟΣ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Ο ΑΓΙΟΣ ΝΕΟΜΑΡΤΥΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Ο ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

Στὶς 27 Ἰανουαρίου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾷ τὴν μνήμην τοῦ ἁγίου Νεομάρτυρος Δημητρίου. Ὁ ἅγιος Δημήτριος ἦταν ἐπιστάτης σὲ ταβέρνα στὴν Κωνσταντινούπολη καὶ ἦταν ὁμορφος τόσο στὸ σῶμα ὅσο καὶ στὴν ψυχὴ. Γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ τὸν ζήλευαν οἱ Τοῦρκοι Λαῶι πού σύχναζαν στὴν τα- βέρνα καὶ προσπαθοῦσαν μὲ διαφόρους τρόπους νὰ τὸν τουρκέψουν. Μία ἡμέρα κάποια παρέα ἀπὸ αὐτοὺς, ἀφοῦ ἦπιαν καὶ μέθυσαν ἤλθαν στὰ χέρια μὲ ἀποτέλεσμα νὰ μαχαιρωθῇ ἕνας ἀπὸ αὐτούς. Ὁ Δημήτριος τότε ἐπενέβη καὶ ἀφοῦ τοὺς εἰρήνευσε τοὺς ἐδίωξε ἀπὸ τὴν ταβέρνα. Τὴν ἐπὶ- μένη ἡμέρα αὐτοὶ πῆγαν στὸν Βεζύρη καὶ τοῦ κα- τηγγειλαν ψευδῶς ὅτι ὁ Δημήτριος εἶχε μαχαιρώ- σει τὸν Τοῦρκο καὶ ὅτι σύμφωνα μὲ τοὺς νόμους θὰ ἔπρεπε νὰ θανατωθῇ ἢ νὰ γίνῃ Τοῦρκος. Ὁ Βεζύρης τότε τὸν κάλεσε, γιὰ νὰ τὸν ἐξετάσῃ, αὐτὸς τοῦ διηγήθηκε τὸ συμβάν, στὸ τέλος ὁ Βε-

ζύρης κινούμενος ἀπὸ μῖσος τοῦ εἶπε ὅτι θὰ ἔπρε- πε νὰ γίνῃ Τοῦρκος διαφορετικὰ δὲ τὸν θανάτω- νε. Ὁ ἅγιος τοῦ Θεοῦ μὲ θάρρος τοῦ ἀποκρίθηκε: «Εγὼ Τοῦρκὸν δὲν κτῆππα οὕτε Τοῦρκος γίνομαι. Χριστιανὸς γεννήθηκα Χριστιανὸς θὰ πεθάνω». Βλέποντας ὁ Βεζύρης τὴν παρηρσία τοῦ διέταξε νὰ τὸν ἀποκεφαλίσουν. Τρεῖς φορὲς οἱ δῆμοι τὸν ὀδήγησαν στὴν καταδικὴ καὶ τρεῖς φορὲς τὸν γύ- ρισαν πίσω, γιὰ νὰ τὸν κολακεύσουν μὴ τυχόν τὸ ἀλλάξουν τὴν γνώμη, ὁ Δημήτριος ὅμως ἔμνευ σταθερὸς στὴν πίστη του. Τέλος τὸν ἀποκεφάλι- σαν μπροστὰ στὴν ταβέρνα πού ἐργαζόταν καὶ ἐτσι ἔλαβε τὸν στέφανο τοῦ μαρτυρίου, τὸν χει- μῶνα τοῦ 1784. Ὁ Θεὸς γιὰ νὰ τιμῇ τὸν δοῦλο τοῦ ἐπέτρεψε γιὰ τρεῖς ὁλόκληρες νύκτες οὐράνιο φῶς νὰ λάμπη πάνω ἀπὸ τὸ σκήνωμά του. Μετὰ δὲ ἀπὸ τρεῖς μῆνες οἱ τοῦρκοι σκότωσαν καὶ τὸν ἰδιοκτῆτὴ τῆς ταβέρνας.

Ἐκοιμήθη ὁ π. Αὐγουστίνος Κατοαμπήρης

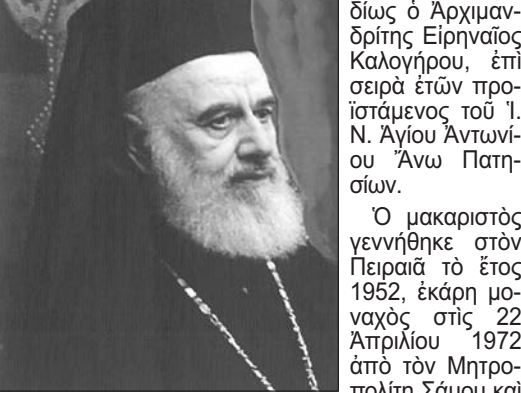
Ὁ Ο.Τ. εὐ- χεται νὰ εἶναι αἰώνια ἡ μνή- μη τοῦ π. Αὐγουστίνου, ἀγωνιστοῦ καὶ συνεργάτου τοῦ Ο.Τ. Πα- ραθέτομεν τὰ περὶ τῆς θι- στῆς, δράσεως καὶ ἐξοδίου ἀκολουθίας, σ υ μ φ ῶ ν ο ς π ρ ο ς ἀνακοι- νωθέντα τῆς ἱ. Μ. Αἰτωλοακαρνανίας τῆς 11ης καὶ 12ης Ἰανουαρίου 2017:

«Ἡ ἱερὰ Μητρόπολι Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας μετὰ θλίψεως ἀναγγέλει τὴν ἐκδήμιαν τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Αὐγουστίνου Κατοαμπήρη, ἀπὸ τὰ Σκλάβαινα Ακαρ- νανίας, μορφῇ ἐκκλησιαστικοῦ κύρους καὶ ὀρθοδόξου παραδόσεως.

Ὁ μακαριστὸς π. Αὐγουστίνος γεννήθηκε τὸ 1926, χειροτονήθηκε ἀπὸ τὸν ἀείμνηστο Μητροπολίτη Αἰτω- λίας καὶ Ἀκαρνανίας Ἱερόθεο καὶ ὑπηρετοῖσε ὡς ἐφη- μέριος στὸν Ἅγιο Νικόλαο Καινουρίου τῆς ἱ. Μητρο- πόλεως Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας. Ἐλαβε τὸ πτυχί- ο τῆς Θεολογικῆς καὶ διορίστηκε Ἱεροκλήρυς στὴν Ἱερὰ Μητρόπολι Φθιώτιδος μὲ ἔδρα τὴν Ἀταλάντη, ὅπου

Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον

Ἀρχιμ. Εἰρηνάιος Καλογήρου

Ἱκάριος κυρὸ Παντελεῖμωνα στὸν Ἅγιο Γεώργιο Μύ- λων, Μετόχιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Μεγάλου Σταυροῦ Σά- μου. Χειροτονήθηκε Διάκονος τὸ 1975 καὶ Προεβρι- τερός τῆς 1978. Ἀπὸ τὸ 1977 ὑπηρετοῖσε ὡς ἱεροκλήρυ- κας τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Σάμου καὶ Ἱκαρίας καὶ ἀπὸ τὸ 1984 ἕως τὸ 1990 ὡς ἱεροκλήρυκας τῆς Ἱερᾶς Μητρο- πόλεως Φιλίππων Νεαπόλεως καὶ Θάσου. Διετέλεσε ἐπίσης ὡς ἐφημέριος τοῦ ἱ. Ναοῦ Ἀγίας Τριάδος Πειραι- σῶς, ἐνῶ ἦταν πτυχιοῦχος τῆς Θεολογικῆς καὶ Φιλο- σοφικῆς Σχολῆς τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης. Ὁ πατήρ Εἰρηνάιος ὑπῆρξε ὑπόδειγμα κληρικῶν καὶ ἀφῆσε στὴν ἐνῶρια τοῦ Ἀγίου Ἀντωνίου σπουδαῖο ἔργο.

Τὸ πνεῦμα τῆς Ὁρθόδοξης Χριστιανικῆς θυσι- αστικῆς ἀγάπης τὸν χαρακτηρίζε σὰ κινηρμάτου του, στὴν συστηματικὰ, στὴν ἐξουλόληση, ἐνῶ στὶς συνειδησεις τῶν πιστῶν ἦταν ὁ κληρικὸς πού πρα- γματοποῖε τὸν παραγέλημα τοῦ Ἀποστόλου Παύλου ζῆσας εὐσεβῶς, δικαίως καὶ ὁσίως.

Ν.Φ.

Πενία καὶ πείνα

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

μεγάλῃ διαφορᾷ πλούσιων καὶ φτωχῶν...4

Κατ' ἄλλῃ ἐκτίμησις: «...ἕνας στοὺς πέντε "Ἐλληνες ζεῖ σὸ ὅριο τῆς φτώχειας ἢ καὶ κάτω ἀπ' αὐτόν".5

Στὰ καθημερινὰ συσσίτια καὶ Δῆμου Ἀθηναίων καὶ τῶν ἱ. ναῶν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν καὶ τῶν ἄλλων Ἱερῶν Μητροπόλεων σπίνονται χιλιάδες ἄνθρωποι, φτωχοὶ καὶ πεινασμένοι, ἡμερησίως, ἀλλὰ καὶ στε- γνάζονται, ὅπου ὑπάρχει δυνατότητα.

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ «ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ ΕΝΩΣΕΩΣ ΘΕΟΛΟΓΩΝ»

Τά νέα Προγράμματα Σπουδών στὰ Θρησκευτικά καὶ ἡ ἀλλοίωσις τῆς ἑλληνορθοδόξου ταυτότητος

Τοῦ κ. Ἡρακλῆ Ρεράκη, Καθηγητοῦ Παιδαγωγικῆς – Χριστιανικῆς Παιδαγωγικῆς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ ΑΠΘ

Παρά τίς ἐντονες διαμαρτυρίες τῆς Ἐκκλησίας, τῆς Πανελληνίας Ἐνώσης Θεολόγων καὶ πολλῶν ἄλλων φορέων, μέ ἐντολή τοῦ πρ. Ὑπουργοῦ Παιδείας κ. Φίλη νομοθετήθηκαν μέ ΦΕΚ τὰ νέα πολυ-θρησκιακά Προγράμματα Σπουδών στὰ Θρησκευτικά καί, φυσικά, οἱ παράγοντες τοῦ Ὑπουργείου καὶ τοῦ Ἰνστιτούτου Ἐκπαιδευτικῆς Πολιτικῆς(ΙΕΠ), πιέζουν ἀσφικτικά δασκάλους καὶ Θεολόγους μέσω τῶν Συμβούλων Ἐκπαίδευσης, νά τὰ ἐφαρμόσουν σέ ὅλα τὰ σχολεῖα τῆς Χώρας. Τά νέα αὐτά Προ-

Τό πνεῦμα τῆς πλάνης

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης τῆς Κλίμακος τονίζει:

«Στόν ὕπνο μας πολλές φορές οἱ δαίμονες «μετασηματί-ζονται εἰς ἀγγέλους φωτός» (Β΄ Κορ. ια΄ 14) καί σέ μορφές ἁγίων Μαρτύρων, τοὺς ὁποίους παρουσιάζουν νά ἐρχονται πρὸς τὸ μέρος μας. Ἐταί ἀφοῦ ζυπνήσουμε, μᾶς θυδίζουν σέ ὑπερφηρὰν καί χαρά.

Τὸ σμῆμα ἀπὸ τὸ ὁποῖο διακρίνης τὴν πλάνη εἶναι τοῦ-το: Οἱ ἄγγελοι μᾶς δείχνουν τὴν κόλαση, τὴν Κρίση καὶ τὸν χωρισμό, καί ἔτσι μᾶς κάνουν νά ζυπνοῦμε ἐντρομοί καί πε-ρίλυτοι.

Ἐὰν ἀρχίσουν νά πιστεύουν στοὺς δαίμονες κοιμώμενοι, ὕστερα δὲ ἐμπαίζομεθα ἀπὸ αὐτοὺς καί ζυπνιοί. Ἐκείνους ποὺ πιστεῖει στὰ ὄνειρα εἶναι ἐντελὸς ἄσφορς καί ἄπειρος, ἐνῶ αὐτοὺς ποὺ δὲν πιστεῖει τίποτε εἶναι πραγματικά συ-νετοὺς καί σοφούς». (Λόγος Γ΄, Περὶ ζενιτείας).

• Ἀπὸ τὸ Γερωνικό τοῦ Ἀγίου Ὁρους διαβάζουμε ἓνα δεῖγμα πλάνης τοῦ σατανᾶ:

«Μία νύχτα τοῦ Γενάρη, τὰ μεσάνυχτα χτύπησαν τὴν πόρτα τοῦ δοματίου του, ἀφοῦ εἶπαν δύο λέξεις μόνον ἀπὸ τὸ «Δι΄ εὐχών».

Ὁ Μοναχὸς Σπυρίδων ἄνοιξε τὴν πόρτα καί βλέπει μπρο-στά του ἓνα Ἄγγελο. Μόλις τὸν εἶδε ταράχτηκε τόσο ποὺ δὲν ἤξερε τί νὰ εἰπῇ, μόνον ἐτρίβε τὰ μάτια του καί τοῦ φά-νκε ὁ Ἄγγελος πολὺ κόκκινος.

Ὁ φαινόμενος Ἄγγελος, δὲν τοῦ ἔδωσε καιρὸ νὰ σκεφθῇ, ἄρχισε νὰ τοῦ λὲη ἐπαίνους καί κολακείες: «— Ἀδελφέ, ὁ Θεὸς δέχτηκε τίς προσευχές σου καί τίς νηστείες σου, σὰ θυμιάμα καί ἐπειδὴ εὐχαριστήθηκε πολὺ ἀπὸ αὐτὰ ποὺ κά-νεις, ἀπὸ τὸν αὐτὸ σου καί τὴν προαίρεσή σου, μέ ἔστειλε νὰ σέ πάρω νάρθηξ ν’ ἀνέβωμιμα μαζί στὴν κορυφή τοῦ Ἄθω-να, καί κείνος δὲν κατέβη μέ ὅλους τοὺς ἁγίους, γιὰ νὰ τὸν προσκυνήσης, νὰ πάρης θάρρος καί δύναμη, γιὰ νὰ κάνης μεγαλότητες καί περισσότερες ἀρετές. Ἐμπρός νὰ φύγωμι, ἐξὼ ἐντολή νὰ σέ πάρω ἀμέσως, γιατί δὲν ἔχοιμι πολὺ χρό-νο στὴ διάθεσή μας, ὁ Δεσπότης Χριστὸς δὲ εἶναι στὸ θρό-νο νὰ τὸν προσκυνήσης καί δὲ σοῦ δώσῃ πολλὰ χρησίμα-τα».

Ὁ Μοναχὸς Σπυρίδων, ἀπὸ τὴ φαντασία καί τὴν υπερφά-νεια σκοτεινός, δὲ σκέφτηκε οὔτε μία φορὰ νὰ εἰπῇ τὴν προσευχή, τὸ «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ Υἱὸ τοῦ Θεοῦ, ἐλέησόν με» ἢ κἄν νὰ κἀν ἔστω καί μία φορὰ τὸ σταυροῦ ποῦ, χωρὶς νὰ σκεφθῇ τίποτε τὸ πονηρὸ, ἀκολούθησε τὸν φαινόμενο Ἄγγελο καί πήρσαν τὸν ἀνήφορο νὰ πᾶνε στὴν κορυφή τοῦ Ἄθωνα ἀπὸ τὰ Κατουναίκα, μὲς τὴν καρδιά τοῦ χειμῶνα.

Ὁ δρόμος ἦταν καλυμμένος μέ πολλὰ χιόνια, πολλές φορές ὁ Μοναχὸς βούλιαζε μέχρι τὴ μέση στὰ χιόνια, παρα-πονοῖταν πὼς κουράστηκε, κι ἔλεγε νὰ καθίσουν λίγο, ἀλλὰ ὁ φαινόμενος Ἄγγελος τοῦ ἀπαντοῖσε: «Κάνε κουράγιο, ἀδελφέ, δὲν εἶδες ὅτι τὰ καλὰ ἔργα «κόποις κτῶνται καί μόχθοις κατορθοῦνται, λίγο ἀκόμη φθάνουμε».

Ὁ Μοναχὸς ἄλλοῦ ἔπειρε κι ἄλλοῦ σκεωνότανε, μέ πολλὰ ταιλαπρωρία καί κόπο, σὲ τρεῖς ὥρες φτάσανε ἐπὶ τῆς κορυφῇ!

Ὁ φαινόμενος Ἄγγελος ὅλος χαρὰ, λέγει στὸ Μοναχὸ Σπυ-ρίδωνα: Κοίταξε ἀδελᾶ πρὸς τὰ ἐκεῖ. Ὁ Μοναχὸς ασπασίμε-νος ἀπὸ τὴν μεγάλη κούραση, γύρισε πρὸς τὰ δυτικὰ τῆς Κο-ρυφῆς καί εἶδε μέσα σὲ ἓνα μεγάλῳ στρογγυλᾷ δίσκῳ ποὺ εἶχε πολὺ φῶς κόκκινο σὰ φωτιά, στὴ μέση φαινότανε σὰν τὸ Δεσποτὴ Χριστὸ φορεμένο ἄρχιερατικά ἄμφια, νὰ κἀκεται σὲ θρόνο, γύρω – γύρω νὰ εἶναι Ἄγγελοι. Μετὰ βλέπει νὰ ἐρχονται κύματα – κύματα οἱ ἅγιοι σὲ Τάγματα. Τότε ἄρχισε νὰ διακρίνῃ, πὼς ἐρχόντουσαν τὰ διάφορα Τάγματα τῶν Ἀγγέλων, τῶν Ἀποστόλων, τῶν Ὁσίων, τῶν Τεραρχῶν καί τῶν Δικαίων ἀνδρῶν καί γυναικῶν, ἀκριβὸς ὅπως παριστά-νονται στὴν εἰκόνα τῶν Ἁγίων Πάντων.

Ἀπὸ τοὺς ἱεράρχες, μπροστὰ – μπροστὰ φαινόταν νὰ ἐρχε-ται ὁ Ἅγιος Σπυρίδων, τότε ὁ φαινόμενος Ἄγγελος προστα-τικά εἶπε στὸ μοναχὸ Σπυρίδωνα: «τί κἀκεῖνος καί βλέπεις σὰ χαζὸς καί κοιτάς ἔτσι περιεργα; Δὲ βλέπεις τὸ Δεσποτὴ Χριστὸ ποὺ σὲ περμένει; Πήγαινε σύντομα νὰ τὸν προσκυ-νήσης».

Ὁ Μοναχὸς Σπυρίδων, ἐπιηρεασμένος ἀπὸ τὴ φαντασία τῆς υπερφηφάνειας, φούσκωνε πὶὸ πολὺ σὰν τὸ παγώνι καί προχώρησε λίγο, ἀλλὰ σιγὰ – σιγὰ πῆγαινε μέ διασταλτὸ κά-πο, σὰν νὰ τοῦ ἔλεγε κάτι ἀπὸ μέσα του, μὴ προχωρής ἄλλο! τί νὰ ἦταν ἄραγε ; Νὰ ἦταν ἡ φωνὴ τῆς συνειδήσεως ἢ ὁ φύλακας Ἄγγελος του; Σὲ μία στιγμή, ὁ π. Σπυρίδων, πρόσεξε τὸν Ἅγιο Σπυρίδωνα, ποὺ ἐρχόταν μπροστὰ, πὼς στὸ κεφάλι του φοροῦσε ἓνα μεγάλῳ σκούφῳ, ποὺ τὸ ὕψος του ἔφτανε τὸ ἓνα μέτρο. Τὸν ἅγιο Σπυρίδωνα, ἐπειδὴ ἔφε-ρε τὸ ὄνομά του, σὰν προστάτῃ του, τὸν εἶχε περισσότερη ἐυλάβεια καί σεβασμὸ καί ἐπειδὴ συνήθως οἱ ἄνιοιγράφου στίς εἰκόνες, τὸν Ἅγιο Σπυρίδωνα τὸν παριστάνουν ἀντίδε-τα ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ αὐτὸς ἔβλεπε, μέ πολὺ μικρὴ σκούφια, ὁ π. Σπυρίδων παραξενεγνέθηκε βλέποντας τόσο μεγάλῳ καί ψηλᾷ σκούφια νὰ φορᾷ ὁ ἅγιός του καί κάνοντας τὸ σταυρὸ τοῦ εἶπε φωναχτά: «Κύριε ἐλέησον, ὁ ἅγιός μου Σπυρίδω-νας νὰ ἐχῇ τόσο μεγάλῳ σκούφια, πολὺ περιεργὸ πράγμα!»

Μόλις ἔκαμε τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ, χάθηκαν ὅλα τὰ φαι-νόμενα καί οἱ ἀπάτες τοῦ Σατανᾶ ἔγιναν ἀφαντες, ἀλλὰ ὁ ἴδιος εἶδε πὼς θρσκόταν στὸ χεῖλος τοῦ κρεμυοῦ, εὐτυχὸς τὸ ἓνα ποδὶ ἔβην θουλαγιμένο στὸ χιόνι καί τὸ ἄλλο ποὺ εἶχε σηκωμένο, γιὰ νὰ προχωρήσῃ, θρίσκονταν στὸ κενό, δηλαδὴ δὲν εἶχε μέρος νὰ τὸ πατήσῃ, γιατί ἂν ἔκανε μισὸ βῆμα ἀκό-μη, δὲ ἔπειρε στὸ κενὸ ποὺ εἶναι περισσότερο ἀπὸ χίλια μέ-τρα βάθος. Τὸν λυπήθηκε ὥμως ὁ Θεός, γιατί ἀνὶ νὰ πᾶσι μπροστὰ, ἔγινε πρὸς τὰ πίσω καί ἔμεινε ἐκεῖ ἀπὸ τὸ φῶδῳ καί τὴ φρίκῃ ποὺ δόκίμασε περισσότερο ἀπὸ τρεῖς ὥρες λι-πόθυμος καί συνηλδε σὰν πῆρε γιὰ καλὰ ἡ ἡμέρα καί, τὸν ἔζσανε ὁ ἥλιος.

Τελικὰ ἀνεγνώρισε τὸ πᾶθμά του καί ἔγινε ὑπόδειγμα κα-λοῦ ὑποτακτικοῦ».

μαιοκαθολικισμός, Προτεσταντι-σμός). Στὴν οὐσία μετατρέπεται ὁ χαρακτήρας καὶ ὁ προσανατο-λισμὸς τοῦ μαθήματος τῶν Θρη-σκευτικῶν, ἀπὸ ὀρθόδοξος ποὺ ἦταν, σὲ πολυθρησκειακός.

Ἡ περιέργη αὐτὴ δόμησι καί ἡ καινοφανὴς θρησκευτικὴ μέθοδος τῶν νέων Προγραμμάτων, νὰ δι-δάσκονται οἱ θρησκείες μαζί μέ τὸν Χριστιανισμό σὲ μορφὴ χυμοῦ ἢ κοκτέιλ, εἶναι ἀπογοητευτικὴ κυ-ρίως ἀπὸ θεολογικῆς πλευρᾶς, ἀλλὰ στερεοταί ἐπίσης παιδαγω-γικῶν θεμελιῶν. Θεωρεῖται ἀπίθα-νο νὰ μὴ γινώριζαν οἱ συντάκτες τοὺς διὰ μία πολυτοπιμημένη διδα-σκαλία τῶσων διαφορετικῶν θρη-σκευτικῶν ἔκδοχων, θὰ εἶχε ὡς συνέπεια τῆ θρησκευτικῆ σύγχυσης τῶν παιδιῶν. Ἀκόμη καί μὴ ἐκπαι-δευτικοὶ καταλαβαίνουν ὅτι ἡ πολ-λαπλὴ διδασκαλία θρησκευτικῶν ἔκδοχων, σὲ ἰσότημ διδακτικὴ καί ἀξιακὴ βάση, ἀποστερεῖ τὰ παιδιὰ ἀπὸ μῖα ἐπαρκὴ καί ξεχωριστὴ δι-δασκαλία, γνώστη καί βίωση τῆς δικῆς τους πίστεως καί τοὺς προσ-φέρει, ὡς ἀντικείμενον θρησκευ-τικῆς πίστεως, ξένα καί πολυθεϊ-στικά εἰδωλά, ποὺ ἀντίκεινται στὴν ὀρθόδοξη πίστη τους στὸν ἓνα καί μοναδικὸ Τριαδικὸ Θεό.

Γιὰ ὅλους τοὺς Χριστιανούς καί ἰδιαίτερα γιὰ τὰ παιδιὰ ἰσχύει ἡ συμβολὴ τοῦ Αἴτ. Παύλου διὰ θὰ πρέπει νὰ παιδεύονται «ὡν παιδεία καὶ νοουθεσία Κυρίου καί νὰ μὴ παρασυρόνται οὔτε νὰ παραπιλα-νοῦνται οὔτε νὰ ἐκτίθενται σὲ διδα-σκαλίες ξένες στὴν πίστη τους ποὺ μποροῦν νὰ τοὺς δημιουργήσουν πνευματικὴ σύγχυση ἢ ἀλλοτριώ-ση, ὅπως, μάλιστα, ἐπισημαίνει πάλι ὁ Αἴτ. Παῦλος: «Διδαχαῖς ποι-κilais καί ξέναις μὴ παραφέρε-σθε».

Εἶναι ἀνάγκη νὰ ληφθεῖ ὑπόψη ὅτι ὁ λόγος ὁ ὁ σκοπὸς ποὺ προο-φέρειται αὐτὴ ἡ πολυθρησκειακὴ ποικιλία στὰ παιδιὰ εἶναι ἡ μύρησι τους σὲ μία πολυαπλὴ θρησκευτι-κότητα καί δι’ αὐτὴς τῆς μυσίσεως, ἡ οἰκείωσὴ τους στὴν πολλαπλό-τητα ποὺ τεχνηνέτως εἰσάγονται στὸν κόσμο τὰ τελευταῖα χρόνια, ὡς μορφὴ κοινωνίας στὴ δημιουρ-γούμενη πολυπολιτισμικὴ κοινω-νία.

Οὐσιαστικά μέ τὰ νέα Προγράμ-ματα, τὸ νέο μάθημα τῶν Θρη-σκευτικῶν δὲν διδάσκεται πλέον γιὰ λόγους θεολογικούς καί θρη-σκευτικούς, ἡ σκοποθεσία του πρὶν εἶς ἁσχέμ μέ τὸν Θεὸ καί τὴν πῆ-στη, ἀλλὰ μετατρέπεται σὲ ἐργα-σίαν ἐξυπηρετήσης τῶν πολιτικῶν καί κοινωνικῶν ἐξελεύσεων, ποὺ σχεδιάζονται ἀπὸ τοὺς οικονομικὰ ἰσχυροὺς τῆς γῆς γιὰ τὴν Ἑλλάδα καί τὴν Εὐρώπη, γιὰ νὰ κτιστεῖ μία χωρὶς ἐθνικῆς καί θρησκευτικῆς συνειδήσεως παγκόσμια κοινωνία. Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ ὑπάρχει ἡ πε-ποίθησι ὅτι δὲ ὑπηρετῆθεῖ ἡ Νέα Παγκόσμια Τάξη καί τὸ νέο παγκό-σμιο Κράτος ποὺ σχεδιάζεται νὰ ἐχεῖ μία μοναδικὴ παγκόσμια θρη-σκεία, τὴν Πανθρησκεία, στὴν ὁποία δὲ συγχωνευθοῦν ὅλες οἱ ἐπιμέρους θρησκείες.

Καθὼς φαίνεται, κατὰ ἀντιστοι-χίαν, τὰ νέα Προγράμματα τῶν Θρησκευτικῶν, σύμφωνα μέ ὅσα περιλαμβάνονται, ἀποτελοῦν καί αὐτὰ ἓνα πολυτοπιμημένο συνον-θύλευμα στοιχείων πὰρ διάφορες θρησκείας καί κοσμοθεωρίες, ποὺ μετατρέπει τὰ θρησκευτικὰ σὲ ἓνα κοινωνικοπολιτικὸ καί πολισμικὸ βιομηχανικὸ σεμινάριον κατήχησης στὴν πολυπολιτισμικότητα καί τὴν Πανθρησκεία. Μὲ βάση αὐτὸ τὸ σκεπτικὸ, κύριος λόγος ὑπαρξῆς καί διδασκαλίας τῶν νέων Θρη-σκευτικῶν στὰ σχολεῖα εἶναι νὰ συμβάλουν ὅχι στὴν καλλιέργεια κάποιας ὀρθόδοξας δομημένης σχέσης μέ τὸν Θεό, τὸν συνάν-θρωπο καί τὴν κτίση, ἀλλὰ στὴ δη-μιουργία καί τὴ δόμησι μίας σύγ-χρονης πολυθρησκειακῆς καί πο-λυπολιτισμικῆς κοινωνίας, στὴν ὁποία ὅχι μόνον δὲν διαπρoύνται, ἀλλὰ συγχωνεύονται καί ὁμογενο-ποιοῦνται οἱ ταυτότητες καί διαφο-ρές. Εἶναι ἐπόμενο διὰ ἓνα τέτοιο Πρόγραμμα γιὰ τὰ Θρησκευτικὰ παιδιᾶ, πλᾶον, νὰ ὑπηρετεῖ τὴν ἀνάπτυξη τῆς θρησκευτικῆς συνει-δήσεως τῶν μαθητῶν στὸ ὀρθό-δοξο δόγμα καί, ὡς ἐκ τούτου, πε-

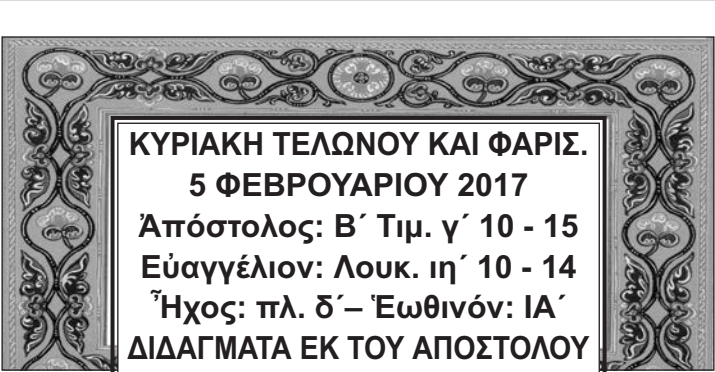
ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛ.

ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑΡΙΟΝ

Ο ΑΞΙΟΣ ΚΑΗΡΙΚΟΣ 2ον

«Πολλοὶ ἐκλαμβάνουν τὴν ἱερωσύνην σὰν μίαν ἀβάσκητον δραστηριότητα γιὰ τὸ καλὸ τῶν ἀνθρώπων. Ἄλλοι τονί-ζουν τὴν ἀνάγκη ὁ ἱερέας νὰ ἔχει πνευματικότητα καί ἡ δραστηριότητά του νὰ ἐρχε-ται ὡς ἀντιδότης τῆς. Καί ἄλλοι θεωροῦν ὅτι πρέπει ὁ ἱερέας νὰ ἐπιδίδεται ταυτό-χρονα καί στὰ δύο. Ποιὸ εἶναι τὸ πιὸ σωστό; Νομίζω ὅτι πρέπει νὰ δεχτομὴ τὴ μέση καί βασικὴν δόδ, δηλαδὴ τὸ ἐπιδίδεται ὁ ἱερέας παράλλη-λα καί στὰ δύο. Νὰ ἀγωνίζε-ται γιὰ τὸν πνευματικὸ τὸν καταρτισμὸ, ἀλλὰ καί νὰ δρα-στηριοποιεῖται γιὰ τὴν προ-

ΘΕΟΔΟΣΟΣ ΤΥΠΟΣ

ΠΕΡΙ ΑΝΑΤΡΟΦΗΣ ΤΩΝ ΤΕΚΝΩΝ «Ἀπὸ βρέφους τὰ ἱερὰ γράμματα οἶδας, τὰ δυνάμενά σε σοφίσαι εἰς σωτηρίαν» Ὁ Τιμόθεος εἶχε τὸ μέγα εὐτύχημα, ὅπως μᾶς πληροφορεῖ ὁ ἀπ. Παῦ-λος, νὰ λαβῇ ἀπὸ βρεφικῆς ἡλικίας καλὴν ἀνατροφήν μέ τὰ Ἱερὰ Γράμματα, ἀπὸ τίς ἁγίες ἐκείνης γυναικίς, τὴν μητέρα καί τὴν μᾶμνη του. Τὴν ἀνατροφήν αὐτὴν τὴν συνετηρήσεε κατόπιν ὁ μέγας παιδαγωγὸς τῆς οἰκουμένης Παῦλος. Χρὴς αὐτὴν ἀνατροφήν αὐτὴν ἀνεδείχθη συν-εργάτης τοῦ Παύλου, ἀπόστολος Χριστοῦ, κοινωνικὸς παράγων, ἄγιος τῆς Ἐκκλησίας, κάτοικος τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν. Ἀπέβη χάρις εἰς τὴν χριστιανικὴν τοῦ ἀνατροφῆν ὀκλαηρωμένῳ ἀνθρώπῳ. Ἡ Χρι-στιανικὴ αὐτὴ ἀνατροφή, εἶναι ἀναγκασιτάτῃ σημεριν. Διότι Α΄. Εἶναι ἐλλιπεστάτῃ ἡ προσφερομένη Ἡ δεδομένη ὑπὸ τῶν γονέων ἀνατροφή εἶναι ἐλλιπεστάτῃ, διὰ νὰ μὴ εἴπωμεν ἀγνώστως εἰς τὰ πολλὰ παιδιὰ. Δὲν τὴν ἔχουν ἄλλωστε καί πολλοὶ γονεῖς. Τὴν ἄγνωστον. α) Οἱ πτωχοί. Φροντίζουν, συνήθως, πῶς νὰ τοὺς δώσουν τὴν τροφήν καί ὅχι τὴν ἀνατροφήν. Ὅταν κατόπιν φοιτήσῃ εἰς τὸ σχολεῖον, ἐπὶαναπαύεται ὁ γονεὺς διὸ τὸ στέλλει νὰ μορφωθῇ. Δυστυχῶς ὅμως μαθαίνουν τὰ κοινὰ γράμματα, ὅχι ὅμως καί τὰ ἱερὰ γράμματα, τὰ ὁποῖα θὰ τοῦ δώσουν βαθύτεραν μόρφωσιν καί κατεύθυνσιν εἰς τὸν χαρα-κτῆρα τοῦ παιδιοῦ. β) Οἱ πλουσιώτεροι γονεῖς δὲν ἀνατρέφουν καί αὐτοὶ δυστυχῶς τὰ παιδιὰ τῶν Χριστιανικὰ ἐκτός ἐξαιρέσεων φυσικά. Προσπαθοῦν αὐτοὶ νὰ τὰ πολυφορτώσουν μέ παντός εἶδους γνώσεις. Θὰ τὰ μάθουν γλώσσες, μουσικὴν, χορὸν καί ποικίλας ἄλλας γνώσεις καί ἀσκήσεις καί πειθηρισμοὺς τῆς ἐπιδείξεως. Μὲ αὐτὰ δὲν διαμορφώνουν χαρακτῆρα. Β΄. Εἶναι κακὴ ἡ διδομένη μόρφωσις Ὑπάρχουν δυστυχῶς πολλοὶ κακοὶ διδάσκαλοι, ποὺ ἐπιδρoῦν ὀλε-θρίως εἰς τὰ παιδιὰ. α) Οἱ συνηλικιώτες τους. Ἀπὸ αὐτοὺς μανθάνει πολλὰ, ἀλλὰ συν-ηθεύεται, κακὰ. Ἡ παρέρα δὲ τὸν ξεχωρίσῃ καί θὰ τὸν κάμῃ ἀσεβῆ, ἀνυπότακτον, θρασύν, τύπον νειμητιοῦ. β) Τὰ θεάματα. Ἐποπτικῶς ἐκεῖ μανθάνει τὸ κακόν. Κατήντησαν «σχολεῖα ἐγλήμματος» Τρομερὰ ἡ ἐπίδρασις τῶν. Δὲν τοῦ καταστρέφει μόνον τὸ νευρικόν σύστημα, ὥστε νὰ πετιέται τὴ νύχτα εἰς τὸν ὕπνο του, ἀλλὰ τοῦ ἐξάγει τὴν φαντασίαν, τὸν κάμει ἀπροσεβίωτον. γ) Τὰ ἀναγνώσματα. Ὁ τύπος ὁ δεκαρόλογος μέ τὰ αἰσηθηατικά καί ἀσυντημικὰ ἀναγνώσματα του, μέ τὰ σκάνδαλα καί ἐγκλήματα τὰ ὁποῖα περιγράφει ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ καί μέ ἀρκετὴν φαντασίαν ἐπιδρᾶ καταστρεπτικῶς στὸ παιδί. Γ΄. Ποῖοι θὰ ἀναλάβουν τὴν χριστιανικὴν ἀνατροφήν; Οἱ γονεῖς κυρίως. Τὸ τονίζομεν. Οἱ γονεῖς, διότι πολλοὶ σημερινοὶ τὴν ἔχουν ἀναθεστὴ σὲς τροφούς καί τίς ὑπηρετίας, τίς παραμάνες. Τὰ κο-σμήματά τῆς δὲ τὰ ἐνέπιστεύετο ποτὲ ἡ μητέρα αὐτῇ σὲ μίᾳ ξένῃ καί ἀγνώστῃ καί ἀμφιβόλῳ ἡλικίᾳ ὑποστάσεως γυναικί; Πῶς τώρα ἐμπ-ιστεύεται τὸ παιδί τῆς, τὰ σπλάγχνα τῆς, τὸ θησαυρὸν τοῦ ἀνεκτίμητον εἰς ξένην γυναικί; Ὁ Πλοῦταρχος λέγει «Δηλοῖ καί ἡ φύσις, ὅτι δει τὰς μητέρας, ὅ αἰνεγνήσκουσιν αὐτὰς καί τρέφουσιν». Ἀπὸ νηπιακῆς ἡλικίας «Ἀπὸ βρέφους τὰ ἱερὰ γράμματα οἶδας». Ἀπὸ τὴν πρῶτὴν ἡμέραν, ποὺ γεννᾶται τὸ παιδί. Εἶναι γνωστὴ ἡ ἀπάντησις ποὺ ἔδωκε ἓνας ἱεροκήρυξ πρὸς κάποιαν μητέρα, ποὺ τὸν ἐρώτησε ἀπὸ ποτε ν’ ἀρχίσῃ τὴν ἀνατροφή τοῦ παι-διοῦ τῆς. Τῇ ἡλικίᾳ εἶναι, τὴν ἐρώτησε. Ἐξῆς μὴνὼν τοῦ ἀπήτητης ὁ μῆ-τέρας. Εἶναι ὄργα τῆς εἶπε. Ἡ Ἐπιστήμη μάλιστα, λέγει, ὅτι κατὰ τὴν ἐποχὴν, ποὺ εὐρίσκεται εἰς τὴν κοιλίαν τῆς μητρος τοῦ ἐμπρεδέσθαι ὁ χαρακτήρ. Ἐὰν ἡ μήτηρ εἶναι θυμωδῆς, φθονερῇ, χαρτοπαίκτηρα, καχύποπτος, ἐλιδότυπος, ἀνυπόμονος, ἀσεβῆς, ἐπιδρᾶ καί εἰς τὸν χαρακτήρα τοῦ ἐμβρύου. Δ΄. Μὲ ποῖα μέσα θὰ τὰ ἀναθρέψουν 1) Μὲ τὸ παράδειγμα. Τὸ παράδειγμα τῶν γονέων ἐντυπώνεται βαθύτατα. Ἡ ψυχὴ τοῦ παιδιοῦ εἶναι φωτογραφικὴ πλάξ. Ἀνάγκη, λοιπόν, αὐτοὶ νὰ προσεχίζονται, νὰ ἐξομολογούνται, νὰ μεταλαμ-βάνουν, νὰ εἶναι ἥθικοι καί σωφρονες, ταπεινοὶ καί πρᾶοι, δίκαιοι καί ἐλε-ήμονες καί γενικῶς ἐνάρετοι. Τὸ οικοδόμημα τοῦ θεοῦ τῆς ἀνατροφῆς τῶν τέκνων δὲ τὸ στηρίζουν ἐπάνω εἰς τὸ ἰδικόν τους χριστιανικόν καί ἄγιον παράδειγμα. 2) Μὲ τὴν τιμωρίαν. Ἐκτός τοῦ παραδείγματος καί τὴν τιμωρίαν θὰ χραιοποιοῦνται. Πολλὰ λέγουν καί φιλοσοφοῦν οἱ παιδαγωγοί. Ἀπο-κλείουν πᾶσαν τιμωρίαν. Καί ὅμως παρ’ ὅλες τίς θεωρίες καί τίς ἐπι-στήμες καί τίς παιδαγωγικὰς, ἰδοὺ τὸ κατάνητα τῆς νεολαίας. «Ἀλλωστε συνιστᾷ τὴν τιμωρίαν ὁ Θεός» «ὡς φέιδεται τῆς ἑαυτοῦ ράβδου, μοσεῖ τὸν υἱόν αὐτοῦ». Ἐρ’ ὅσον τὴν τιμωρίαν τὴν χραιοπο-ιεῖ ὁ πᾶσφοπος Θεὸς ὡς ἓνα ἄριστον παιδαγωγικόν μέσον, πῶς ἐμεῖς νὰ μὴ τὴν χραιοποιοῖσμεν; 3) Μὲ τὴν κατηχητικὴν Σχολεῖον. Ἡ Ἐκκλησία διὰ τῶν κατηχητικῶν Σχολείων βοηθεῖ εἰς τὴν χριστιανικὴν μόρφωσιν. Ἡ διδασκαλία τῶν ἱερῶν γραμμάτων τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, τὰ παραδείγματα ἐναερίτων καί ἁγίων ἀνδρῶν καί ὅλη ἡ ἐργασία τοῦ κατηχητικοῦ βοηθεῖ τὰ μέιστα. * * * Ἡ Φυσικὴ διδάσκει, διὲ εἰς μίαν σταγόνα ὕδατος τοῦ ὡκεανοῦ ὑπάρχει λανθάνουσα τόση ηλεκτρικὴ ἐνέργεια ὥστε ἐξ αὐτῆς νὰ δύναται νὰ παραχθοῦν δύο κεραυνόμοδα θύελλα. Ὁμοίως καί εἰς τὴν ψυχὴν παντός παιδιοῦ γινούσις ἡ ἀρρώστια, πτωχὴ ὡς ἡ πλουσιότη ὑπάρχει τόση μυστικὴ δύναμις, ὥστε ἀπὸ αὐτὴν, ἀναλόγως τῆς κατευθυνσεως καί τοῦ δρόμου, ποὺ δὲ δώσουν εἰς τὰ παιδιὰ τοὺς οἱ γονεῖς, γεννώνται δύο αἰδιότητες· μία αἰδινα ευτυχία καί μία αἰδινα κολάσις. Τὴν πρῶτην τὴν δημιουργεῖ ἡ Χριστιανικὴ ἀνατροφή, τὰ ἱερὰ γράμματα. Τὴν δευτέραν ἡ ἀδιαφορία, τὸ κακὸ παράδειγμα, ἡ ἐλλειψις χριστιανικῆς ἀνατροφῆς. Γονεῖς, γιὰ σκεφθεῖτε καλὰ τὸ ἐγκλημα, ποὺ διαπράττετε, ἀφηνιοντες τὰ παιδιὰ σας, χωρὶς χριστιανικὴν μόρφωσιν. Τὰ παιδιὰ σὰς τὰ ἐνέπι-στεύθη ὁ Θεός. Πονεῖστε τὰ παιδιὰ σας πραγματικά. Δὲν ἄρκουν μονάχα οἱ κόποι καί οἱ φροντίδες, τὰ διὰ διατροφῆν, τὴν ὑγείαν τους, τὸ ντύσιμό τους, τὰ γράμματα, τὴν ἐπιτήμην καί τὴν ἀποκατάστασιν τους. Χραιοτέλει χρι-στιανικὴ μόρφωσις μέ τὰ ἱερὰ γράμματα. Χωρὶς αὐτὴν πηγαίνουν ὅλα χαμένα. Ἐνῶ μέ τὴν χριστιανικὴν μόρφωσιν θὰ παρουσιασθεῖτε κοντὰ εἰς τὸν Χριστὸ, κατὰ τὴν Δευτέραν Παρουσίαν καί θὰ Τοῦ πῆτε: Ἰδοὺ ἡμεῖς καί τὰ παιδιὰ, τὰ ὁποῖα μὲς ἔδωκατε. Μὲ τὰ ἱερὰ γράμματα τὰ κάναμε δικὰ Σῶς. Καί θὰ ἀκούσθε τὸ πανευφρόσυνον «ἐδεῦτε οἱ εὐλο-γημένοι τοῦ Πατρὸς Μου, εἰσέλθετε μετὰ τῶν παιδιῶν σας καί κληρο-νομήσατε τὴν ἡτομασμένην ὑμῖν Βασιλείαν». Ἀρχιμανδρίτης Χαράλαμπος Βασιλόπουλος (†)	
---	--

κοπῇ τοῦ ποιμνίου του, χωρὶς νὰ ξεχᾶν διὰ τὴν πνευματικὴν του πρόδοος δὲ ἀποτελεῖ τὴν καλύτερη προϋπόθεσι γιὰ τὴν ποιμαντικὴν του ἐπιτυχία. Ἀληθεῖς πλήρως ἡ διαπιστω-σι ὅτι “ὅσοι ἐπιχειροῦσαν νὰ σώσουν τὸν κόσμον, χωρὶς ἀντίκρισμα ἐσωτερικῶν πλου-του, ναυάγη

ΟΡΘΟΔΟΣΙΑ ΚΑΙ ΓΕΩΠΟΛΙΤΙΚΗ

Συνθήκη του Maastricht 1992: Τί υπέγραψεν ή Έλλας και ποίας αλλαγάς υπέστη εξ αίτίας αυτής της ύπογραφής

44ον Εύρώπη των λαών ή τών δυναστών τους;

Στό άρθρο 227 αναφέρονται οι χώρες όπου ισχύει ή Συνθήκη και συνεπώς δέν μπορούν νά άνηθουν την παραικηρή της διάταξη. Είναι άξιοσημείωτο πώς και τό άρθρο 227 της Συνθήκης του Maastricht είναι αμετάβλητο σέ σχέση μέ τις προβλέψεις της Συνθήκης της Ρώμης (έγγραψαν δηλαδή και αυτές από τό 1957!), μέ εξαίρεση της τροποποιήσεις που έγιναν στις παραγράφους 2 και 5, όπως θα δούμε αναλυκότερα παρακάτω.

Συγκεκριμένα προβλέπεται:
«Άρθρο 227
1. Η παρούσα συνθήκη ισχύει στό Βασίλειο του Βελγίου, στό Βασίλειο της Δανίας, στην Όμοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, στην Έλληνική Δημοκρατία, στό Βασίλειο της Ισπανίας, τή Γαλλική Δημοκρατία, στην Ίρλανδία, στην Ίταλική Δημοκρατία, στό Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου, στό Βασίλειο τών Κάτω Χωρών, στην Πορτογαλική Δημοκρατία και στό Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και Βορείου Ίρλανδίας.

2. Για τό υπερπόντια Γαλλικά διαμερίσματα εφαρμόζονται από τής ενάρξεως της ισχύος της παρούσας συνθήκης οι ειδικές και οι γενικές της διατάξεις περί:

- τής ελεύθερης κυκλοφορίας τών έμπορευμάτων,
- τής γεωργίας, εξαίρεσει από άρθρο 40, παράγραφος 4,
- τής ελεύθερης παρχογής υπηρεσιών,
- τών κανόνων άναγναινομίου,
- τών μέτρων διασφαλίσεως που προβλέπονται στό άρθρα 109Η, 109Θ και 226,
- τών όργάνων.

Οι όροι εφαρμογής τών άλλων διατάξεων της παρούσας συνθήκης ορίζονται έντός δύο ετών από την έναρξη της ισχύος της μέ όμόφωνες άποφάσεις του Συμβουλίου, πρότασι της Έπιτροπής.

Τά όργανα της Κοινότητας μεριμνούν, στό πλαίσιο τών διαδικασιών που προβλέπει ή παρούσα συνθήκη, και ιδίως τό άρθρο 226, γιά τήν οικονομική και κοινωνική ανάπτυξη αυτών τών περιοχών.

3. Για τις υπερπόντιες χώρες και εδάφη που αναφέρονται στό παράρτημα ΙV της παρούσας συνθήκης ισχύει τό ιδιαίτερο καθεστώς συνδέσεως που ορίζεται στό τέταρτο μέρος της συνθήκης.

Η παρούσα συνθήκη δέν εφαρμόζεται στις υπερπόντιες χώρες και εδάφη που διατηρούν ιδιαίτερες σχέσεις μέ τό Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρεττανίας και Βορείου Ίρλανδίας και δέν αναφέρονται στό ανώτερο παράρτημα.

4. Οι διατάξεις της παρούσας συνθήκης εφαρμόζονται στό ευρωπαϊκά εδάφη, γιά τις εξωτερικές σχέσεις τών οποίων υπεύθυνο είναι ένα Κράτος μέλος.

5. Κατά παρέκκλιση από τις προηγούμενες παραγράφους:

α) Η παρούσα συνθήκη δέν εφαρμόζεται στις νήσους Φερόες.

β) Η παρούσα συνθήκη δέν εφαρμόζεται στις περιοχές κυριάρχων βάσεων του Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και Βορείου Ίρλανδίας στην Κύπρο.

γ) Οι διατάξεις της παρούσης συνθήκης εφαρμόζονται στις αγγλονορμανδικές νήσους και στη νήσο Μάν, μόνον έφ' όσον αυτό είναι αναγκαίο, γιά νά διασφαλισθεί ή εφαρμογή του καθεστώτος που προβλέπει γιά τις νήσους αυτές ή συνθήκη της 22ας Ιανουαρίου 1972 περί προαχωρήσεως νέων Κρατών μελών στην Ευρωπαϊκή Οικονομική Κοινότητα και στην Ευρωπαϊκή Κοινότητα Ατομικής Ένεργειας».

Οι τροποποιήσεις που επέφερε ή Συνθήκη του Maastricht στην Συνθήκη της Ρώμης έχουν ως εξής:

α) Στην παράγραφο 2 ήπηρεζε άρχικά πρόβλεψη για γιά την Αλγερία, που είναι ή μεγαλύτερη χώρα της Αφρικής αλλά και του Αραβικού κόσμου. Η πρόβλεψη αυτή αναθεωρήθηκε υποχρεωτικά όταν τό 1962—μετά την Συμφωνία του Evian και τό σχετικό δημοψήφισμα στην Αλγερία— ή χώρα ανεξαρτητοποιήθηκε και έπαυσε νά θεωρείται ή Γαλλική κτήση.

β) Στην παράγραφο 5α της Συνθήκης της Ρώμης υπάρχει πρόβλεψη και δινεται ή δυνατότητα στό Βασίλειο της Δανίας νά εντάξει στην Ένωση και τά νησιά Φερόε: «Η κυβέρνηση του Βασιλείου της Δανίας δύναται έν τούτοις, μέ δήλωση που πρέπει νά κατατεθεί τό άργότερο την 31η Δεκεμβρίου 1975 στην κυβέρνηση της Ιταλικής Δημοκρατίας, νά κοινοποιήσει ότι ή παρούσα συνθήκη εφαρμόζεται στις ανωτέρω νήσους. Η

Τά νέα Προγράμματα Σπουδών στή Θρησκευτικά...

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 3ης ΣΕΛ.

ριφρονεί τό έργο της Έκκλησίας και τή σχέση της μέ τά μέλη της και υπονομεύει την ύπαρξη και λειτουργία τών δύο Θεολογικών Σχολών, στις όποιες έως τώρα οι σπουδές τών υποψηφίων Θεολόγων ήταν Ορθόδοξες.

Νά διευκρινίσουμε ότι έως τώρα γινόταν τά σχολεία ικανοποιητικά δασκαλία τών Θρησκειών και τού Θρησκευτικού φαινομένου, μέ τρόπο όμως έπισημονικό και παιδαγωγικό που χρειαζόνταν μέν κάποιες βελτιώσεις, αλλά δέν αποτελούσε ένα αντιπιστημονικό άκταρμά. Μέ σεβασμό στό πνευματικό επίπεδο, τις αντιληπτικές ικανότητες και τά ενδιαφέροντα τών μαθητών δασκάντο σέ ξεχωριστές και διακριτές ενότητες διδασκαλίας ή Ορθόδοξης, ή χριστιανικές όμολογίες και οι θρησκείες και αναλυόταν ή θεολογία τους και τό περιεχόμενο της πίστεώς τους, χωρίς νά υπάρξει ποτέ περίπτωση θρησκευτικής συγχύσεως, προπαγάνδς ή προσηλυτισμού τών μαθητών. Τά νέα Θρησκευτικά έχουν προξενήσει τεράστια άνακαταληξη και άνησυχία σέ κληρικούς, εκπαιδευτικούς και γονείς, διότι είναι βεβαίο ότι άποδίδονται τά παιδιά νά ύποστούν θρησκευτική σύγχυση και σταδιακή αλλοίωση και εξάφανιση της ορθόδοξης χριστιανικής τους ταυτότητας, που αποτελεί και σημαντικότατο κομμάτι της ελληνικής πολιτισμικής κληρονομιάς.

Η Σύνοδος της Ίεραρχίας της Έκκλησίας, σέ δύο συνεδριάσεις της άπέρριψε τά νέα αυτά Προγράμματα, έννύ, ό Αρχιεπίσκοπος τά χαρακτήρισε «παράδεκτα και έπικίνδυνα», ισχυριστής ότι «δέν θα αποδώσουν καρπούς, αλλά μεγάλη ζημιά στην παιδεία και γενικότερα στην κοινωνία μας». Τόνισε ακόμη ότι μέ τά

Γέρ. Εφραίμ Κατουνακιώτης: Ο Θεολόγος και Παιδαγωγός της έρήμου
 Δευτέρα 13 Φεβρουαρίου, 6:00 μ.μ. Θέατρο Αριστοτέλειο Έφ. Αμύνος 2, Θεσσαλονίκη. Ομιλητής: κ. Γεώργιος Κρουσταλάκης, Ομότιμος Καθηγητής της Φιλοσοφικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών. Προλογίζει ο πρωτοπρεσβύτερος π. Άλέξιος Παπαστεργίου. Εισόδος Έλεύθερη. Πληροφορίες 210 32 26 343. Η Εκκλησία της τελεΐ υπό την αιγίδα του Παναγιώτου Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ. Ανθίμου. Διοργάνωση: Ι. Ναός Αγίου Γεωργίου Πανοράματος - Έκδόσεις «έν πλώ».

ΟΡΘΟΔΟΣΟΣ ΤΥΠΟΣ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΙΕΡΑΡΧΑΙ

κυβέρνηση της Ίταλικής Δημοκρατίας διαβιβάζει κεκυρωμένο αντίγραφο της δηλώσεως στην κυβέρνηση καθενός από τά λοιπά Κράτη μέλη.

Στήν περίπτωση αυτή, ή παρούσα συνθήκη εφαρμόζεται στις ανωτέρω νήσους από την πρώτη ήμέρα του δευτέρου μηνός που ακολουθεί την κατάθεση της δηλώσεως».
Οι Δανοί, ωστόσο, επέλεξαν νά αφήσουν τά νησιά Φερόε ανεξάρτητα, εκτός της Ευρωπαϊκής Ένώσεως, γεγονός που δυσaréτησε τούς Δυτικούς. Η Ε. Ένωσή μέ κάθε τρόπο προσπάθησε νά εντάξει τά Νησιά στην επικράτεια της, αλλά τό μόνο που κατάφερε είναι νά συνάψει μαζί τους την Fisheries Agreement (Άλιευτική Συμφωνία) τό 1977 και την Free Trade Agreement (Συμφωνία Έλεύθερων Συναλλαγών) τό 1991, που αναθεωρήθηκε τό 1998. Ο κύριος λόγος γιά την παραμονή εκτός της Ε. Ένώσεως εξακολουθεί νά είναι οι διαφωνίες σχετικά μέ την Κοινή Άλιευτική Πολιτική, κάτι, δηλαδή, που θα έπηρεσεί σαφώς την Οικονομία της χώρας, αφού ή άλγεια άντιπροσωπεύει τό 90% τών εξαγωγών της.

Άξίζει νά υπογραμμίσουμε πώς πρωτόκολλο της Συνθήκης Προσχώρησης της Δανίας στις Ευρωπαϊκές Κοινότητες όρίζει πώς οι Δανοί υπήκοοι που κατοικούν στις Νήσους Φερόε **δέν πρέπει νά θεωρούνται ως Δανοί υπήκοοι** κατά την έννοια τών Συνθηκών. Ως εκ τούτου, οι Δανοί που ζούν στις Νήσους Φερόε δέν είναι πολίτες της Ευρωπαϊκής Ένωσης, παρεκτός εάν πρόκειται γιά υπήκοους της Ε.Ε., που ζούν εκεί.

Οι Νήσοι Φερόε, επίσης, δέν άνήκουν στην περιοχή που όρίζει ή Συνθήκη του Schengen. Έτσι, όσοι ταξιδεύουν μεταξύ τών Νήσων Φερόε και τών όριων που όρίζει ή Συνθήκη του Schengen, δέν υπόκεινται σέ συν-ορισμούς ελέγχους.

Οι Λατίνοι κατά καιρούς δοκίμασαν νά εκβιάσουν την προσχώρηση τών Νήσων στην Ε. Ένωσή, μέ έντελώς πρόσφατο παράδειγμα της "κυρώσεις" που τούς επέβλαν τόν Ιούλιο του 2013, μέ άφορηή την διαφάνια στην άλιευτική ποσόστωση της ρέγγας και τού σκουμπριού! Οι κυρώσεις ξεκίνησαν νά εφαρμόζονται στις 28 Αύγουστου του 2013, όποτε και άπογορεύθηκε ή πρόβραση στό λιμάνι της Ε.Ε.—συμπεριλαμβανομένης της Δανίας(!), της Σουηδίας και της Φινλανδίας— όλων τών σκαφών τών Νήσων Φερόε που μετέφεραν ρέγγα ή σκουμπρί. Έπιπλέον, οι Νήσοι Φερόε δέν είχαν την δυνατότητα νά εξαγωγή ρέγγα ή σκουμπρί στις χώρες της Ένώσεως. Βεβαία, οι κυρώσεις ήρθαν ένα χρόνο άργότερα, στις 20 Αύγουστου του 2014, όταν οι Ευρωπαίοι είδαν τό ποσοστό που κατείχαν τά Νησιά στην αγορά τού σκουμπριού σέ έκτιμώσασαι από τό 4,62% στό 12,6%!

Οι άπόγονοι τών Φράγκων έπιβεβαιώνουν διαρκώς την καταγωγή τους, αλλά και τό ότι ή έπίπλαστη ενέγεια τούς δέν έχει αντίκρισμα καλούσων και άνθρωπιπας. Οι Δυτικοί αποδεικνύουν συνεχώς πώς ή **μοναδική** επιδιωξή τους είναι ή ύποταξη τών λαών της Ευρώπης (και όχι μόνο) **και όχι ή ελληνική συνύπαρξη**. Τόσο τό παράδειγμα της Αλγερίας, όσο και τών Νήσων Φερόε, καταδεικνύουν την πραγματική πρόθεση τών ίδυντων της Ευρωπαϊκής Ένώσεως, που δέν είναι άλλη παρά ή εγκαθίδρυση μιάς παγκόσμιας κυβέρνησης, που θα έλέγχει και την παραικηρή γυνία τού πλανήτη!

Οι άνθρωποι που έπесαν τίματα της πανίδος τών εξαγγελιών της Ένώσεως μετά τό τέλος τού Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου ήταν άπολύτως δικαιολογημένοι. Κουρασμένοι από τόν πόλεμο και εξουθενωμένοι από την σφοδρότητα και την άπανθρωπία του, δέχθηκαν μέ χαρά τό ...'ερινγκό' μήνυμα, που εύαγγελίζονταν οι Έυρωπαϊκές Κοινότητες(!)

Σήμερα δέν ύπάρχει καμία δικαιολογία σέ κανένα που συνεχίζει νά ύποστηρίζει τό "Ευρωπαϊκό ιδεώδες". Οι μάσκες έπесαν, τά σχέδια έχουν άποκαλυφθεί και όποιος εξακολουθεί νά τό σπρίρει είναι υπήρτης τών σχεδίων τών δυναστών αυτού τού κόσμου και έχθρος της Ανθρωπότητας!

Μ. Β.	
Σημειώσεις:	
1. Τά νησιά Φερόε ή Φαρόε (Foroyar στην τοπική διάλεκτο, ή Foeroese στό Δανέζικα, ή Faroe Islands στό Άγγλικά, ή Na Seigiej στα Ιρλανδικά), που σημαίνει Νησιά τών Προβάτων, είναι ένα αρχιπέλαγος (διεθνής γεωγραφικός όρος που χαρακτηρίζει ένα γεωλογικό σχηματισμό αποτελούμενο από μία ή περισσότερα ή μία άνεπτυγμένη συντάδες νησιών) 18 νησιών, έκ τών οποίων τό 17 είναι κατοικήσιμα.	

Άποτελούν αυτόνομο κράτος μέ πολίτευμα την κοινοβουλευτική δημοκρατία, που άνήκει στό Βασίλειο της Δανίας. Βρίσκονται στον βόρειο Ατλαντικό ωκεανό ανάμεσα στην Σουητία, στην Νορβηγία και στην Ισλανδία. Η συνολική έκτασή τους είναι 1.399 γμ²· μέ τό πληθυσμό τους τών 1ανουαρίου του 2016 ύπολογιζόταν στους 49.188 κατοίκους.

Τά νέα Προγράμματα Σπουδών στή Θρησκευτικά...

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 3ης ΣΕΛ.

ριφρονεί τό έργο της Έκκλησίας και τή σχέση της μέ τά μέλη της και υπονομεύει την ύπαρξη και λειτουργία τών δύο Θεολογικών Σχολών, στις όποιες έως τώρα οι σπουδές τών υποψηφίων Θεολόγων ήταν Ορθόδοξες.

Νά διευκρινίσουμε ότι έως τώρα γινόταν τά σχολεία ικανοποιητικά δασκαλία τών Θρησκειών και τού Θρησκευτικού φαινομένου, μέ τρόπο όμως έπισημονικό και παιδαγωγικό που χρειαζόνταν μέν κάποιες βελτιώσεις, αλλά δέν αποτελούσε ένα αντιπιστημονικό άκταρμά. Μέ σεβασμό στό πνευματικό επίπεδο, τις αντιληπτικές ικανότητες και τά ενδιαφέροντα τών μαθητών δασκάντο σέ ξεχωριστές και διακριτές ενότητες διδασκαλίας ή Ορθόδοξης, ή χριστιανικές όμολογίες και οι θρησκείες και αναλυόταν ή θεολογία τους και τό περιεχόμενο της πίστεώς τους, χωρίς νά υπάρξει ποτέ περίπτωση θρησκευτικής συγχύσεως, προπαγάνδς ή προσηλυτισμού τών μαθητών. Τά νέα Θρησκευτικά έχουν προξενήσει τεράστια άνακαταληξη και άνησυχία σέ κληρικούς, εκπαιδευτικούς και γονείς, διότι είναι βεβαίο ότι άποδίδονται τά παιδιά νά ύποστούν θρησκευτική σύγχυση και σταδιακή αλλοίωση και εξάφανιση της ορθόδοξης χριστιανικής τους ταυτότητας, που αποτελεί και σημαντικότατο κομμάτι της ελληνικής πολιτισμικής κληρονομιάς.

Η Σύνοδος της Ίεραρχίας της Έκκλησίας, σέ δύο συνεδριάσεις της άπέρριψε τά νέα αυτά Προγράμματα, έννύ, ό Αρχιεπίσκοπος τά χαρακτήρισε «παράδεκτα και έπικίνδυνα», ισχυριστής ότι «δέν θα αποδώσουν καρπούς, αλλά μεγάλη ζημιά στην παιδεία και γενικότερα στην κοινωνία μας». Τόνισε ακόμη ότι μέ τά

Τελικά, αυτά που έπτε ό Αρχιεπίσκοπος εκφράζουν όλους τούς Έλληνες, οι οποίοι είναι πάντα έτοιμοι δια-χρονικά, όποτε χρειαστεί, νά άντισταθούν, γιά νά κρατήσουν τά ΜΕΓΑΛΑ και ΣΠΟΥΔΑΙΑ του τόπου τους και τής ψυχής τους, που είναι ή πίστη και ή άγάπη της γιά Χριστό και Πατριά και νά όμολογήσουν προς κάθε κατεύθυνση τό ήρωικό και μαρτυρικό τους ΟΧΙ.

Μέ βάση τά παραπάνω, ήδη ή Ίερά Σύνοδος, ή Ίερά Κοινότητα του Αγίου Όρους, ή Πανελλήνια Ένωσή Θεολόγων, πλήθος συλλόγων γονέων και σύμπαση ή κοινή γνώμη, άπαύουν και ζητούν άμεσα την άπόσυρση αυτών τών παρανόμων, άντισυνταγματικών, άντορθόδοξων και άντιπαιδαγωγικών προ-γραμμάτων και την άπό μηδενική βάση και σέ συνερ-γασία Έκκλησίας - Πολιτικής σύνταξη και δόμηση νέων Θρησκευτικών, που νά εκφράζουν, νά καλλιεργούν και νά διατηρούν την ορθόδοξη πίστη και τόν πολιτισμό τών Ελλήνων.

ΟΡΘΟΔΟΣΟΣ ΤΥΠΟΣ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΙΕΡΑΡΧΑΙ

Την 30ην Ιανουαρίου η Έκκλησία μας τιμά τούς οίκουμενικούς δασκαλάους Τρεΐς Ιεράρχας, Βασιλείον τόν Μέγαν, Γρηγόριον τόν Θεολόγον και Ιωάννην τόν Χρυσόστομον.

Άπολυτίκιον Ήχος Α΄

Τούς τρεΐς μεγίστους φωστήρας της τρισηλίου Θεότητος, τούς την οίκουμεννήν άκτίσι δογματών θεϊών πωρεσένσας, τούς μελλόχρους ποταμούς της σοφίας, τούς την κτίσιν πάσαν θεογενούς νάμασι καταρδεσένσας, Βασιλείον τόν μέγαν, και τόν Θεολόγον Γρηγόριον, σίν τώ κλεινῷ Ιωάννη, τῷ τήν γλῶτταν χρυσοδῶρμον, πάντες οι τών λόγων αυτόν έρσαται, συνελθόντες ὕμνοις τιμήσωμεν· αυτοί γάρ τῇ Τριάδι, νῦν ὡν ἀει πρεσβεύουσιν.

Θρησκεία και Πολιτισμός

Γράφει ο κ. Γεώργιος Θ. Ποντίκας, Δημοσιογράφος - Συγγραφέις

Μέ τή Θρησκεία ή ζωή όργανώνεται γύρω από μία «διάσταση βάθους», ή οποία διαφέρει σέ μορφή ή πληρότητα και συμπεριφορά, ανάλογα μέ τό πολιτισμικό πλαίσιο στό όποιο αναπτύσσεται. Η Θρησκεία δέν είναι επιφανόμενο της Έθνικής, της Λογικής, τού ψυχικού βί-ου, της κοινωνίας, αλλά αυτόνομο φαινόμενο μέ πρωτογενή κατηγορία αναφοράς, κάτι τό άποκλειστικά ιδιαίτερο και υπεράντατο, τό Ίερό, τό Άγιο. Αρχίζει μέ τό δέος μπροστά στό Ίερό και κορυφώνεται στην προσωπτική συνάντηση, στη βιωματική σχέση του ανθρώπου μέ τό Άγιο και τό Αληθινό!

Τό άγιος Έλληνοχριστιανικό Ορθόδοξο πνεύμα, γίνεται βίωμα που καταπολεμεί τις ρίζες τού κακού, περιορίζει τόν άνθρώπινο εγωισμό και συμβάλλει άποφασιστικά στη δημιουργία υπεύθυνων προσώπων, που άντιμετωπίζουν μέ κατανόηση, σεβασμό και άγάπη τούς συνανθρώπους τους. Σημαντικότερη δέν συνεισφορά της Έλληνορθόδοξης Παιδείας αποτελεί ή καλλιέργεια προσωπικής συνειδησης και ή βουλητική ένδυνάμωση τού ανθρώπου, ώστε νά ενεργεί αυτόνομα βάσει τού θεϊού θαλήματος και όχι απλώς εξαναγκαζόμενος από εξωτερικές κυρώσεις.

Δέν είναι τυχαίο όπι τά μεγάλα έπιτεύγματα της νεώτερης έπιστήμης, έγιναν μέσα στα πλαίσια τού δυτικού πολιτισμού, που είχε διαποτισθεί από ίδεωση και θρησκευτικές έμπειρίες τού Χριστιανισμού.

Κι έννύ ή Ευρωπαϊκή Ένωση έχει δεσμευθεί μέ τά έπίσημα κείμενά της, όπι τό περιεχόμενο της Παιδείας, καθώς και οι σχέσεις Έκκλησίας-Πολιτείας, άνήκουν καθαρά στην αρμοδιότητα τού κάθε κράτους - μέ-λους, σεβόμενη προφανώς την πολιτιστική ταυτότητα και την ιστορική διαδρομή τού κάθε λαού, έμεις κάνουμε ό,τι μπορούμε προκειμένου νά καταδικάσουμε τις νέες γενεές σέ προφανή πνευματική και ήθική κατά-πτωση και πολιτιστική στέρηση.

Ο πολυδιαφημιζόμενος διθην έκσυγχρονισμός τού μαθήματος τών Θρησκευτικών, που σχεδιάζει ό Ύπ. Παιδείας, στην ουσία δέν σημαίνει παρακ ύπονόμευση της ίδιας της Παιδείας μας. Είναι αναμφισβήτητο τό γεγονός ότι ή Έλληνορθόδοξη συνέβαλε ούσιαστικά στη διαμόρφωση τού Έλληνικού Πολιτισμού. Τό μάθημα τών Θρησκευτικών δέν είναι ένα άπλο γνωσιολογικό μάθημα. Τό Έλληνορθόδοξο όμολογιακό πε-ριεχόμενο τού μαθήματος τών Θρησκευτικών, άποσκοπεί κυρίως στη διαμόρφωση χαρακτήρων και στην καλλιέργεια ήθους.

Τό άρθρο 16 παρ. 2 τού Έλληνικού Συντάγματος όρίζει μέ σαφήνεια όπι «Η παιδεία αποτελεί βασική άποστολή τού Κράτους και έχει σκοπό την ήθική, πνευματική, επαγγελματική και φυσική άγωγή τών Ελλή-νων, την ανάπτυξη της έθνικής και θρησκευτικής συνειδησης και τή διάπλασή τους σέ έλεύθερους και υπεύθυνους πολίτες».

Η άποσάθρωση τών ήθικών αξιών και ή πολιτιστική άνυπαρξία τού Έλληνισμού σήμερα, θα έλεγα ότι όφειλεται πρωτίστως στην απώλεια της αίσθησης τού Ίερου. Και αίσθηση τού Ίερού! σημαίνει την άνα-γνώριση, τό σεβασμό και τό δέος τού κάθε άνθρώπου μπροστά στό ανεμνήνευτο. Τό νόημα και την αλήθεια της ύπαρξης! Τό θαύμα της ζωής! Τή δύναμη τού λόγου και την έπίδρασή του στην κοινωνική και πολιτιστική μας ζωή! Τή δύναμη της σχέσης, που είδικά στον άνθρωπο γεννάει τή γλώσσα, τή συνειδηση και τόν πολιτισμό της ψυχής!

Η άνάγκη, λοιπόν, τού όμολογιακού χαρακτήρα τού μαθήματος τών Θρησκευτικών, καθώς ή Χώρα στην πλειονότητά της είναι Ορθόδοξη και τό συγκεκριμένο μάθημα είναι συνδεδεμένο μέ την Ιστορία τού γέ-νους μας, αποτελεί προϋπόθεση και έκ τών ουκ άνευ όρο γιά την Έλληνοχριστιανική Ορθόδοξη Παιδεία μας.

Συνεπώς, κ. Ύπουργε, ούδεις Ύπουργος, όποιος έπίτησε Κυβέρνη-σης, έχει τό αύτεσώσιο και τό ήθικό δικαίωμα (σ.σ. ό,τι είναι δικαιο δέν είναι και ήθικό) νά φέρει όποια τροποποίηση, άλλαγή ή και αλλοίωση στον όμολογιακό χαρακτήρα τού μαθήματος τών Θρησκευτικών, από τη στιγμή μάλιστα όπου τό άρθρο 3 παρ. 1 τού Συντάγματος μέ σαφ-ήνεί όρίζει όπι «Επικρατούσα θρησκεία στην Ελλάδα είναι ή θρησκεία της Ανατολικής Ορθόδοξης Εκκλησίας τού Χριστού».

Τό Σύνταγμα αναταναλά τις ιδεολογικές άπόψεις της πλειοψηφίας τού λαού γιά τή μορφή τού πολιτεύματος και όρίζει όπι «θεμελίο τού πολιτεύματος είναι ή λαϊκή κυριαρχία». Δηλαδή, άνωτερο και κυρίαρχο όργανο της πολιτείας είναι ό λαός και αυτός είναι ό μόνος αρμόδιος άκόμη και γιά τή σύνταξη ή αναθεώρηση τού Συντάγματος. Κι αυτό γιάτί «Όλες οι έξουσίες πηγάζουν από τόν Λαόν, υπάρχουν υπέρ αυτού και τού Έθνους και άσκούνται όπως όρίζει τό Σύνταγμα» (Άρθρο 1, παρ. 2, 3).

Γιά νά γίνει ή Ελλάδα πραγματικά χώρα της άμεσης Δημοκρατίας και της Έλευθερίας, νά επανακτήσει τη χαμένη άξιοπιστία, τό σεβασμό και την αξιοπρέπεια της, ώστε νά επιστρέψει στό δρόμο της προόδου και τής εύημερίας, θα πρέπει: Νά συνεχίσει νά ζεί σύμφωνα μέ τά χριστι-ανικά ιδεώδη και τόν Έλληνοχριστιανικό Πολιτισμό της, νά **άλλάξει ή νοοτροπία και τό πνεύμα τών όσων μάς κυβερνούν** και έχουν την ευθύνη γιά την πορεία τού Έθνους, έτσι ώστε οι ένέργειες τών όργα-νών της Πολιτείας νά μη είναι άσάφαιρες και άνεξέλεγκτες, όπως στις δικτατορίες ή νά ύπηρετούν προσωπικά και κομματικά συμφέροντα, αλλά σύμφωνα μέ τό Σύνταγμα και τούς νόμους. Κυρίως δέ, μέ την πειοψηφία της λαϊκής βούλησης τών Ελλήνων πολιτών. Αλλιώς, ή Χώρα μας δέν έχει ούτε παρόν ούτε μέλλον.

Σημ. Ο.Τ.: Μήπως θα έπρεπε νά κυβερνούν άνθρωποι, που νά πιστεύουν πραγματικά;

Νεανικά Ζητήματα

Προλήψεις και δεισιδαιμονίες: Ο μεσαίωνας είν' έδώ!

2ον
Στό προηγούμενο φύλλο, καλοί μου φίλοι, αφού κάναμε την είσαγωγή μας στό θέμα και περιγρά-ψαμε τί συμβαίνει επ' αυτού σήμερα, ύποσχεθήκα-με νά δούμε γιάτί οι διάφορες προλήψεις και δεισι-δαιμονίες που πολλοί ακολουθούν πιστά και κατά γράμμα, είναι πραγματικά παράλογες. Δέστε, λοι-πόν, την άπάντησή...

Γιατί είναι παράλογες οι προλήψεις;

Ο πρωτόγονος άνθρωπος, ήταν και' έξοχην προλή-πτικός. Πληγή τών προλήψεων που ήταν ό φόβος που ένοιώθε μπροστά στις ισχυρότερες απ' αυτόν δυνάμεις της φύσης, που έπιπλέον τού ήταν και άγνωστες. Έτσι, σχεδόν πάντα, τις δυνάμεις αυτές τις θεοποι-ούσε, προκειμένου νά μικρύνει όσο γινόταν τις άπο-στάσεις τών απ' αυτές, νά τις κάνει φιλικές και νά ζητά έτσι πού εύκολα την προστασία τους. Έπειδή όμως κά-που έβλεπε ότι και έτσι τά πράγματα δέν άλλάζαν, άρχισε νά λαμβάνει προληπτικά μέτρα, γιά νά άποφύ-γει τις βλαπτικές τους ενέργειες, που πίστευε και περι-μενε πώς θα τού προξενήσουν.

Νά γιάτί όλες οι εκδηλώσεις της ζωής τού πρωτογό-νου ανθρώπου, συνδυάστηκαν μέ άναριθμήτα είδη προλήψεων.

Άλλά τί σημαίνει ή λέξη πρόληψη;
Σύμφωνα μέ τό λεξικό, πρόληψη όνομάζεται μία «ένέργεια» που γίνεται πριν από μία άλλη, προκει-μένου νά έμποδίσει τις συνέπειες της έπομένης. Έτσι π.χ. προληπτική ιατρική λέγεται ή ιατρική μέ-ριμνα και φροντίδα (πρώτη ενέργεια) που παρέχεται πριν εκδηλωθεί μία συγκεκριμένη άσθένεια (δευτε-ρή ενέργεια). Γι' αυτό και προέρχεται απ' τό ρήμα προλαμβάνω.

Αναμιμνάνομαστε τώρα την άγωνία και την προσπά-θεια τού πρωτογόνου άνθρώπου νά προλάβει ένα κακό απ' τις άγνωστες, σαφώς ισχυρότερες, μά και θεοποι-ημένες απ' αυτόν δυνάμεις της φύσης. Πώς άραγε νά τό πετύχει αυτό, μέ ποιά μέσα, αφού ούτε καν τις γνώριζε; Όποτε κατέφυγε σέ διάφορα έφευρήματα που δέν είχαν καμμία σχέση μέ τή λογική, σέ μέσα που τούς έδιναν πλάνο μαγικές ιδιότητες.

Γι' αυτό και πρόληψη έπιπλέον σημαίνει μία «γνώμη» που δέν σπριζείται στη λογική, αλλά ση-μαίζεται άναίερα, από συμπτώσεις ή από άνηλι-ψεις της μαγείας, της αστρολογίας και της ειδωλο-λατρίας.

Γιά παράδειγμα τά **τοτέμ** ήταν μία χαρακτηριστική έκφραση τών προλήψεων τών πρωτογόνων. Τά τοτέμ δέν ήταν τίποτε άλλο, παρό άντικείμενα που τοποθετούσαν στους οικισμούς τους, γιά νά τούς προστατεύουν απ' τις επιδρομές τών ... κακών πνευμάτων!

Όμως έπειδή δέν ήξεραν τί είναι αυτά τά «κακά πνεύ-ματα», πώς έμπορούσαν στη ζωή τους και πώς μπο-ρούσαν νά τά καταπολεμήσουν, τί έκαναν; Έδιναν στο-τότεμ συνήθως τις μορφές άγρίων ζώων, άρχικά μάλιστα ήταν πραγματικά θηρία που είχαν θεοποιηθεί, γιά νά μπορέσουν έτσι νά φοβίσουν τά πνεύματα νά φύγουν από κοντά τους και νά μη τούς προξενήσουν κάποιο κα-κό. Γι' αυτό και οι μορφές τών τοτέμ ήταν πάντοτε άγριες, άποκρουστικές και προκαλούσαν την τρόμο!
Γελάτε; Άλλά τί τό διαφορετικό κάνουν σήμερα όσοι τοποθετούν σκόρδα, πέταλα, χάντρες και άλλα τέτοια άκατανόητα μαγικά, στό στήσι, στό αυτοκί-νητό ή τό κατάστημα τους;

Μέ την ίδια λογική τώρα, κάθε π τό άσυνήθιστο ή σπά-νιο, τό θεωρούσαν κακό σημάδι, όπως τή γέννηση τών διδύμων, όποτε τό ένα τό θυσίαζαν στους θεούς γιά νά προλάβουν κάποιο κακό ή τή δις-έκτη ήμέρα! και μαζί της θεωρούσαν έπικίνδυνο ό κολάρομο τό έτος!

Νά γιάτί χαρακτηριστικό στοιχείο τών προλήψεων είναι ή μαγική (αυτόματη) σύνδεση ατίου και άποτελέ-σματος. Έτσι γεννιόνα τού άπλως συμβαίνουσιν στη ζωή και δέν έχουν καμμία σχέση μεταξύ τους, ή και τυ-

Ένας καινούριος χρόνος ένώνιον τού άπείρου τού Θεού

Η πνευματική και συμβατική διάστασις τού χρόνου
Μέ την εύκαιρία της άλλαγής τού χρόνου και την έυε-ση τού 2016 μπορούμε νά κάνουμε όρισμένες σκέψεις γιά την κατανόηση τόσο τών συμβατικών όσο και τών πνευματικών διαστάσεων τού χρόνου.

Κάθε νέος χρόνος μέσα στό άπειρο τού χρονικού διαστήματος δέν είναι στην ουσία ένας καινούριος χρόνος, αλλά ένα συμβατικό κομμάτι ενός χρόνου τό όποιο έμείς, οι άνθρωποι, τό προ-σδιόρισαμε μέ άκρίβεια, γιά νά μπορούμε νά τό μετράμε μεταξύ μας. Έτσι, χαρακτηρίσαμε π.χ. τή χρονική διάρκεια της περιτομής της γής γύρω από τόν ήλιο, ως ένα δικό μας συμβατικό χρόνo.

Σύμφωνα μέ τή θεωρία της σχετικότητας, ή όποια εισάγει την έννοια τού x y ο x y ο ο u u, γιά ένα άπει-ρο δν δέν ύπάρχει τό παρόν, τό παρελθόν και τό μέ-λλον, αλλά όλα είναι παρόν. Μέ βάση την ίδια θεωρία στην κατάνοση αυτή τού άπείρου, και μάλιστα άκόμα και σέ κάθε ταχύτητα μεγαλύτερη από την ταχύτητα τού φωτός ή ύλη γίνεται ενέργεια και παύει νά ύπάρχει ως ύλη.

Στή σπουδαία αυτή θεωρία της σχετικότητας τού Einstein, που είναι ένα από τά μεγαλύτερα έπιστημο-νικά έπιτεύγματα τού 20ού αιώνα, ή φυσική έπιστήμη έρχεται νά έπιβεβαιώσει τη θεολογική έννοια τού άπει-ρου γιά τών τριαδικό Θεό. Η έννοια αυτή ύπάρχει μέχρι την εποχή μας και είχε έκφραστεί μόνο θεολογικά μέ τούς πατέρες της ορθόδοξης έκκλησίας μας. Δηλ. μία από τις ιδιότητες τού Θεού είναι ότι είναι άπαιρος στο χρόνο, δηλ. χρονικά χωρίς άρχή και τέλος. Κατά συνέ-πεια, άν δούμε την έννοια αυτή τού άπείρου, όχι από θεολογική, αλλά μόνο από καθαρά έπιστημονική σκο-πία, σύμφωνα μέ τή θεωρία της σχετικότητας μπορού-με νά πούμε ότι γιά τόν άπειρο Θεό δέν ύπάρχει πα-ρελθόν και μέλλον, αλλά όλα είναι πα

'Η Σιών κατὰ τοῦ Σιωνισμοῦ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

ἐπιστολῇ τοῦ Ἀλμπερτ Πίκκ.

Τὰ Πρωτόκολλα δημοσιεύθηκαν τὸ 1905 εἰς τὴν Ρωσίᾳ ἀπὸ τὸν Σέργιο Νείλο. Ἀμέσως συκοφαντήθηκαν ὡς πλαστά, ὡς ἀνιστημική προπαγάνδα, ὡς παραλήρημα συνωμοσίας. Ἀναμφίβολα, τὰ κείμενα αὐτὰ ἀποτελοῦν ἕνα ἄριστο ἐγγεγραμὸν εὐρωπαϊκῆς ἱστορίας, ποὺ ἐρμήνευσε εὐστοχὰ ὅλη τὴν ἀλλαγὴ πού ἐπῆλθε στὴν πορεία τῶν εὐρωπαϊκῶν χωρῶν, ἀπὸ τὸν 18ο αἰώνα καὶ ἔπειτα. Ὁ συντάκτης τῶν Πρωτοκόλλων εἶχαν ἀριστη ἀντίληψη τῶν ἐξελίξεων σὲ κάθε ἐπίπεδο, οικονομικὸ, πολιτικὸ, θρησκευτικὸ, ῥηϊκό.

Ἄν συγκρίνομεν, ὁμως, τὰ Πρωτόκολλα μὲ τὰ ὅσα συν-έβρισαν στὴν Εὐρώπῃ καὶ τὸν κόσμῳ ἀπὸ τὸ 1905 μέχρι σήμερα, θὰ βροῦμε καὶ πάλι ἀπίστευτὴ ὁμοιότητα, τὰ πάντα νὰ ἐπαληθεύονται, τὰ πάντα νὰ ἰσχύουν, τὰ πάντα νὰ ἐξεκλινοῦναι μὲ τὴν πορεία ποὺ «προφύτευσαν» τὰ Πρωτόκολλα. Ἀκόμη καὶ ἂν ἦταν πρὸς ὄψιν ἀρρωστημένης ρωσικῆς φαντασίας (ποὺ δυστυχῶς δὲν ἦταν), θὰ ἔπρεπε νὰ μελετήσουν ὡς τὴν πρὸ εὐστοχῇ ἐπιποτῇ τῆς παγκόσμιας νεότερης ἱστορίας.

Αὐτὸ πού πάντῃ πρέπει νὰ θυμώμαστε εἶναι ὅτι τὰ Πρωτόκολλα δὲν εἶναι κείμενα τοῦ ἑβραϊκοῦ λαοῦ οὔτε ἀπηχοῦν τὴν κοσμοθεωρίᾳ τοῦ κάθε ἑβραίου. Αὐτὰ τὰ κείμενα εἶναι ἔργα Σιωνιστῶν, ἀποκαλύπτουν ποῖα εἶναι ἡ θρησκεία τοῦ Σιωνισμοῦ καὶ τὸ ὄραμά του. Δείχνει ἀνθρώπους ποὺ εἶχαν μὴ δαμονική εὐστοφία καὶ τὴν ἀπόλυτὴ ἀυτεπαιπολήθη ὅτι αὐτοὶ εἶναι τὸ σωστό, αὐτὸ πάθος θυσία πρέπει νὰ γίνει, ὅτι εἶχαν μίᾱ θεϊκὴ ἀποστολὴ νὰ ἐκτελέσουν.

Ὁ Πίκκ (Albert Pike) ἦτον ἓνας Ἀμερικανὸς μασόνος στρατηγός, ποὺ τὸ 1871 διαπίστωσε ἐπίσημῃ τὸ τρελλὸ ὄνειρό, τὸ φρικτὸ σχέδιό, ποὺ δὲν χωρὶς στὸν νου φύσιολογικῶν ἀνθρώπων. Ἐλεγε ὅτι ἔχουν προγραμματιστεῖ τρεῖς παγκόσμιον πόλεμους, ποὺ δὲν ἀντρέφουν τὰ πάντα στὴν οἰκουμένη.

Μετὰ τὸν τρίτο καὶ τελευταῖο πόλεμῳ, οἱ ἀνθρώποι ποὺ θὰ γλυτώσουν ἀπὸ τὴν αἰματοχυσίᾳ ποὺ θὰ προκαλέσουν οἱ Χριστιανοί, οἱ μουσουλμῶνοι καὶ οἱ ἀθεϊστές, δὲ ἀνδράρουν ἀνέναντι σὲ αὐτὴς τῆς θρησκείας καὶ ἰδεολογίας. Θὰ εἶναι ἐτοιμοὶ τότε νὰ δεχτοῦν τὴν παγκόσμιαν ἐκδόλησιν τῆς θρησκείας τοῦ Ψευδοφῶρος. Θὰ ἐγκαθι-δρῶνθῇ ἡ Νέα Παγκόσμια Ἰδεῇ καὶ θὰ ἐπικρατήσῃ ἡ θρησκεία τοῦ Ψευδοφῶρος καὶ τῆς λογικῆς. Σημειώτεον ὁ Πίκκ ἦταν καὶ ὁ ἰδρυτὴς τοῦ ἐγκληματικοῦ παραθρησκευτικοῦ κινήματος τῶν στανιστῶν.

Παγκόσμιον συνέδριον Σιωνιστῶν

Τὸ κράτος τῶν ἑβραίων μὲ πρωτεύουσα τὴν Ἱερουσαλήμ δὲν θὰ μποροῦσε νὰ σχηματιστεῖ, ἂν μὲ κάποιο τρόπο δὲν ἀναγκάζονταν οἱ ἑβραῖοι νὰ μετακατασταθοῦν στὴν Παλαιστίνη. Οἱ Ρότσιλντ, ποὺ εὗρισκαν λύσεις σὲ κάθε πρόβλημα, ὀργάνωσαν γιὰ αὐτὸν τὸν λόγῳ καὶ ἕνα συνέδριό τὸ 1897, στὴ Βασιλεῖα (Basel) τῆς Ἑλβετίας, μὲ ἐκπρόσωπους ἑβραίους ἀπὸ διάφορες κοινότητες τῆς διασποράς τους.

Ἀρχηγὸν αὐτοῦ τὸ κογκρέσο ἔθεσαν τὸν Ἀσκεναζί Χέρτσλ (Theodor Herzl), ἄλλὰ μετὰ λυτῆς διαπίστωσης ὅτι οἱ περισσότεροὶ ἄλλοι ἑβραῖοι, ποὺ εἶχαν συνηθισθὲ νὰ ζοῦν στὰ διάφορα μέρη τοῦ κόσμου, δὲν εἶχαν διδάσκει νὰ ἐγκαταλείψουν στήπιν, ἐργασίας καὶ τρόπο ζωῆς, γιὰ νὰ ταξιδεύουν στὴν Παλαιστίνῃ καὶ νὰ ἐγκατασταθοῦν σὲ μίᾱ φτωχῇ καὶ ἀνυδρῇ χώρα, ποὺ ὡς τότε εἶχε ἀραιβότι πληθυσμὸ. Τὸ όνειρό τῶν Ρότσιλντ καὶ τῶν ἄλλων Σιωνιστῶν κινδύνευε ἀπὸ τοὺς ἰδιοὺς τοὺς ἑβραῖους, ποὺ μποροῖ μέσα τους νὰ πιστεύουν σὲ αὐτὸ τὸ ἀρχαῖο όνειρό τοῦ Ταλμούδ, ἀλλὰ πρακτικὰ διστάζαν νὰ το ἐπιδώκουν.

Μίᾱ βασικὴ ἰδεολογικὴ διαφορά, θρησκευτικῆς χροιάς, ἦταν ὅτι οἱ ἄλλοι ἑβραῖοι πίστευαν ὅτι πρῶτα θὰ ἔρθε ὁ Μεσσίας καὶ μετὰ θὰ ἰδρῶνθῃ, ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν Μεσσία, τὸ νέο ἑβραϊκὸ κράτος. Οἱ Σιωνιστές ἔλεγαν ὅτι πρῶτα θὰ φηδύροσε κράτος καὶ μετὰ δὲ περιμένουμε νὰ ἐμφανιστεῖ καὶ ὁ Μεσσίας, νὰ μῆς κυβερνήσῃ. Πρωτοπονήτῃ ἡ σκέψιν τῶν Σιωνιστῶν! Ἐδῶ φανερὲ ξεκάθαρα ὅτι ἄλλο εἶναι ὁ ἑβραϊσμός, ἄλλο ὁ Σιωνισμός.

Ὁ κανόνας ἔλεγε ἀπὸ παλιὰ ὅτι ὅποιος χαλαεῖ τὰ σχέδια τῶν ἑβραίων, πρέπει νὰ ἐξοντώνεται. Ἐξόντωνται οὖν τὸς Προφήτες τους καὶ τὸν ἴδιον τὸν Μεσσία, δὲ διστάζαν νὰ ἐξοντώνουν τοὺς ἄλλους ἑβραίους; Κανεῖς δὲν ἔπρεπε νὰ μπεῖ ἐμπόδιο σὲ ὅ,τι εἶχαν ἀποφασίσαι οἱ Ρότσιλντ καὶ οἱ συνεργάτες τους. Κάπως εἶται συνελθάνον τὴν ἰδεὰ νὰ τρομοκρατήσουν μὲ κάθε τρόπο τοὺς ἑβραῖους, ὥστε νὰ λαχταρήσουν ἀπὸ μόνου τους νὰ καταφύγουν στὴν Παλαιστίνῃ, σὲ μελλοντικὸ κράτος τοῦ Ἰσραήλ. Ὅπως πάντα, δὲν θὰ ἀπειλούσαν τοὺς πλούσιους καὶ ἰσχυροὺς ἑβραίους, ἀλλὰ τὸν ἄπλο καὶ φτωχὸ κόσμῳ. Οὗτε θὰ τὸ ἔκαναν οἱ ἰδιοὶ, θὰ εὗρισκαν κάποιο ἄλλο ἐκτελεστικὸ ὄργανο, γιὰ νὰ μὴ ἔχουν καὶ τὴν εὐθύνη τοῦ μελλοντικοῦ ἀδικαιωματος.

Ὁ Χερτσλ, στὴ συνέχεια, ἐκλέχθηκε πρόεδρος τοῦ σιωνιστικοῦ ὀργανισμοῦ καὶ υιοθέτησε τὸ κόκκινον ἔξακτι-πο ἀστὲρ ὡς σήμα τῶν Σιωνιστῶν, αὐτὸ ποὺ ὡς τότε ἦταν σήμα τῶν Ρότσιλντ, ἀντὶ νὰ υιοθετήσῃ τὸ ἀρχαῖο σύμβολο τοῦ Ἰσραήλ, τὴν ἐπτάπτεφυ λυχνία (Menorah). Αὐτὸ τὸ ἀστὲρ, ποὺ τὸ νομοθόρῳ τὸ δαστῳ τοῦ Δαβὶδ, πέρασε ἀρόγτερα μὲ μπλε χρώμα στὴ σημαία τοῦ Ἰσραήλ, ἀνάμεσα σὲ δύο μπλε λωρίδες. Τὶ συμβολίζουν οἱ δύο λωρίδες;

Τὸν Νεῖλο καὶ τὸν Εὐφράτῃ, δηλαδὴ ὅτι τὸ κράτος τοῦ Ἰσραήλ θὰ ἐκτείνεται ἀνάμεσα στὴν Ἀγίπτῳ καὶ τῇ Μεσοποταμίᾳ. Μέσα σὲ αὐτὸ τὸ πλάνο καὶ τὴν ἀντίληψη περὶ κράτους, ἦταν δυστυχῶς καὶ ἡ Κύπρος. Ὑπῆρχαν μάλιστα καὶ Σιωνιστὲς ποὺ πρότειναν νὰ ἰδρῶνθῇ τὸ κράτος τοῦ Ἰσραήλ σὺ νησί τῆς Κύπρου, ἀλλὰ ἡ ἀπόφασις τῶν ἰσχυρῶν Σιωνιστῶν ἦταν νὰ ταυιστεῖ τὸ κράτος μὲ τὸ ἀρχαῖο Ἰσραήλ (Εἴς, 23,31), τουλάχιστον σὲ πρώτη φάση. Πὰ τὸ μέλλον ὅμως ὑπάρχουν καὶ ἄλλες φάσεις καὶ σκαλοπατίες, μέχρι νὰ φθάσουν στὴν τελικὴ, τὴν παγκόσμια αὐτοκρατορία.

Ἡ παγκόσμιος κυριαρχία Ὁ Πρῶτος Παγκόσμιος Πόλεμος

Καθὼς εἶχε ἔρθει τὸ πλῆρωμα τοῦ χρόνου γιὰ τὸ πο-θούμενο τῶν Σιωνιστῶν, νὰ φηδύζον ἕνα ἰσχυρὸ ἑβραϊκὸ κράτος στὴν Παλαιστίνῃ, μὲ τὴν εἰσοδὸ στὸν 20ὸ αἰώνα ἀρχίζει ἕνας φοβερός πόλεμος, ποὺ ἐπρόκει-το νὰ μεταβῇ τὰ σύνορα τῶν χωρῶν. Εἶχαν προγραμ-ματισεῖ οἱ δόρατοι ἀρχόντες νὰ κατακτήσουν τὴν ἀντιπὸ-κατὰ Ρωσίᾳ καὶ νὰ διαλύσουν τὴν Ὀθωμανικὴ αὐτοκρατο-ρία, διότι στὰ ἐξώδη τῆς καὶ κτίζον τὸ κράτος τοῦ Ἰσραήλ. Εἶχαν, ὁμως, τὴν ἀνάγκη νὰ ὑπάγοι στὴν ἀνα-τολικὴ Μεσόγειο ἕνα ἰσχυρὸ κράτος, ποὺ θὰ ὑπηρετεῖ τὸ Ἰσραήλ, ἀλλὰ θὰ περιερίεζε καὶ τὴν δύναμιν τῆς σημεριῆς Ἑλλάδος, ἂν δὲν καταφέρει νὰ τὴ συντριβεῖ ἐντελώς.

Τὸν ρόλο αὐτὸν τοῦ ἰσχυροῦ, ἀλλὰ πιστοῦ δούλου, τὸν ἔδωσαν στοὺς Τούρκους, ὅπως θὰ δοῦμε παρακά-τω, μὲ τὸ νὰ ὀδηγήσουν τὰ πράγματα στὴ δημιουργίᾳ τοῦ Τουρκικοῦ κράτους, τὸ ὁποῖο δὲν ἔχε τὴ δύναμιν τῆς παλιῆς Ὀθωμανικῆς αὐτοκρατορίας, ἀλλὰ θὰ ἦταν κατ' ὅσον τὸ κυνηγόσκυλο τοῦ κυνηγοῦ, στὸ κυνῆνι τοῦ μεγάλου ὀράματος τῶν Σιωνιστῶν.

Μὲ αὐτὰ τὰ δεδομένα ἐξίστασε ὁ Πρῶτος Παγκόσμιος Πόλεμος τὸ 1914, ὁ Α' Π.Π., ποὺ κάλιστα θὰ μποροῦσε νὰ ὀνομάζεται καὶ Α' Προγραμματισμένος Πόλεμος! Τῇ δυτικῇ Εὐρώπῃ τὴν εἶχαν χωρίσει σὲ δύο ἰσχυρὰ ἀντίπα-λα στρατόπεδα, Βρετανία καὶ Γαλλία ἐναντίον Γερμα-νίας, μὲ διάφορους συμμάχους ὁ καθένας. Καὶ οἱ δύο πλευρὰς αἰματοκυλίστηκαν, χωρὶς κανένα ἐθνικὸ συμφέ-ρον, καὶ χρεώθηκαν ἀκόμη περισσότερο μὲ τὸ δάνειο ποὺ ἔπαιρναν ἀπὸ τῆς σιωνιστικῆς τράπεζας.

Κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ πολέμου αὐτοῦ, τὸ 1917, ἔστπα-σε καὶ ἡ «ἐπανάστασις» τῶν Μπολσεβίκων στὴ Ρωσίᾳ. Ἦταν προμελετημένο νὰ στραφεῖ τὸ κίνημα τοῦ κομму-νισμοῦ πρὸς τὴν τσαρική Ρωσίᾳ, ὅπως προείπαμε. Ἦδη, ἀπὸ τὸ 1905 μίᾱ ομάδα ἑβραίων ὑποστηρίζου-με ἀπὸ τοὺς Ρότσιλντ μὲ ἐκτεφελῆς τὸν Τρότσκι προσπαθεῖ νὰ ἀνταρτῇ τὸν ἑσπέρ τῆς Ρωσίας σὲ ἕνα κομμουνιστικὸ πραξικόπημα. Ἀποτυγχάνουν καὶ ἀναγ-

καζῶνται νὰ ἐγκαταλείψουν τὴ Ρωσίᾳ, ἀφοῦ τοὺς δινε-ταὶ δούλο στὴ Γερμανίᾳ.

Οἱ κομμουνιστὲς (θεωρητικὰ, πρακτικὰ Σιωνιστές) ἐπανάρουναι στὴ Ρωσίᾳ ὀρμιότεροί τὸ 1917, ξεκινών-τας τὴν περιφρῖν ἐπανάστασι τῶν Μπολσεβίκων, στὴν ὁποία ἡγετικὴ θέση πήρε ὁ Λένιν, γιὸς ἑβραῖας, μὲ ᾠθονο χρῆμα ἀπὸ τῆς σιωνιστικῆς τράπεζας, γιὰ χάρη τοῦ ἀγνῶτου, γιὰ χάρη τοῦ λαοῦ! Ἐννοῖται ὅτι δὲν ὑπῆρχε ποτε ἐπανάστασις, ἀλλὰ πραξικόπημα μὲς καλὰ ὀργανωμένης μειοψηφίας, τῶν Μπολσεβίκων (ἑβραῖοι τῆς Ρωσίας κατὰ βάση), σὲ βάρος τῆς προ-σωρινῆς κυβερνήσης τῶν Μενσεβίκων, ποὺ εἶχε ῥῆθ ὀδηγήσει τὸν Τσάρο σὲ παραίτησι.

Σημειώτεον τὸ ὅτι τὸ 1917 ὁ τσαρικός στρατὸς εἶχε εἰσβάλει στὸν Πόντο καὶ μὲ τὴν πορεία ποὺ εἶχαν τὰ στρατιωτικὰ γεγονότα εἶναι βέβαιο ὅτι οἱ Ρῶσοι θὰ ἔφταναν μέχρι τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ τὸ Αἰγαῖο. Ἀπὸ τὴν ἄλλὰ πλευρᾳ βρισκόταν ὁ ἀξιόμαχος ἑλλη-νικός στρατός, ὁποῖτε τὰ πάντα ὀδηγούσαν σὲ ἕνα ἑλληνορωσικὸ στρατιωτικὸ θριαμβῳ. Δυστυχῶς, τὰ πάντα ἀνατράπηκαν ἀπὸ τὴν ὑποδοῦλωση τῆς Ρω-σίας στοὺς ἑβραίους Μπολσεβίκους.

Τὰ ὅσα ἀκολούθησαν (ὁ φρικτὸς διωγμός τῆς Ὀρθό-δοξης Ρωσικῆς Ἐκκλησίας, ὁ καταργεμός τῶν Ἑλλή-νων καὶ πολλὰ ἄλλα) στὴ σιωνιστικὴ πλῆξον Ρωσίᾳ δὲν περιγράφονται. Ἀτυχῶς, στὴ Ρωσίᾳ δὲν βρέθηκε ἓνας Ναπολέων, νὰ πάρει τὴν κατάστασι στὰ χέρια του νὰ νὰ χαράξῃ ἄλλη πορεία, ἀπὸ αὐτὴν ποὺ εἶχαν προ-γραμματισεῖ οἱ Σιωνιστές. Ἀντίθετα, βρέθηκε ἓνας Στά-λιν, ἓνας ἀπὸ τοὺς μεγάλους ἐγκληματίες ὀλων τῶν ἐποχῶν...

Τὸ ΚΚΕ εἰς τὴν Ἑλλάδα

Κομμουνιστικὰ κόμματα ἰδρύθηκαν σχεδὸν παντοῦ στὴν Εὐρώπῃ, ἀλλὰ οἱ ἴδιοι οἱ Σιωνιστές ἐμπόδιζαν τὴν ἄνοδο καὶ κυριαρχία αὐτῶν τῶν κομμάτων. Ἦθελαν, προφανῶς, νὰ χωρίσουν σὲ δύο ἀντίπαλα στρατόπεδα τὴν Εὐρώπῃ, τὸ καπιταλιστικὸ καὶ τὸ κομμουνιστικὸ. Αὐτὸ φάνηκε καὶ στὴν ἱστορία τῆς Ἑλλάδας, ὅπου τὸ ΚΚΕ δὲν μπόρεσε ποτε νὰ ἐπικρατήσῃ. Ἡ ἐμφάνισις τοῦ ΚΚΕ στὴν Ἑλλάδα τοποθετεῖται τὸ 1909, ὅταν ἰδρύεται ἀπὸ ἕνα Ἰσπανοεβραῖο ποὺ εἶχε μετακομίσει ἀπὸ τῆς Θεσσα-λονικῆς, τὸν Ἀβραάμ Μπενεράσιον, μίᾱ ὁμοσποντίᾳ, ἡ Φεντερασίον (Σοσιαλιστικὴ ἐργατικὴ ὁμοσποντίᾳ).

Ἀργότερα, τὸ 1917, ἰδρύει τὸ ΣΕΚΕ (Σοσιαλιστικὸ ἐργατικὸ κόμμα Ἑλλάδος), ποὺ τελικὰ τὸ 1924 θὰ ὀνο-μαστῇ Κομμουνιστικὸ Κόμμα Ἑλλάδος. Στὸ ΚΚΕ προσβλῆκαν καὶ Ἑλληνες παριούτες, μὲ τὴν ἐλπίδα τὸ σοσιαλισμό. Ἐνας ἀπὸ αὐτοὺς, ὁ Νικόλαος Γιαννιός, ἀναφέρει:

«Ἰδρυταὶ τοῦ ΚΚΕ, ὥσον εἰς τὰς Ἀθήνας ὅσον καὶ εἰς τὴν Θεσσαλονικίην, ἥσαν Ἰσραηλιτῆς ἢ κρυπτοεβραῖοι Ἑλληνες, τὸ δὲ κίνημν τῶν, παρ' ὅλα τὰ σοσιαλιστικὰ φαινόμενα ἢ προσχημῆστα, ὅχι εβραϊκὸν ἐθνικιστικόν. Τὸ ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν μου τότε Σοσιαλιστικὸν Κέντρον Ἀθηνῶν (ἔτος Ἰδρύσεως 1911) οὐδὲν μέρος ἔλαβεν εἰς τὴν ἰδρυσιν τοῦ ΚΚΕ. Τουναντίον, προσεπαθήσαμεν, με-ταβάντες εἰς τὰ γραφεῖα του, ὁδὸς Εὐρύτιδου, ν' ἀποτρέ-ψωμεν τοὺς νεφροφθιστικὰς κομμουνιστὰς ἀπὸ τοῦ νὰ προσχωρήσουν εἰς τὴν Μόσχαν, προβλέψαντες ποία κρίσις καὶ ποία δεινὰ ἐπιτερίωναν τὸν σοσιαλισμὸν τῆς Ἑλλάδος καὶ τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τὴν ορσβετικὴν παρερμη-νείαν τοῦ Μαρξισμοῦ. Δυστυχῶς, τὰ σοσιαλιστικὰ μᾶς ἐπιχειρήματα δὲν εἰσκούθησαν, ἐφόσον ἡ εβραϊκὴ ἡγεσία εἶχε τοὺς ἰδικούς τῆς ἀνθελληνικῆς σκοπούσε, οἱ δὲ γύρω αὐτῆς Ἑλληνες προκλητοὶ ἦσαν ἀγράμματοι καὶ ἀφελεῖς. Προσθήλαμεν ἐν τούτοις, ὡς μειοψηφία, εἰς τὸ πρῶτον Σοσιαλιστικὸν Συνεδρίον (1918), ἡγυνώσθη-μεν καὶ πάλιν, ἀλλ' ἀπεχωρήσαμεν ἐν τέλει, διὰ νὰ μὴ γι-νωσκὲν ὄργανα τῆς κομμουνιστοῦσης εβραϊκῆς πλειοψη-φίας. Ἐκτοσε, οἱ παλαιοὶ σοσιαλισταί, ἐπολεμήσαμεν καὶ πολεμήομεν φανερά καὶ τίμια τὸν Μπολσεβίκισμὸν, καθὼς καὶ τοὺς καταπονοὺς διαφορούμενους "συναγωνι-στές" τους».

Τὸ τέπλο μυστικότητας, ποὺ ἀνέκαθεν κάλυπτε τὴ δράση τῶν Σιωνιστῶν, ἐπέβαλε νὰ ἀλλάζον τὰ ὀνόμα-τά τους οἱ ἑβραῖοι (ὅπως ἔκαναν οἱ ἑβραῖοι Μπολσεβί-κοι τῆς Ρωσίας, γιὰ νὰ φαίνονται Ρῶσοι), ἢ νὰ ἀποσυ-ρονταί, δίνοντας τὴ θέση τους σὲ ντόπιους ἀρχηγούς, ποὺ ὀρελαν νὰ συνεχίσουν τὴν ἰδίᾳ γραμμῇ. Αὐτὸ ἔκανε καὶ ὁ Μπενεράσιον, πού μολὴς ἡ ἀποστολὴ ἐξετελέσθη, φεύγει ἀπὸ τὴν ἡγεσία τοῦ ΚΚΕ, ὅπως καὶ οἱ ὑπόλοιποι ἑβραῖοι, γιὰ νὰ φαίνεται ἑλληνικὸ κόμμα.

Ὅμως, τὸ ἀπῆθονο μῖσος τοῦ Ταλμούδ γιὰ Χριστὸ καὶ Ἑλλάδα παρέμεινε γιὰ δεκαετίες στὸ ΚΚΕ, ποὺ ἔστω καὶ ἂν εἶχε Ἑλληνες πὰς ὁστέληχ του, ἔπαιρνε γραμμῇ ἀπὸ ἔξω, ἀπὸ τοὺς Σιωνιστές. Ἐτσι, σὲ καιροὺς κρίσι-μων ἐθνικά, ὅπως στὴν τριετίᾳ τῆς μικρασιατικῆς ἐκστρα-τείας (1919-1922), ἔπαιρνε ἀνοχίᾳ τὸ μέρος τῶν ἐχθρῶν (!) τῆς Ἑλλάδας καὶ μολὸς ὀλοκλήρωθηκε ἡ καταστροφὴ, θριαμβολογούσε γιὰ τὴν ἐπιτυχία τῶν Τούρκων...

Νεότουρκοι καὶ Μικρασιατικὴ καταστροφή

Τὰ δεινὰ γιὰ τὴν Ἑλλάδα, δυστυχῶς, δὲν εἶχαν τελει-ώσῃ. Ἐνας ἀκόμη θανάσιμος ἐχθρός ἐμφανίστηκε τὴν ἰδίᾳ ἐποχῇ, τὸ κίνημα τῶν Νεοτούρκων. Ἐμφανεικά, ὅπως στὴ Γαλλικὴ καὶ Ρωσικὴ ἐπανάστασι, ἔμφωνικὰ ἐμφανίζεται μίᾱ ομάδα προοδευτικῶν ἀνθρώπων, ποὺ ἐπιβόουον τὴν πτώσιν τῶν καταπιεστικῶν καθεστώτων καὶ τὴν ἐπιβολὴ τῆς ἐλευθερίας, τῆς δικαιοσύνης, τῆς προόδου. Σύντομα, αὐτὴ ἡ δυνάμει μειοψηφία γινώτνω-νεται, παίρνει τὴν ἐξουσία καὶ ἀρχίζει νὰ σφάζει καὶ νὰ πολεμᾷ τὸν Χριστιανισμὸ.

Στὴ Γαλλία οἱ ἱακωβίνοι, στὴ Ρωσίᾳ οἱ Μπολσεβίκοι, στὴν Ὀθωμανικὴ αὐτοκρατορία οἱ Νεότουρκοι. Οἱ Νεό-τουρκοὶ προήλθαν ἀπὸ τὸν χῶρο τῶν ἑβραίων τῆς Θεσ-σαλονίκης, φαινομενικὰ ἦταν Τούρκοι καὶ μουσουλμῶνοι, ἐνὺ κατὰ βάση ἦλθκαν σὲ εβραϊκῆς αἰρέσεως, ὅπως οἱ νονόμεδες (Donmeh), ποὺ προήλθαν μὲ τὴ σειρά τους ἀπὸ τοὺς ἑβραῖοδουρκούς (ἐλαφρὸς ἐξισλαμισμένος ἑβραῖος) τοῦ ψευδομωσαίου τοῦ 17ου αἰῶνος, Σαμπταῖ Σεβί, ποὺ ἀπὸ καπιταλιστὴς ἔγνε μουσουλμῶνος.

Πιὸ συγκεκριμένα, τὸ 1891 σχηματίζεται μίᾱ πολιτικὴ ὀμάδα ἀπὸ Ντονιμέδες ποὺ ὀνομαζέται «Ἡ Ἐπιτροπὴ τῆς Ἐνῶσεως καὶ τῆς Προόδου», ποὺ ἀργότερα ὀνομά-στηκε «Οἱ Νεοτούρκοι». Τῆς ὀμάδας ἡγέται ὁ ἑβραῖος μωσόνος Καρούσο (Emmanuel Carusso) μὲ τὴ βοήθειᾳ τῶν Ρότσιλντ. Οἱ Νεότουρκοι, κρυπτοεβραῖοι καὶ ὑπάλ-ληλοι τοῦ Σιωνισμοῦ, ἐπανάστασαν τὸ 1908 ἐναντίον τοῦ Σουλτάνου, ὁδῆεν γιὰ νὰ ἐκσυγχρονίσουν καὶ νὰ ἀνανεώσουν τὴν ἐτοιμότητα Ὀθωμανικὴ αὐτοκρατο-ρία.

Ὅπως παρατηροῦμε, μέσα σὲ λίγα χρόνια κύλησαν τὰ γεγονότα ραγδικά, ἀλλάξαι δολοφονεῖς ὁ κόσμος σάν νὰ τὸν σάρωσε μίᾱ θεῦλλα. Τὸ 1914 ἔστρατ ὁ Α' Παγκό-σμιος Πόλεμος, τὸ 1917 καταρρεῖ ἡ τσαρική Ρωσίᾳ, τὸ 1918 τελειώνει ὁ πόλεμος καὶ ἡ Ὀθωμανικὴ αὐτοκρατο-ρία μαζί του! Ἀμέσως, τίθεται σὲ ἐργασίᾳ τὸ σχέδιό γιὰ τὴ δημιουργίᾳ τοῦ νέου Τουρκικοῦ κράτους, μὲ ἀρχηγὸ τὸν ἑβραῖοτουρκὸ τῆς Θεσσαλονίκης Μουσταφᾶ Κεμάλ, τὸ πρωτοπαλικάρο τῶν Σιωνιστῶν στὴν Τουρκία.

Ἦδη ἀναφέραμε ὅτι μέσα στὰ σχέδια τῶν Σιωνιστῶν ἦταν νὰ προκύψει καὶ ἕνα νέο, ἰσχυρὸ καὶ ὁμοιογενές κατὰ τὸν δυαντὸν Τουρκικὸ κράτος, ποὺ νὰ ἐξυπηρετεῖ τὰ συμφέροντα τοῦ Σιωνισμοῦ ἀπὸ τὸ Αἰγαῖο μέχρι τὴ Μέση Ἀνατολή. Ἐμπόδιο, γιὰ μίᾱ ἀκόμη φορᾶ, ἦτον οἱ Ἑλλη-νες τῆς Μικρᾶς Ἀσίας πρσιτιστές, καὶ δευτερευόντως ἡ Ἀρμενία. Αὐτὸ εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα νὰ ἐκινήσουν ἀπὸ τοὺς Νεοτούρκους διωγμοὶ ἐναντίον Ἑλλήνων καὶ Ἀρμε-νίων, ποὺ θὰ ἐξελισσοῦνταν σὲ φρικτὰ ἀδικαιώματα καὶ γενοκτονίες.

Ἐπιπλέον, ἔπρεπε ὅσοι δὲν σφαιαζόνταν, νὰ ἐκτο-πιστοῦν ἀπὸ τὴ Μικρὰ Ἀσία, μὲ κάποια ἀφορμῇ, ἡ ὁποία δὲν ἦταν ἄλλη ἀπὸ τὴ μικρασιατικὴ ἐκστρατεία. Οἱ νικητῆς τοῦ Α' Π.Π. καὶ ταπεινὸ ὑπῆρτες τῶν Σιω-νιστῶν, ὁπλαδὴ Ἀγγλοί, Γάλλοι καὶ ἱταλοί, ἐνθάρρουν τὴν ἑλληνικὴ κυβερνήσιν τοῦ Βενιζέλου νὰ ἐκστρατεύ-σει τὸ 1919 τὴ Μικρὰ Ἀσίᾳ καὶ προσωρινὰ ἐνίσχυσαν τοὺς Ἑλληνες σὲ βάρος τῶν Τούρκων.

Ὁ Ἅγιος Νικόλαος Βελιμίροβιτς περὶ Εὐρώπης, Πατισμοῦ, Λουθηρανισμοῦ καὶ Ἰουδαϊσμοῦ

Ἀποσπάσματα ἀπὸ τὸ ὑπέροχον διβλίον «Μέσα ἀπὸ τὸ Πα-ράθυρο τῆς Φυλακῆς - Μηνύματα στὸ λαό», Ἀγίου Νικολάου Ἐπισκόπου Ἀχρίδης. Ἐκδόσεις «Ὀρθόδοξος Κυψέλη», Θεσα-λονικίη 2012.

Ὁ Ἅγιος Νικόλαος Βελιμίροβιτς Ἐπίσκοπος Ἀχρίδης, τῆς Σε-ρβικῆς Ἐκκλησίας, γεννήθηκε τὸ 1880 στὴν Σερβία. Ἡ οἰκονεμία του κα-τάγονταν ἀπὸ τὴν Σρεμνίναστᾳ τῆς Βοσνίας. Ἐλαβε εὐρεία μόρφωσι ἀνὰ τὴν ὑψηλὴ καὶ ἐπέδεδεξε σπου-δαῖο συγγραφικὸ ἔργο. Οἱ ὑψηλές θεολογικές καὶ φιλοσοφικῆς μελέτες του τὸν ἔκαναν σύντομα γνωστὸ καὶ τὸν ὀδήγησαν νὰ λάβει **5 διδα-κτορικούς τίτλους ἀπὸ κορυφαῖα Πανεπιστήμια τοῦ κόσμου**.

Ἐπίσκοπος ἐκλέχθηκε μόλις στὰ 39 τὸν χρόνιᾳ. Λίγο πρὶν τὸ τέλος τοῦ Β' Παγκοσμίου Πολέμου οἱ Γερμανοὶ τὸν **μετέφεραν στὸ στρατόπεδο Νταχάου στὴν Γερ-μανία**. Ἀπελευθερώθηκε στὶς 8 Μαΐου τοῦ 1945. Λόγω τοῦ ὅτι τὴν ἐξουσία στὴν Πατριὰ του κατέλαβε τὸ θθεστικὸ κομμουνιστικὸ καθε-στὼς, αὐτοεξορίστηκε πρὸς Ἀμερ-ικῇ. **Ἐκοιμήθη προσευχόμενος στὶς 17 Μαρτίου 1956 στὴν Ἱ. Μ. Ἀγ. Τύχωνος στῆς ΗΠΑ**. Τὸ ἱερό του σκήνωμα ἐπέστρεψε στὴν Σερβία τὸ 1991. Στὶς 24 Μαΐου 2003 ἀνα-κληρώθηκε Ἅγιος ἀπὸ τὴν Σερβικὴ Ὀρθόδοξὴ Ἐκκλησίᾳ. **Ἡ μνήμη του τιμᾶται στὶς 12 Μαΐου. Ὁ σύγχρονος καὶ φίλος τοῦ Ἁγίου Ἰωάννης Μαξίμοβιτς τὸν εἶχε χαρακτηρίσει «Χρυσόστομο τῶν ἡμερῶν μας».** Ὁ

Ἀγιότητα καὶ Σοφία στὴν Ὁρθόδοξη Ὑμνογραφία

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

Τὸ ἀποδεικτικὸ μας ὕλικό θὰ ἀντλήσουμε ἀπὸ τὰ ἐν χρῆσῃ λειτουργικά μας βιβλία καὶ κυρίως ἀπὸ τὰ Μηναία, δώδεκα τὸν ἀριθμὸ γιὰ ὅλο τὸ ἔτος, ἀπὸ τὰ οποία ἔχουν κατατεθεῖ οἱ Ἀκολουθίες στὶς μνήμες τῶν ἁγίων.

Τὸ ἐπίθετο «σοφός», «σοφῆ», χρησιμοποιεῖται κατ’ ἀρχὴν, γιὰ τὸν χαρακτηρισμὸ ἁγίων, ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, πού ἔλαβαν καὶ τὴν σχολικὴ παιδεία καὶ τὴν κατέχον σὲ ὕψιστο βαθμὸ. Περιοριζομενά μὴ μὴ δειγματοληψία. Ὁ Μ. Ἀθανάσιος (18 ἰαν.) χαρακτηρίζεται σοφὸς καὶ πάνσοφος, μαζὶ δὲ μὲ τὸν πρῶμνο τὴν ἴδια ἡμέρα ἅγιο Κύριλλο Αἰλεξανδρείας, προσφωνοῦνται «σοφώτατοι διδάσκαλοι». Ἡ Ἁγία Αἰκατερίνη (25 Νοεμ.) καλεῖται «πάνσοφος» καὶ «θεόσοφος» («τῆς θεοσφόου μάρτυρος»). Οἱ ἅγιοι Ἀνδρόνικος, οἱ ἱστροὶ (1 ἰουλ.) καλοῦνται «σοφοί». Ὁ Μ. Βασίλειος, «σοφός», ὁ δὲ Γρηγόριος ὁ Θεολόγος (25 ἰαν.) «σοφός» καὶ «πάνσοφος». Τὸ ἴδιο καὶ ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Νύσσης (10 ἰαν.) «σοφός» καὶ «πάνσοφος». Ὁ ἅγιος Γρηγόριος Παλαμᾶς (Β’ Κυριακὴ τῶν Νηστειῶν) «σοφὸς Θεολόγος», «πατὴρ σοφός» καὶ «πάνσοφος». «Πάνσοφος» καλεῖται καὶ ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνὸς (4 Δεκ.). Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, «σοφός», «θεόσοφος» καὶ «πάνσοφος». Σοφὸς καὶ πάνσοφος καλεῖται καὶ ὁ «ἱεραπόστολος» (γιατροὶ) Παντελεήμων (27 ἰουλ.). Ἡ ἁγία Παρασκευὴ (26 ἰουλ.) ἐπίσης «σοφῆ» καὶ «πάνσοφος». «Σοφοὶ διδάσκαλοι τῆς Οἰκουμένης» καὶ «**Πατέρες θεόσοφοι**» **εἶναι οἱ Τρεῖς ἱεράρχες** (30 ἰαν.).

Εἶναι χαρακτηριστικὸ, ὅτι τὸ ἐπίθετο «σοφός» δὲν ἀποδίδεται μόνον στοὺς ἁγίους, ποὺ διαθέτουν ὑψηλὴ κοσμικὴ παιδεία («ὑβράνεως»), ἀλλὰ καὶ σὲ ἐκείνους τοὺς ἁγίους, ἀνδρες καὶ γυναῖκες, πού δὲν διακρίνονται γι’ αὐτὴν, ὅπως λ.χ. ὁ Μέγας Ἀντώνιος, κ.ά. Καὶ μόνον αὐτὸ εἶναι σαφὴς ἐνδειχί, ὅτι τὸ ἐπίθετο αὐτό, συνδεόμενον μὲ δόλους τοὺς ἁγίους μας, λαμβάνει μὴν ἄλλη, ἐδικοτέρη, σημασία.

3. Ἀπὸ τὰ λειτουργικά μας κείμενα ἀποδεικνύεται, ὅτι ἡ χρῆσις τοῦ ἐπιθέτου «σοφός»-«σοφῆ» γιὰ ὅλους τοὺς ἁγίους δὲν σχετίζεται παρὰ ἐλάχιστα μὲ τὴν σχολικὴ τὴν παιδεία, ἀλλὰ μὲ μιά ἄλλη σοφία, ἄλλης προελεύσεως. Καὶ εἶναι γενόμνη, **ὅτι οἱ Ἅγιοι Πατέρες μας, ἀλλὰ ἦδη καὶ ἡ Καινὴ Διαθήκη, διακρίνουν δύο «σοφίες» καὶ «γνώσεις», τὴν σοφία τοῦ κόσμου καὶ τὴν σοφία τοῦ Θεοῦ**². Υἱάρχει, μὴς λέγουν, καὶ ἡ σοφία τοῦ Θεοῦ, ἐκείνῃ δηλοῦσά ποὺ χραιεῖ καὶ ὁ Θεός, σὲ ὅσους τὴν ἀποζητοῦν καὶ ἀνιχνίζονται γι’ αὐτήν. Αὐτὸ διδάσκει ὁ ἅγιος Ἰάκωβος ὁ Ἀδελφοσότης στὴν Ἐπιστολὴ τοῦ (κερ. 3,15 ε.). Ὑπάρχει, λέγει, ἡ «ἐπίγνωσις» σοφία, ποὺ εἶναι «μυητικὴ, δογματικὴ» καὶ ἀντιμέτωπη τὴν «ἀλήθειαν». Ὑπάρχει ὁμως καὶ ἡ «ἀνυπερβία» («ἐπίγνωσις», «εὐπειθείης» (πρόθυμη ὑπακοή»), «μετὰ ἑλέους καὶ καρπῶν ἀγαθῶν, διδάκτρικος καὶ ἀνυπόκριτος» (νεμιά) ἀπὸ εὐσπλαχνία καὶ ἀπὸ καλὰ ἔργα, ἀμερόλητη καὶ χωρὶς ὑποκρίσια). Ἡ σοφία αὕτῃ «κατέρχεται» ἀπὸ τὸν Θεὸ καὶ δίνει νόημα στῇ ζωῇ καὶ τὸν ἀγῶνα τοῦ ἀληθινοῦ πιστοῦ.

Αὐτὸ ἀκριβὲς ἐπανεξέφρασε μὲ τὸν δικό του γλυκύ-φθονγο λόγο καὶ ὁ μεγάλος σοφὸς κληρικὸς μας τῶν χρόνων τῆς δουλείας, ὁ σοφὸς καὶ κατὰ κόσμον, Εὐγένιος Βούλγαρις (1716-1806). Ἐγραψε γιὰ νὰ στηρίξει τοὺς μαστιχομένους ἀπὸ τὴν πίστιν τῶν Λατίνων καὶ Οὐνιτῶν Σέρβους: «Τι κανὼν ἔχει ἡ σοφία τοῦ κόσμου μὲ τὴν σοφίαν τοῦ Θεοῦ; Ἡ σοφία τοῦ κόσμου εἶναι πλάνη, εἶναι ἀρροσύνη, εἶναι μωρία κατὰ τὸν Παῦλον (πρβλ. Α’ Κορ. 1,18), ὅταν εἶναι κεχωρισμένη ἀπὸ τὴν σοφίαν τοῦ Θεοῦ, ἡ εἶναι ἀληθινή πίστις. Αὕτῃ εἶναι ἡ ὄντως σοφία, ἡ ἀσφαλτος σοφία καὶ ἔμπαιτος, σοφία ὀρθή. Ἐκείνη τὴν σοφίαν τὴν μανθάνει τῆ εἰς τὰς νεωτέρας Ἀκαδημίας, ταυτὴν εἶναι τὴν παλαιὰν (=ἀρχαίαν) Ἐκκλησίαν· ἐκείνη εἰς τὰ βιβλία τῶν φιλοσόφων, ταυτὴν εἰς τὰ συγγράμματα τῶν Πατέρων· ἐκείνη μὲ τὴν οὐσίτῃ καὶ ἀνδιόρατῃ, ταυτὴν μὲ τὴν θερμότητά της καθαρὰς καὶ ἐνδιόρατῃ πυρρῇ»· ἐκείνη μὲ πολυπόλοους συλλογισμοὺς πολυπληρῶν ἐπιχειρημάτων, ταυτὴν μὲ ἀπλήν καὶ στερεὰν συγκταθεσὶν ἀδιάτακτοῦ πίστεως· ἐκείνη μὲ πλερίων ἐρευναν καὶ ἐξέταση, ταυτὴν μὲ ἀπράγμο-να τοῦ νοός ἀιχμυλολισμῶν»³.

4. Τὴν θείαν σοφίαν λαμβάνουν οἱ Ἅγιοι ἀπὸ τὸν Θεὸ καὶ αὐτὴ εἶναι ἐκείνη, ποὺ συνιστᾷ συστατικὸ στοιχεῖο τῆς ἀγιότητός της. Ὅλοι οἱ Ἅγιοι μὲ τὸν πνευματικο-σκητικὸ τοὺς ἀγῶνα δέχονται τὴν ἀκτιστὴ Χάρη τοῦ Θεοῦ, ποὺ τοὺς καταδίδει φορετὴς τῆς «ἄνυθεν κατερ-χομένης», ἀπὸ τοῦ Θεοῦ δηλοῦσθ, σοφίας. Τέτε μποροῦν νὰ φωτίσων τὸν κόσμον. Αὐτὸ λέγεται γιὰ τὸν ἅγιο Γρηγόριο Παλαμᾶ (Β’ Κυριακὴ Νηστειῶν): «Ὅλος γενο-νὸς σοφίας τῆς κρείττονος ἔμπλεος ἔνδοξος, φῶς τῷ κόσμῳ ἔλαμψας». Ἀλλωστε, ὁ ἴδιος ὁ ἅγιος Γρηγόριος Παλαμᾶς περιγράφει αὐτὴ τὴν πορεία τοῦ ἀγωνιζόμε-νου πιστοῦ:

«Καθαρότητος ἄνευ, καθ’ μάθησιν τὴν ἀπὸ Ἀδὰμ μέχρι συντελείας φυσιτικῆς φιλοσοφίας, μωρὸς οὐδὲν ἔστιν, ὅτι μὴ καὶ μᾶλλον, ἐστὶ σοφός, ἐκείνης δὲ ἀνευ καθαρθείς καὶ τὸν πονηρῶν ἥθων καὶ δογματῶν ἀπαλλάξας τὴν ψυχὴν, τὴν νικῶσαν τὸν κόσμον τοῦ Θεοῦ σοφίαν κτήσῃ καὶ τῷ μόνῳ σοφῷ Θεῷ συνδιδωσιώσεις ἀγαλλόμενος»⁴.

Χωρὶς δηλοῦσθ, τὴν κἄθαρσιν τῆς καρδίας καὶ ὅλη τὴν φιλοσοφία νὰ γνωρίζει ἀκόσμως (ὅπως ὁ «λατινέλλαν Βαρλαάμ ὁ Κολαβρός), θὰ εἶναι μωρὸς καὶ ὀχι σοφός. Μὲ τὴν κἄθαρσιν τῆς καρδίας ὁμως ἀποκτᾷ ὁ ἄνθρωπος τὴν σοφία, ποὺ δίνει ὁ Θεός. Ἐτοῖ ὁ ἄνθρωπος γίνεται κοινωνὸς τοῦ Θεοῦ καὶ νικᾷ μὲ τὴν θεία σοφία τὸν κόσμον.

Ἀς δοῦμε μερικὰ παραδείγματα, ποὺ προσφέρει πάλι ἡ Ὑμνογραφία μας. **Γιὰ τὸν ἅγιο Ἀντώνιον**, τὸν «καθηγητὴν τῆς ἐρήμῳ», ψάλλουμε: « Ὅλος Θεῷ καθε-ρώρης, Ἀντώνιε, μόνος ὁλόκληρος ἐνούμενος...». Ἀπερῶρχεθε· δόθηκε δόξαμῳν σπῶσον Θεο, καὶ σὲ κανέ-ναν ἄλλον, καὶ ἐτοῖ μὲ τὴν ἐνώσην μαζὶ! Τοῦ ἔγινε «πάν-σοφος», φορέας δηλοῦσθ τῆς θείας σοφίας στὸν ὑπέρτα-το βαθμῷ. Τὴν κοσμικὴ σοφίαν δὲν κατέχευ ὁ μεγάλος αὐτὸς ἀσκητὴς, ἡ δύναμις τοῦ ὁμως ἦταν ἡ σοφία ποὺ ἔλαβε ἀπὸ τὸν Θεό. Ἡ Χάρη τοῦ Θεοῦ ποὺ φώτισε τὸν νοῦ καὶ τὴν καρδία τοῦ. Γ’ αὐτὸ μπορεί νὰ δώσει καὶ στοὺς πιστοὺς ἀπὸ τὴ σοφία του, καὶ ἐτοῖ τὸν παρακα-λοῦμε: «Τῷ θεῷ φωτῖ ...ἐλλαμπόμενος, φώτισον καὶ ἡμῶν τὰς διανοίας, πάτερ Ἀντώνιε».

Πνευματικὸς Πατέρας μεγάλος ἦταν ὁ Ἀντώνιος, με-ταξὺ ἄλλων καὶ τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου. Ὅταν ζητοῦμε ἀπὸ τὸν δικὸ μας πνευματικὸ πατέρα κάποια συμβου-λὴ, τὴν ζητοῦμε ἀπὸ ἐκεῖνον, ποὺ πιστεύουμε, ὅτι εἶναι κατοικητήριο τῆς θείας σοφίας.

Γιὰ τὸν ἅγιο Σπυριδῶνα, ἄλλο ὀλιγογράμματο Πα-τέρα, ψάλλουμε, καὶ μάλιστα γιὰ τὴν συμβολὴ του στὴν Α’ Οἰκουμενικὴ Σύνοδο (Νίκαια, 325): «Τὴν πίστιν ἐπρά-νισας τῇ σοφίᾳ τοῦ Πνεύματος». Ἡ στῆρὴ τῆς ἀλη-θινῆς πίστης ἀπὸ τὸν Ἅγιο Σπυριδῶνα καὶ ἡ ἀπὸ αὐτὸν καταπράττωσις τοῦ ρήτορος ὑπερασπιστῇ τοῦ Ἀρείου ἔγινε μὲ τὴν σοφία, ποὺ εἶχε λάβει ἀπὸ τὸν Θεό, μέσα ἀπὸ τὴν ἀσκησι καὶ πνευματικότητά του. Γ’ αὐτὸ ἔναντι ἄλλος ὕμνος συμψηφίρνε: «Αἰὲλῃ καταλαμπόμενος, τὸ ροφερὸν καθεῖλεν ὁ σοφὸς ἱεράρχης Ἀρείου τὸ ληρύ-δες, ὁδὲν ἄλλως δογματίσας Τριῖδα ὑπὸ σοφῶν ἐδο-ξάζοις καὶ συνετῶν καὶ τὴν σύνοδον ἐκύρωσεν»!

Ὅταν σηκώθηκε ὁ Σπυριδῶν, γιὰ νὰ ἀντιμετωπίσει τὸν ἐπτιμενὸν ρήτορα, οἱ ἄλλοι Πατέρες, πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ὁποίους κατεῖχαν καλὰ τὴν ἀνθρώπινη σοφία, τὰ ἔχασαν. Ὁ Σπυριδῶν ὁμως ἀπέδειξε, ὅτι ἡ διδασκαλία τοῦ Ἀρείου (ὅτι ὁ ὕψς δὲν εἶναι ὁμοούσιος μὲ τὸν Πατέρα, ἀλλὰ κτίσμα), ἦταν ἕνας μῦθος, κατασκευασμὸς τῆς μάταιης ἀνθρωπίνης σοφίας. Ὅλοι τὸν θαύμασαν τὸν Γέροντα καὶ Τὸν ἐπῆνεσαν⁵.

Σημαντικὸ εἶναι ὁμως, ὅτι ὁ φωτισμένος Ὑμνογράφος στὸν ἅγιο Σπυριδῶνα ἀποδίδει τὴν «κύρωση» (=ἐπίκυρωσι) τῆς Συνόδου, πὺ τῆς προσέδοσης μὲ τὸν αὐτὸ του ὁ καὶ τότε κόσμος «ἀγράμματος» Ἅγιος. Γ’ αὐτὸ χωρὶς διασπαρμὸ καλεῖται ὁ ἅγιος Σπυριδῶν «σο-φός», ὅπως καὶ ὁ μεγάλος Πατέρας τῆς Γ’ καὶ Δ’ Οἰκουμενικῆς Συνόδου (431 καὶ 451) Κύριλλος Ἀλεξαν-δρείας. Ψάλλουμε καὶ γι’ αὐτόν: «Ἡ σοφία τοῦ Θεοῦ τοῦ ἐπὶ τῆς ἐκείνης θησαυροῦς ἐν τῷ Κυρίῳ καὶ κατέρχεται».

Ὁ ἅγιος ἔστι τῆς υπέρβουος Τριᾶδος ἐνδιαιτήμων» καὶ

ἔτσι «ὡς κύμα θαλάσσης ἀληθῶς ἐν αὐτῷ ἐξέβλυσεν ἡ τῆς σοφίας πηγὴ», δηλαδὴ ὁ Θεός.

Ὁ ἅγιος **Φώτιος ὁ Μέγας** ἐξυμνοῦνται ὡς «σοφίας τῆς θύραθεν καὶ τῆς ἐσω ὁράγων πολυφύωνος». Κατέι-χε μὲν τὴν ἀνθρώπινη σοφία, τὴν σχολικὴ γνώση, ἀλλὰ καὶ τὴν θεία σοφία καὶ γνώση, καὶ γι’ αὐτὸ τὸν τιμᾷ ἡ Ἐκκλησία. Εἶναι πολὺ ἀκριβὴς στὸ σημεῖο αὐτὸ ὁ λό-γος τοῦ ἀειμνήστου καθηγητοῦ Βασιλείου Τάτλη (†1986), παιδαγωγοῦ καὶ φιλοσόφου: «Τελικὰ ἀποδεικτι-κά φιλοσοφία εἶναι μόνῃ ἡ χριστιανικὴ ζωὴ καὶ διδασκα-λία».

5. Ὁ δυτικὸς Χριστιανισμός, κυρίως στὸ προτεσταν-τικὸ περιβάλλον, ἀλλὰ καὶ τὸ παπικὸ, μὲ τὴν διαμόρ-φωση τῆς σχολαστικῆς Θεολογίας, ὅπως ἀλλώστε καὶ ἡ ἀκαδημικὴ θεολογία, καταξιώνουν τὴν ἀνθρώπινη γνώση, σχεδὸν κατὰ κανὼνα μὲ ὑποτίμησι τῆς θείας. Ἡ ἀληθινὴ Ὁρθόδοξη, ἀντίθετα, ἱεραρχεῖ διὰ τὸν ἅγιον τῆς τὴν ἀνθρώπινη γνώση στὴ θεία. Γιὰ τὸν Μ. Βασίλειο, κάτοχο ὅσο ἐλάχιστοι τῆς ἀνθρώπινης γνώ-σης καὶ σοφίας, σὲ σημεῖο ποὺ ὁ Οὐμανισμὸς τῆς Ἀνα-γέννησης Ἐρασμός (Desiderius) νὰ πεί, ὅτι ἦταν «μεῖ-ζον» τοῦ Ἀριστοτέλους, ὁ ὕμνογράφος ὁμολογεῖ τὴν κατὰ Θεὸ ἱεράρχησιν ὁ αὐτὸν τῆς θείας καὶ ἀνθρώπι-νης σοφίας: «Παιδείας γεγονὸς ἀπάσης ἐμπέλας, οὐ μόνον τῆς κάτω καὶ πατομένης, πολλῷ μᾶλλον δὲ τῆς κρείττονος, ἀνεδείχθη τῷ κόσμῳ, ὡ Βασίλειε». Ἡ θεο-πῆ-θεωσι δῶμος ἦταν κατὰ τὸν Ὑμνογράφο ἡ αἴτια τῆς κατοχῆς ἀπὸ τὸν Βασίλειο τῆς θείας σοφίας. «Τῆς ἀρρήτου σοφίας θεοπτικῶς ἐξαντήλησας τὸν πλοῦτον... Βασίλειε».

Ὁ ἅγιος τὸ ἴδιο ἰσχύει καὶ γιὰ τὸν ἅγιο Γρηγόριο Θεολόγο: «Ἠράσθης τῆς ὄντως σοφίας Θεοῦ... διὸ σε... θεολόγον ἀπεργάσατο». Θεολόγος τὸν ἀνέδειξε ὁ ἔρως τῆς θείας σοφίας. Ἐτοῖ, «ὅλος συγκραθεῖς τῇ αἰγλῇ τοῦ Πνεύματος», ἔγινε «φωστὴρ ὁλόφωτος».

Μεγάλῃ σαφηνεία ἔχει ἐνα τροπάριο, ποὺ ἀναφέ-ρειται καὶ στὸους **τρεῖς Μεγάλους ἱεράρχες** (30 ἰαν.): «Νοήμονες ἐκ τῆς κάτω σοφίας γενομένοι, κυβερνήσιν ἐνδοξοὶ παρὰ τῆς θείας ἐκτήσασθε». Γνώριζαν μὲν καὶ οἱ Τρεῖς (Βασίλειος, Γρηγόριος, Χρυσόστομος) τὴν ἀνθρώπινη γνώση, ἀλλὰ κατευθύνονταν ἀπὸ τὴν θεία γνώση, καὶ τὸ συμπεράσμα: «Ὅθεν ὡς θεράπαινον ταύτῃ ἐκείνῃ πανσόφως υπεράεχον». Δὲν ἀπέρριψαν μὲν τὴν ἀνθρώπινη γνώση, ποὺ τοὺς εἶδνε δυνατοίτη-τες διατύπωσης τοῦ θεολογικοῦ τοὺς λόγου, ἀλλὰ τὴν ὑπέταξαν στῇ θείᾳ γνώσει, μεταβιβάλλοντάς τὴν σὲ «ὑπέρτερν» τῆς ὁράνου δηλοῦσθ καὶ ὀχι περιεχόμε-νη καὶ οὐσία τῆς θεολογίας τοὺς.

Τὸ Συνοδικὸν τῆς Ὁρθοδοξίας (9ος-14ος αι.), συγ-κεφαλαιώνοντας αὐτὴ τὴν στάση, διακρίνει τῆς δύο σο-φίας, καυτηριάζοντας τὴν τάση νὰ παραχρῆται ἡ προ-τεράστια στῇ σοφίᾳ τοῦ κόσμου: «Τοῖς τὴν μωρὰν τὸν ἐξώθεν φιλοσόφων λεγομένην σοφίαν προτιμῶν, καὶ τοῖς καθηγηταῖς αὐτὸν ἐπομένοις... ἀνάθεμα». Δὲν ἀρνείται, βέβαια, τόσο τὸ συνοδικό, ὅσο καὶ ἡ ἀνοιαπα-τερικὴ μας παράδοσις, τὴν κοσμικὴ-σχολικὴ σοφία, ἀλλὰ τὴν τάση νὰ ὑποτάσσεται σ’ αὐτὴν ἡ θεία σοφία, κάπὶ ποὺ ὡδήγησε στὴν ἀπολυτοποίησὴ της, ὅπως συν-ἔβη μὲ τὸν Εὐρωπαϊκὸ Διαφωτισμὸ καὶ τὸ ζοῦμε καὶ στὴ Χώρα μας ἀπὸ τὰ τέλη τοῦ 18ου αἰῶνα⁶.

Εἶναι κλασσικὸς στὸ σημεῖο αὐτὸ ὁ ἀφορισμὸς τοῦ Συνοδικοῦ: «Τοῖς τὰ ἐλληνικὰ διεξοίσαι μαθήματα, καὶ μὴ διὰ παιδευσιν μόνον ταῦτα παιδευσόμενοις, ἀλλὰ καὶ τὰς δόξας αὐτῶν τὰς μταιρίας ἐπομένοις καὶ ὡς ἀλη-θεῖα πιστευοῦσαι... ὥστε καὶ ἐτέρους... διδάσκειν αὐτάς ἀνεδοκίματους, Ἀνάθεμα». Σ’ ἐκείνους, δηλοῦσθ, ποὺ στουδαῖον τὰ ἐλληνικὰ (δηλοῦσθ τὰ κοσμικὰ, «θῶρα-θεν») φιλοσοφικὰ μαθήματα, ὀχι μόνον γιὰ χάρε τῆς στουδῆς καὶ κατάρσις τῆς σὴν ἀνθρώπινη σοφία, ἀλλὰ ἀκολουθοῦν καὶ τῆς μταιρίας γνώμης καὶ ἀποάμεις σοφίας καὶ τῆς δέχονται ὡς ἀλήθεια, χωρὶς δὲ ἐνδοσίμω τῆς διδάσκουν καὶ σὲ ἄλλους, ἐπιβάλλεται ἀνάθεμα», ἐξόφως δηλοῦσθ ἀπὸ τὴν ἐκκλησιαστικὴ κοινωνία, διότι δὲν εἶναι Χριστιανοί, δέχόμενοι τὴν ἀνθρώπινη πλάνη.

6. Οἱ Ἅγιοι, αὐτοὶ ποὺ ἔφθασαν στὸν φωτισμὸ τοῦ Ἀγίου Πνεύματος καὶ τὴν θέωσι ἡ ἀγωνίζονται ἀκόμη, γιὰ νὰ φθάσουν ἐκεῖ, καὶ γίνονται φορετὴς τῆς θείας, τῆς οὐράνιας καὶ θείκης σοφίας, ἔχουν καὶ τὴν ἀπὸ Θεοῦ δύναμη νὰ καταπροτινῶνται τὴν ἀντιβέμενη στῇ θεία σοφία ἀνθρώπινη γνώση. Στῇν πατερικὴ μας παράδο-σι ἡ ἀνθρώπινη γνώση ἀποκαλεῖται σ’ αὐτὲς τῆς περι-πτώσεσι «μευδωνίμων». Μερικὰ χαρακτηριστικὰ παρα-δείγματα: **Γιὰ τὸν ἅγιο Γρηγόριο τὸν Θεολόγο λέγε-ται**: «Σοφίας μωρὰς τῶν κακοδόξων ἐδύελλους... σο-φίαν ἐννοῦσταιον ἔχων ἐν τῇ καρδίᾳ σου». Ἀντιμετί-πισσε καὶ διέλλους τῆς μωροφιλοσοφίας τῶν αἱρετικῶν, ὅπως οἱ Εὐνομιοαὶ, ἔχοντας τὴν ἐνσάρκη Σοφία στὴν καρδία του, τὸν ἱσθὸ Χριστὸ.

Ἱδιαίτερα χαρακτηριστικὸ εἶναι ἡ περιπτώσις τῆς ἁγίας Αἰκατερίνης, ποὺ καὶ γιὰ τὴν παιδεία της ὀνομάζεται «πάνσοφος». Κυρίως ὁμως αὐτὸ ὀφείλε-ται στὸ γεγονός, ὅτι ἀναδείχθηκε καὶ κάτοχος τῆς θείκης σοφίας, τοῦ ἀγιονπνευματικοῦ φωτισμοῦ: Ψάλ-λουμε γι’ αὐτήν: «Τὴν σοφίαν τὴν ὄντως ἐξ οὐρανόσ ...λαβούσα... τῇ μὲν σοφίᾳ τὴν ἔξω τοὺς ρήτορας ἐμπτήρας, τῇ δὲ σοφίᾳ τῇ θείᾳ τὴν πλάνην ἐμείλισται».

Στὸν ἀγῶνα τῆς μὲ τοὺς ἐθνικούς σοφούς, ποὺ μὰς πε-ριγράφει τὸ Συναξάρι τῆς, ἡ Ἁγία ἀντεπεξῆλθε μὲ τὴν ὑψηλὴν παιδεία της, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν θεία σοφία, ποὺ ἐξ ἰσθου κατέχευ, ἐσταπένει τὴν πλάνη του. Καὶ στὸ Ἀπολυτικὸ τῆς ψάλλουμε: «Επιρῶμε λαμπρῶς τοὺς κομμοῦσι τῶν ἀσεβῶν τὸν Πνεύματος τῇ μαχαίρᾳ». Τοὺς κατερπρόσω με τὴν «μαχαίραν» τοῦ ἁγίου Πνεύ-ματος, τὸν λόγο τῆς Ἀληθείας.

Ὁ «Οἶκος» τοῦ Κωνστανίῳ ἐξαιρεῖ ἰδιοτερεῖα τὴν συνύ-παρξιν ἀνθρώπινης καὶ θείας σοφίας στὴν Ἀγία, καὶ αὐτὸ ποὺ ἐπιβεβαιώνεται εἶναι ὅτι δὲν ἀπορρίπτεται, ὅπως ἐλέχθη, ἡ ἀνθρώπινη παιδεία, ἀλλὰ ἀπορρίνεται νεκρά, ἀνεργενός, καὶ μάλιστα βαπτικῇ, ἀν δὲν ἐννοεῖται μὲ τὴν θεία σοφία. «Τὴν ἐκ Θεοῦ σοφίαν λαβούσα παιδοθεν ἡ Μάρτυς, τὴν ἐξω κατὰ σοφίαν πᾶσαν μεμάρθεε γνώουσα δὲ καὶ ταύτης τὴν τὸν στοιγιῶν κινή-σην τε καὶ ποιήσιν κατὰ λόγον, καὶ τὸν αὐτὰ ἐξ ἀρχῆς διὰ λόγου ποίησαντα, αὐτῷ τὴν εὐχαρίστησιν ἐν νυκτὶ καὶ ἡμέρᾳ προσέφερε, τὰ δὲ εἰδὼκα καθεῖλε, καὶ τοὺς ταῦτα ἀφρόνως λατρεύοντας, Ρητόρων τὴν γνώσιν κα-ταπύσσασα». Ἡ μεγάλῃ δηλοῦσθ σχολικὴ παιδεία τῆς ἁγίας ἐνισχυθηκε ἀπὸ τὴν θεία Σοφία, ποὺ ἔλαβε μὲ τὴν πνευματικὴ ζωὴ της. Ὅχι μόνον δὲ ἀπορρίφθηκε ἡ σχολικὴ κατάρσις τῆς, ἀλλὰ μὲ τὸν συνεχὲ ἀσκητικὸ ἀγῶνα τῆς ἀπέκτησε καὶ τὴν ἀναγκαία βεβαί διάννησιν ἀποκρούσει, νὰ ἐλέγξει καὶ νὰ κατανικήσει τὴν ἀνίχυ-ρη σοφία τῶν εἰδωλολατρῶν, σοφῶν κατὰ κόσμον.

Ἡ σαφὴς διάκρισις θείας καὶ ἀνθρώπινης σοφίας στὴν Ὁρθόδοξὴ Παράδοσι φανεύει τὴν διαφορο-ποίησι τῆς Χριστιανικῆς Πίστης, στὴν αὐθεντικότητά της, ὡς ἀποστολοκαταπερικτῆς ἐμπειρίας, ἀπὸ κάθε ἀνθρώπινη συλλογικότητα, ἀκόμη δὲ καὶ ἀπὸ τὰ διαφο-ρά θρησκείμματα, ποὺ εἶναι γέννημα τοῦ ἐγκληρωμέ-νου στὸν κόσμον ἀνθρώπου. Ἡ σοφία τῶν ἁγίων, πα-λαιότερων καὶ νεωτέρων, ποὺ ἐκπλήττει στὴν φροσι-κὴ ἀπλότητά της, εἶναι προϊόν τῆς ἐσωτερικῆς-καρ-διακῆς σχέσης καὶ συνάφεις τοὺς μὲ τὸν Τριαδικὸ Θεὸ καὶ τὴν ἀκτιστὴ Χάρη Του.

Σημειώσεις:

1. Μὲ τὴν «κοσμητικὴ φρασεολογία» τῶν Ὑμνογράφων μὴς πᾶς πολλοὺς ἁγίους ἀσολογίους συνηματίζετ ὁ μα-καριστὸς Μητροπολίτης Μεσσηνίας νῦνός Χρυσοστόμος (Θεμέλιε). Βλ. Δημοσιεύματα..., Ἀθήνα 1996 (ἀντ. ἀπὸ τὰ Πρακτικὰ τοῦ Α’ Διεθνούς Συνεδρίου Πελοποννησιακῶν Σπουδῶν, τ. Α’). 2. Βλ. Παναγιώτου Χρήστου, Ἡ ἐνορία τῆς διπλῆς γνώσεως κατὰ τὸν Γρηγόριον τὸν Παλαμᾶν, Ἐπιστ. Ἐπετηρὴς Θεολ. Σχολῆς Παν/μίου Θεσσαλονίκης, τ. 7 (1967), σ. 119-130. 3. Βιβλιογραφία κατὰ Λατίνων ἔχον ὄνομα Εὐγενίους Ἐπιστολῇ, Κωνσταντινουπόλεως 1756, σ. 6. 4. Ἅγιος Γρηγόριος Παλαμᾶ, Ὑλὲρ τὸν ἱερός ἡγιαζόμενος, 1. 3. 5. Βλ. π. Γ. Δ. Μεταλίμων, Κοιτὴν θέωσιν τὸν περὶ ἁγίου Σπυριδῶνος «ιστορικὸν εἰρήσεων», στὸ συλλογικὸ τόμο: Ἀγῶς Σπυριδῶν, ὁ Νάος καὶ ἡ λατρεία του στὴν Κέρ-κυρα, Κέρκυρα 2007, σ. 23-30.

Ὁρθόδοξος Τύπος

Ἡ ἐπιβολὴ τῆς παραφροσύνης τοῦ Νέρωνος εἰς τοὺς μαθητὰς

Ἐπιστολὴ διαμαρτυρίας διὰ τὴν θεματικὴν ἐβδωρομάδα περὶ «ἐμφύλων ταυτοτήτων»

Ἀρθμ. Πρωτ. 72, ἐν Πειραιεὶ τῇ 18ῃ Ἰανουαρίου 2017
Πρὸς Τὸν Ἐξοχώτατον Ὑπουργὸν Παιδείας κ. Κωνσταντῖνον Γαβρόγλου
Ἐρχώμαστε Κύριε Ὑπουργέ,

Ἐκ τῆς τῶν Ὑμετέρων ἐπείκειαν διὰ τὴν ὀχλήν τῆς ἡμετέρας ἐπιστολῆς ὀφείλῃ νὰ ἀναφέρω ὅτι μετ’ αἰσθημάτων χαρὰς καὶ ἀγαθῆς ἐλπίδος ἐπιληρο-φορήθημεν τὴν εἰδησὴν τῆς ἀναλήψεως τῶν Ὑμετέρων Ὑπουργικῶν καθη-κόντων, διότι ἡ Ὑμετέρα ἐξαιρετὸς προσωπικότης ἀναγνωρίζεται διὰ τὴν βα-θυπῆτα τῆς ἐπιστημονικῆς Τῆς πληροφορίας καὶ τὴν πολυσύμπαντον συμβολὴν Τῆς εἰς τὰ ἀκαδημαϊκὰ δρώμενα. Εἰναι ἰδιαίτερως σημαντικὸν τὸ γεγονός, ὅτι κομμοίεθε ὑπὸ ἐξαιρετοῦ ἥθους καὶ φέρετε ὡς προσωπικὴν περιουσίαν πέρα τῶν Ὑμετέρων ἐπιστημονικῶν περγαμινῶν καὶ τὰ τιμαλφέστατα θησαυ-ρίσματα τοῦ Γένους, ἐκ τῆς Βασιλίδος τῶν πόλεων.

Τυχάνῃ Μητροπολίτης τῆς ναυλόχου πόλεως τοῦ Πειραιῶς καὶ κατὰ ταῦτα ταπεινὸς διαχειριστὴς τοῦ ἱεροῦ τῆς ἔργου, ποὺ ἐνὸς τῆς ἀποκαρδο-κίας τοῦ κτιστοῦ κόσμου, ἐγκαινίσει καὶ ἐγκαθιδρύει τὴν υπερχρονικὴν βασι-λεῖαν τοῦ Παναγίου Θεοῦ. Πέραν τοῦ κοινωικοῦ καὶ φιλογενούς

Ήχι του ΣΤΕ εις την κατάρτησιν τῆς Κυριακῆς

Αὐτοὶ οἱ ὁποῖοι ἱσχυρίζοντο ὅτι ὑπερασπίζονται τὰ δι-καιώματα τῶν ἐργαζομένων ἐπεδύμουν νὰ ἐπιβάλουν ἐργασίαν καθ' ὅλην τὴν ἐβδό-μαδα, ἀκριβῶς ὅτι ἐπιδιώκουν οἱ μεγάλοι διενθεῖς οἰκονομ-κοὶ ὄμιλοι. Εὐτυχῶς ἡ δικαιο-σύνη τὸ ἀπέτρεψε. Συμφώ-ως πρὸς ἄρθρον τῆς κ. Βά-σως Παλαιού εις τὴν ἡφμερι-δα « Δημοκρατία» τῆς 19ης Ἰανουαρίου 2017:

«...Τελικὰ κρίθηκε μὲ τὴν ὑπ' Ἀριθμὸν 100/217 ἀπόφασιν τῆς Ὁλομέλειας τοῦ ΣΤΕ ὅτι ἡ νομοθε-τικὴ ἐξουσιοδότηση στὸν ὑπουργὸ Ἀνάπτυξης νὰ ἐκδίδει ἀπόφασιν γιὰ

Κρατικάι αὐθαιρεσίαι κατὰ ἱ. Μονῆς

Ἄν δὲν ὑπῆρχεν ἡ δικαιοσύ-νη τὸ κράτος θὰ εἶχεν ὑφαρ-πάξει καδὲ ἐκκλησιαστικὴν περιουσίαν, διὰ τὴν χρησι-μοποίησιν ὅπως ἐκεῖνο θὰ ὤρι-ζε. Ὡς ἐπληροφορήθημεν ἀπὸ ἄρθρον τοῦ κ. Γιώργου Πα-γιοῦδι εἰς τὴν «ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ» τῆς 17ης Ἰανουαρίου 2017:

«Νέο πονοκέφαλό δημιουργεῖ στὸ ὑπουργεῖο Μεταναστευτικῆς Πολιτικῆς ἡ ἐκδοθεῖσα πλέον ἀπό-φασιν τοῦ Εὐρηνοδικοῦ Χίου, σύμ-φωνα μὲ τὴν ὁποία τὸ Ἑλληνικὸ Δημόσιον ὑποχρεοῦται ἐνὸς 30 ἡμερῶν νὰ παραδώσῃ τὸν χώρο ὅπου ἔχει κατασκευαστὸν τὸ Κέντρο Κράτησιν στὴν περιοχή Μερωνίδω-ν στὸν ἰδιοκτήτη του, πού δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸ ἡγοιμενοσυμ-βούλιό τῆς ὁμώνυμης ἱερᾶς μονῆς... Τὸ Κέντρο Κράτησιν Μερωνιδίου, στὴν πλάνη ἐνὸς βουνοῦ καὶ μακριὰ ἀπὸ τὸν οικί-στικόν ἰστό, εἶχε λειτουργήσει γιὰ πρώτη φορά τὸ 2012 ὡς κέντρο προσωρινῆς διαμονῆς τῶν ἐλαχί-στων τότε ἀκόμη εισερχομένων

Ὁ Σεβ. Δημητριάδος ὑπὲρ τοῦ Τεμένους

Πρὸ ὀλίγου καιροῦ εἶχε δη-λώσει εἰς τηλεοπτικὸν κανάλι ὅτι κα πρέτῃ οἱ Ἕλληνες καὶ ἡ Ἐκκλησία νὰ στηρίξῃ τὸ εὐρωπαϊκὸν ἰσλάμ! Παρὰ τὰ ὅσα ἔχουν συμβῆν ὁ Σεβασμιώ-τατος ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι ὑπὲρ τῆς κατασκευῆς Τεμέ-νου, ὅχι ἀπλῶς Τζαμιού, καὶ θεωρεῖ ὅτι δὲν τίθεται κανένα ζήτημα ἀσφαλείας ἐν' ὅσῳν θὰ εἶναι ἰδιοκτησία τοῦ Ἑλλη-νικοῦ δημοσίου! Ὡς κατέστη γνωστὸν ἀπὸ τὸ newsweb.gr τῆς 22ας Ἰανουαρίου 2017:

«Ἡ Ἱεραρχία, τὸ 2002, ἐξέφρασε τὴν ἀντίρρησιν τῆς στὴν κατασκευὴ ἐνὸς Ἰσλαμικοῦ Κέντρου, ἐνὸς τοῦ ὁποῖο θὰ στεγαζόνταν καὶ ἕνα Τέμε-νον, στὴν Παιονία, ὅπως προέβλε-πε ὁ νόμος τοῦ 2000. Αὐτὸ τὸ Ἰσλα-μικὸ Κέντρο θὰ κατασκευάζονταν μὲ χρηματοδότησιν ἑλλνων κρατῶν, θὰ ἀνῆκε σὲ ἕξενες χώρες καὶ θὰ διοι-κούνταν ἀπὸ αὐτές. Ἡ Ἐκκλησία διευκρίνισε, τότε, μὲ τρόπο πολὺ καθαρὸ ὅτι συμφωνεῖ ἀπολύτως μὲ τὴν ἀνάγκη νὰ κατασκευαστῇ ἐνὰς χώρος προσευχῆς γιὰ τοὺς Μουσουλμάνους, δηλαδὴ ἕνα Τέμενος,

«Σεισμός» εἰς τὸ Βατικανόν

Ἀμέτρητα εἶναι τὰ θαρέα σκάνδαλα ὅσα ἀποκαλύπτονται συνεχῶς διὰ Παπικούς κληρι-κοὺς. Δὲν εἶναι ὅμως μόνον αὐτὸ τὸ πρόβλημα, ἀλλὰ καὶ ὅτι τοὺς συγκαλύπτουν Καρδινάλιοι, οἱ ὁποῖοι τηροῦν σωτὴν διὰ τοὺς αὐτοὺς ἀγκλήματα. Μὲ αὐτοὺς τοὺς ἀνυπολόγητους συνανα-στρέφονται οἱ οἰκουμενισταί; Ὡς ἐπληροφορήθημεν ἀπὸ τὴν ἐφη-μερίδα «STAR PRESS» τῆς 17ης Ἰανουαρίου 2017:

««Σεισμὸν» στὴν Ἀγία Ἐδρα ἀνα-μένεται νὰ προκαλέσῃ βιβλίο μὲ τίτλο «Ασέλγεια», στὸ ὁποῖο ἀπο-καλύπτεται ἡ ταυτότητα 200 παιδο-φίλων Ἰταλῶν ἱερέων. Ἀπὸ τὴν συγ-γραφικὴ πέννα τοῦ Ἐμιλιάνο Φιπ-πάντζι, πρὸ δημοσιογράφου ποὺ ἔγραψε τὸ βιβλίο «Απληθύν» γιὰ τὰ περίφημα «Vatileaks», τὸ νέο πόνημά του ξεσκαπεῖ τὴ σκοτεινὴ πλευρὰ τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας παραθέτοντας στοιχεῖα, ὀνόματα καὶ ἡμερομηνίας σχετικὰ μὲ τὴς ὑπο-θέσεις σεξουαλικῆς κακοποίησης ἀνηλίκων ἀπὸ ἱερεῖς, ἐπισκόπους καὶ καρδινάλιους ἀπὸ ὁλόκληρο

«Νὰ δοθoὺν τὰ χρήματα σὲ φτωχοὺς»

Ἐκ τῆς ἱ. Μ. Ἑσφιγγένου ἐξεδόθη τὴν 5ῃν/18ην Δεκεμ-βρίου ἡ ἀκόλουθος ἀνακοίνω-σις:

«Τὴν στιγμὴν ποὺ τὸ Ἑλληνικὸν κράτος ἀγωνίζεται διὰ νὰ ἐπαναφέ-ρῃ τὴν φθίνουσα οἰκονομία τῆς Χώρας, τὴν στιγμὴν ποὺ ἀδελφοί καὶ Ἕλληνες πεθαίνουν ἀπὸ τὴν πείναν,τὴν στιγμὴν ποὺ Ἕλληνες ἀστενοὶ κοιμοῦνται καὶ πεθαίνουν στὰ παγκρεία τῶν πλατειῶν, εὐρί-σκονται ἀνθρώποι καὶ δὴ μοναχοί, ποὺ ἐπιτετα ὅτι πῆγαν στὸν Ἅγιον Ὅρος διὰ ἄσκασιν καὶ πτωχείαν καὶ ἐγκαλοῦν τὴν Ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν ὅτι τοὺς χρωστὰ 3.000.000 Εὐρώ διὰ διαφυγόντα κέρδη.

Καὶ ἐρωτῶμεν: 1). Πὼς ἀπαι-τοῦν τὴν στιγμὴν ποὺ δὲν εἶναι

τῇ λειπουρίᾳ τῶν καταστημάτων τῆς Κυριακῆς σὲ τρεῖς τουριστικὰς περιοχάς «χωρὶς συγκεκριμένον προσοδιορισμὸν» εἶναι ἀντίθετὸν πρὸς ἀρθρο 43 τοῦ Συντάγματος ποὺ ἐπιτάσσει γὰ παρόμοια θέματα νὰ ἐκδίδονται Προεδρικά Διατάγματα καὶ ὄχι ὑπουργικαὶ ἀποφάσεις... τὸ ΣΤΕ νοτίζει ὅτι τὸ δικαίωμα τοῦ ἐλεύθερου χρόνου «προσλαμβάνει πρακτικὴ ὄψιν γιὰ τοὺς ἐργαζομέ-νους, ὅταν αὐτοὶ δύνανται μόνοι ἡ ἀπὸ κοινου μὲ τὴν οἰκογενεία τοὺς νὰ μετέχουν στὴ συλλογικὴ ἀνά-παυλα μίανς κοινῆς ἀργίας ἀνὰ ἐβδομάδα». «Ὡς τέτοια ἡμέρα ἐξ-ἡμερῶν μὲ τὰ 2/3 τῆς γιὰ τὸ ἐνδιὰφε-ρον Σας γιὰ τὴν διατροφή καὶ τὴν ποίητα ζωῆς ὡς καὶ γιὰ τὴν δια-φύλαξιν τῶν παιδιῶν τῆς γυναι-σικῆς ἡλικίας ἀπὸ τοὺς ἐθισμοὺς καὶ τῆς διάφορες ἐξαρτήσεως.

Πικρὰθὰ όμως καὶ πόνεσα μὲ τὸ τρίτο θέμα τῆς δυναμιπίσεως Ἑγκυκλίου. Τὴν ἀνωμαλὴν δυναμιπι-κὴν, ἐπειδὴ ὁ ἀπώτερος σκοπὸς τῆς, θέλετε δὲν θέλετε, στὸ μάρκος τοῦ χρόνου θὰ εἶναι νὰ δυναμιπίσῃ στὴν Χίο ἀπὸ τῆς ἀπέναντι ἀκτῆς, σὲ χώρο ποὺ εἶχε παραχωρήσῃ στὸ Ἑλληνικὸ Δημόσιον μὲ χρησιδάνειο ἡ Ἐκκλησία, γιὰ νὰ ἐγκαταλειφθῇ στὴ συνέχεια λόγῳ μικρῆς δυναμικότη-τος (μολὶς 120 άτομα). Ὡστόσο, μὲ τὸ ἐξάσασμα τῆς προσφυγικῆς κρί-σεως καὶ μετὰ τὸ καλοκαίρι-φθινό-πωρο τοῦ 2015, ὁ χώρος ἐπανα-λειτούργησε ὡς ἀνοιχτὸ Κέντρο Προσωρινῆς Διαμονῆς, μὲ τῆς σκεπῆς τὸν προσφυγικὸν νὰ ἀπλῶ-νται παντοῦ, ἀκόμα καὶ γύρω ἀπὸ τὸ γενοικιὸν νεκροταφεῖο ποὺ ἐξυπηρετεῖ τῆς ἀνάγκης τοῦ Βροντά-δου. Ὁ χώρος ἐγκαταλείφθηκε καὶ πάλι ὅταν λειτούργησαν ἡ Σούδα καὶ ἡ ΒΙΑΛ. Ἐπανήλθε στὴν ἐπικαι-ρότητα στὶς ἀρχὲς Σεπτεμβρίου τοῦ 2016, ὅταν δημοσιεύσθῃ ἡ τεχνικὴ περιγραφὴ ἔργου ποὺ ἀφορροῦσε ἐπισκευαστικὰς ἐργασίας ποὺ θὰ ἐκτελοῦνταν μὲ στόχῳ τὴν ἐπανα-λειτουργίαν τοῦ Κέντρου, μὲ διαφο-ρετικὸν χαρακτήρα αὐτῇ τῇ φορᾷ. Ἔτσι, στὶς 26 Οκτωβρίου ἡ ἱ.Μ. Μερωνιδίου κατήγγειλε τὴ σύμβα-σιν λόγῳ παραβίασης ουσιαστικῶν ὁρων, δηλώνοντας τὴν ἐπιθυμία τῆς γιὰ τὴ μὴ περαιτέρω συνέχισιν τῆς ἐποδικῆς σύμβασης».

Ὁ Σεβ. Δημητριάδος ὑπὲρ τοῦ Τεμένους

Πρὸ ὀλίγου καιροῦ εἶχε δη-λώσει εἰς τηλεοπτικὸν κανάλι ὅτι κα πρέτῃ οἱ Ἕλληνες καὶ ἡ Ἐκκλησία νὰ στηρίξῃ τὸ εὐρωπαϊκὸν ἰσλάμ! Παρὰ τὰ ὅσα ἔχουν συμβῆν ὁ Σεβασμιώ-τατος ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι ὑπὲρ τῆς κατασκευῆς Τεμέ-νου, ὅχι ἀπλῶς Τζαμιού, καὶ θεωρεῖ ὅτι δὲν τίθεται κανένα ζήτημα ἀσφαλείας ἐν' ὅσῳν θὰ εἶναι ἰδιοκτησία τοῦ Ἑλλη-νικοῦ δημοσίου! Ὡς κατέστη γνωστὸν ἀπὸ τὸ newsweb.gr τῆς 22ας Ἰανουαρίου 2017:

«Ἡ Ἱεραρχία, τὸ 2002, ἐξέφρασε τὴν ἀντίρρησιν τῆς στὴν κατασκευὴ ἐνὸς Ἰσλαμικοῦ Κέντρου, ἐνὸς τοῦ ὁποῖο θὰ στεγαζόνταν καὶ ἕνα Τέμε-νον, στὴν Παιονία, ὅπως προέβλε-πε ὁ νόμος τοῦ 2000. Αὐτὸ τὸ Ἰσλα-μικὸ Κέντρο θὰ κατασκευάζονταν μὲ χρηματοδότησιν ἑλλνων κρατῶν, θὰ ἀνῆκε σὲ ἕξενες χώρες καὶ θὰ διοι-κούνταν ἀπὸ αὐτές. Ἡ Ἐκκλησία διευκρίνισε, τότε, μὲ τρόπο πολὺ καθαρὸ ὅτι συμφωνεῖ ἀπολύτως μὲ τὴν ἀνάγκη νὰ κατασκευαστῇ ἐνὰς χώρος προσευχῆς γιὰ τοὺς Μουσουλμάνους, δηλαδὴ ἕνα Τέμενος,

«Σεισμός» εἰς τὸ Βατικανόν

Ἀμέτρητα εἶναι τὰ θαρέα σκάνδαλα ὅσα ἀποκαλύπτονται συνεχῶς διὰ Παπικούς κληρι-κοὺς. Δὲν εἶναι ὅμως μόνον αὐτὸ τὸ πρόβλημα, ἀλλὰ καὶ ὅτι τοὺς συγκαλύπτουν Καρδινάλιοι, οἱ ὁποῖοι τηροῦν σωτὴν διὰ τοὺς αὐτοὺς ἀγκλήματα. Μὲ αὐτοὺς τοὺς ἀνυπολόγητους συνανα-στρέφονται οἱ οἰκουμενισταί; Ὡς ἐπληροφορήθημεν ἀπὸ τὴν ἐφη-μερίδα «STAR PRESS» τῆς 17ης Ἰανουαρίου 2017:

««Σεισμὸν» στὴν Ἀγία Ἐδρα ἀνα-μένεται νὰ προκαλέσῃ βιβλίο μὲ τίτλο «Ασέλγεια», στὸ ὁποῖο ἀπο-καλύπτεται ἡ ταυτότητα 200 παιδο-φίλων Ἰταλῶν ἱερέων. Ἀπὸ τὴν συγ-γραφικὴ πέννα τοῦ Ἐμιλιάνο Φιπ-πάντζι, πρὸ δημοσιογράφου ποὺ ἔγραψε τὸ βιβλίο «Απληθύν» γιὰ τὰ περίφημα «Vatileaks», τὸ νέο πόνημά του ξεσκαπεῖ τὴ σκοτεινὴ πλευρὰ τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας παραθέτοντας στοιχεῖα, ὀνόματα καὶ ἡμερομηνίας σχετικὰ μὲ τῆς ὑπο-θέσεις σεξουαλικῆς κακοποίησης ἀνηλίκων ἀπὸ ἱερεῖς, ἐπισκόπους καὶ καρδινάλιους ἀπὸ ὁλόκληρο

«Νὰ δοθoὺν τὰ χρήματα σὲ φτωχοὺς»

Ἐκ τῆς ἱ. Μ. Ἑσφιγγένου ἐξεδόθη τὴν 5ῃν/18ην Δεκεμ-βρίου ἡ ἀκόλουθος ἀνακοίνω-σις:

«Τὴν στιγμὴν ποὺ τὸ Ἑλληνικὸν κράτος ἀγωνίζεται διὰ νὰ ἐπαναφέ-ρῃ τὴν φθίνουσα οἰκονομία τῆς Χώρας, τὴν στιγμὴν ποὺ ἀδελφοί καὶ Ἕλληνες πεθαίνουν ἀπὸ τὴν πείναν,τὴν στιγμὴν ποὺ Ἕλληνες ἀστενοὶ κοιμοῦνται καὶ πεθαίνουν στὰ παγκρεία τῶν πλατειῶν, εὐρί-σκονται ἀνθρώποι καὶ δὴ μοναχοί, ποὺ ἐπιτετα ὅτι πῆγαν στὸν Ἅγιον Ὅρος διὰ ἄσκασιν καὶ πτωχείαν καὶ ἐγκαλοῦν τὴν Ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν ὅτι τοὺς χρωστὰ 3.000.000 Εὐρώ διὰ διαφυγόντα κέρδη.

Καὶ ἐρωτῶμεν: 1). Πὼς ἀπαι-τοῦν τὴν στιγμὴν ποὺ δὲν εἶναι

Ἑσφιγγενίτες 2). Πὼς ἀπαιτοῦν τὴν στιγμὴν ποὺ δὲν ἐκπροσω-ποῦν τὴν ἱ. Μ. Ἑσφιγγένου, διότι ἐκλέχθησαν παρανομῶς συμφώ-νως μὲ τὸν Κ.Χ.Α.Ο. (ἀρθρο 112,113,114) 3). Πὼς ἀπαιτοῦν τὴν στιγμὴν ποὺ δὲν συγκροτοῦν κἀν τὴν σύναξιν τῆς ἱ.Μ. Ἑσφιγγέ-νου, διότι εἶναι μόνον δύο (2) άτομα ; 4). Πὼς ἀπαιτοῦν σάν νὰ εἶναι Ἀγιορρεῖτες τὴν στιγμὴν ποὺ εἶναι ἐμμοιστοὶ Ἐφημέριοι στὴν κρατο-ῦσαν Ἐκκλησίαν;

Προτείνουμε νὰ παρθοῦν ἀπὸ αὐτοὺς ὅλα τὰ χρήματα ποὺ εἰσέ-πρασαν ἀπὸ τὴν Μονήν,ἀπὸ τὸ 1999 ἕως σήμερον, μέχρι δεκάρας καὶ νὰ δοθοῦν στοὺς φτωχοὺς Ἕλληνας. Προτείνουμε νὰ ζαναγί-νουν ὅλες οἱ δίκες οἱ ὁποῖες ἔγιναν, γιὰτὶ εἶναι ὅλα παράνομαι.

Ὁρθόδοξος Τύπος

Οἱ φύλακες τῆς παιδείας εἰσηγοῦνται τρόπους ἀνωμαλοποιήσεως τῶν νέων!

Ὁ Σεβ. Φλωρίνης ἀπέστειλε

τὴν ἀκόλουθον βαρυσήμαντον

ἐπιστολὴν πρὸς τὸν Ὑ.π. Παι-

δείας κ. Κων/νον Γαβρόγλου:

«Ἐν Φωρίνῃ τῇ 20ῃ Ἰανουαρίου 2017

Πρός Κύριον Κωνσταντίνον Γαβρό-γλου, Ὑπουργὸν Παιδείας, Ἑρευ-νας καὶ Θερσικευμάτων

Κύριε Ὑπουργέ.

Διακονῶν τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὴν Πατριὰ ἐπὶ πενήντα ἐτῇ στὰ ἀκρι-τικὰ σύνορά μας ἔλαβα γνῶσιν τῆς ἀπίστευτου περιεχομένου Φ20.1/220482/Δ2/23.12.2016 Ε.Ε.ΠΕΙΓΟΝ Ἑγκυκλίου Σας. Συμ-φώνῳ μὲ τὰ 2/3 τῆς γιὰ τὸ ἐνδιὰφε-ρον Σας γιὰ τὴν διατροφή καὶ τὴν ποίητα ζωῆς ὡς καὶ γιὰ τὴν δια-φύλαξιν τῶν παιδιῶν τῆς γυναι-σικῆς ἡλικίας ἀπὸ τοὺς ἐθισμοὺς καὶ τῆς διάφορες ἐξαρτήσεως.

Πικρὰθὰ όμως καὶ πόνεσα μὲ τὸ τρίτο θέμα τῆς δυναμιπίσεως Ἑγκυκλίου. Τὴν ἀνωμαλὴν δυναμιπι-κὴν, ἐπειδὴ ὁ ἀπώτερος σκοπὸς τῆς, θέλετε δὲν θέλετε, στὸ μάρκος τοῦ χρόνου θὰ εἶναι νὰ δυναμιπίσῃ στὴν ποσὴτὴ ἀλλαγὴ τοῦ σώματός

Ὁ νέος ὑπουργὸς Παιδείας κ. Κώστας Γαβρόγλου

Πέρσι τὸν Νοέμβριο, ὅταν ἀνα-κοινώθηκε ἡ καθαίρεση τοῦ κ. Νί-κου Φίλη ἀπὸ τὸ ὑπουργεῖο Παιδεί-ας καὶ ἡ ἀντικατάστασή του ἀπὸ τὸν κ. Κώστα Γαβρόγλου, ὁ νέος ὑπουργὸς παρουσιάσθηκε ὡς ἀνθρώπος συναινεσῶς, μὲ τὸν ὅποιο θὰ ἐπετυγχάνετο ἡ ἐπίλυση τοῦ προβλήματος τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκειῶν. Ὅμως, ὅντως ὁ κ. Κώστας Γαβρόγλου διακατέ-χεται ἀπὸ πνεῖμα συναινεσῶς; Ἀλή-θεια, γνωρίζουμε ποίος εἶναι ὁ κ. Γαβρόγλου; Ἀραγε, οἱ ἄλλοις πού θὰ προτείνῃ γιὰ τὴν ἐπίλυση τῶν χρονίζοντων προβλημάτων τῆς Παιδείας θὰ εἶναι πρὸς ὄφελος τῆς Παιδείας; Ἡ μήπως θὰ προχωρή-σῃ καὶ αὐτός, ὅπως οἱ τόσοἱ ἄλλοι ὑπουργοί, στὴν ὑλοποίησιν τῶν σχεδίων του, γιὰ τὴν ἀνόρθωσιν τῆς παραπαιούσεως Ἑλληνικῆς Παιδεί-ας καὶ ὅταν θὰ ἀποχωρήσῃ καὶ αὐτός οἱ προσπαθεῖς του θὰ ἀπο-δειχθοῦν οἱ ἀκατάλληλες, καὶ θὰ ἐλθῇ ὁ ἐπόμενος ὑπουργός, πού θὰ βάλῃ σὲ ἐφαρμογὴ τῆς ἰδῆς του;

Δὲν θὰ πρέτῃ νὰ μᾶς διαφεύγῃ ὅτι πάντοτε στὸ ὑπουργεῖο Παιδεί-ας καὶ Θρησκειῶν δὲν διορίζε-ται ἐνὰς τυχερὸς ὑπομήφους. Μετα-ξὺ τῶν διατελεσάντων ὑπουργῶν ὑπῆρξαν οἱ κύριοι Γεώργιος Ράλ-λης, Γιώργος Παπανδρέου, Κώ-στας Σημίτης, Ἀρης Τριφυλιόπου-λος καὶ οἱ κύριοι Μαρτίνα Γιαννά-κου καὶ Ἄννα Διαμαντοπούλου. Ἔτσι καὶ ὁ νέος ὑπουργὸς δὲν εἶναι ἐνὰ τυχερὸ πολικὸ πρόσωπο. Ὁ κ. Κώστας Γαβρόγλου γεννήθηκε στὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ εἶναι

Οἰκουμενιστικὰ συμπροσευχὰ ἤδη μὲ τὴν ἑναρξιν τοῦ νέου ἔτους!

Τὸ ἔτος δὲν ἤρχισεν ἰδιαίτερος αἰσιδοδία καθὼς Ἱεράρχα τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπό-λεως εὐλόγησαν αὐτὸ μὲ συμ-προσευχὰ! Συμφώνως πρὸς τὸ ἀνακοινωθὲν τῆς ἱ. Μ. Βελγίου τῆς 19ης Ἰανουαρίου 2017:

«Μετὰ ἀπὸ τὴν ὁλοκλήρωσιν τῶν ἀνακαινιστικῶν ἔργων στὸ κτήρι-ο τῆς ἑδρας τῆς Μητροπόλεως Βελγί-ου καὶ μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς ἐναρξῆς τῆς ἐβδομάδος προσευχῆς ὑπὲρ τῆς Ἑνότητος τῶν Χριστιανῶν (18 μὲ 25 Ἰανουαρίου 2017) τελέσθηκε Ἑσπε-ρινὸς τὴν 18ην Ἰανουαρίου στὸν Ἱερό Ναὸ τοῦ Μητροπολιτικοῦ Μεγά-ρου, τῆς Ἁγίας Μαρίνης Βρυξελλῶν, χοροστατούντος τοῦ Σεβασμιώτα-του Μητροπολίτου Βελγίου καὶ Ἐξάρχου Κάτω Χωρῶν καὶ Λουξεμ-βούργου κ. Ἀθηναγόρου.

Εἶχαν ἀπαντήσῃ θετικῶς στὴν πρόσκλησιν τοῦ Σεβασμιωτάτου, με-ταξὺ ἄλλων, ὁ ἐν Βελγίῳ Ἐπίσκοπος τοῦ Πατριαρχείου Γεωργίος κ. Δοσί-θεος, ὁ Χωρεπίσκοπος Νεαπόλεως κ. Πορφυρίος (Ἐκκλησία τῆς Κύ-πρου), ἐκπρόσωποι τῶν Ὁρθόδο-

Ἡ Θράκη, τὰ ἐθνικὰ ζητήματα καὶ αἱ ἐκκλησιαστικαὶ διοικήσεις

Ἡ Θράκη εἶναι μία ἰδιαίτερος εὐαίσθητος περιοχὴ τῆς Ἑλλη-νικῆς Ἐπικρατείας καὶ ὀρεῖται καθεὶς ὁ ὁποῖος ἀσχολεῖται μὲ αὐτὴν νὰ ἀποφύγῃ ὑποαίδητοτε πρᾶξιν ἢ λόγον ὁ ὁποῖος δύναται νὰ ἐνεργῇ ζητήματα περὶ αὐτῆς. Πρὸ διμήνου κ. Ὁ Ιωάννης Ἐλ. Σι-δερὰς ἐδημοσίευσε κείμενον μὲ τίτλον «Φαναρισκόεπιστὴν Ὑρα-κικὴν Γῆ. Ἀνατολικὴ Θράκη» νὰ Ἀνατολικὴ Ρωμυλία, Ἀλμωσινή-τες Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπαρχίης τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου», εἰς τὸ ὁποῖον ἀναφέρονται καὶ τὰ ἀκόλουθα:

«Δὲν θὰ ἦταν ὑπερβολή, ἐάν λέ-γανε ὅπ ἀπὸ τῆς πλέον ἐκλεκτῆς καὶ ἀγαπητῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐπαρ-χίης τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ποὺ μέχρι σήμερα παραμένουν ἀλη-θινῶς, ὑπῆρξαν ἐκείνης τῆς Ανα-τολικῆς Θράκης καὶ τῆς Ἀνατολικῆς Ρωμυλίας ἡ Βορειοὶν Θράκης. Γι’ αὐτὸ συχνότατα γράφουμε καὶ δια-κηρύττουμε ὅπ ἡ Ὑρακικὴ Γῆ εἶναι Γῆ Πατριαρχικῇ.

Οἱ ἐκκλησιαστικῆς αὐτῆς ἐπαρχίης ἀνεκαθίσταντο ἰοχυροὺς καὶ ἀκατάλυτους, ἐκκλησιαστικοὺς καὶ πνευματικοὺς δεσμούς μὲ τὴ Μητέ-ραν Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ τῆς Κωνσταν-τινουπόλεως. Τὸ φρόνημα τῶν Ανα-τολικοθρακικῶν τῶν Ἀνατολικορω-μυλιανῶν ἦταν βαθύτατα πατριαρχι-κόν, βαθύτατα διαποτισμένον διὰ τὴν ζωογόνο ἐκκλησιαστικὴν πνοὴν τοῦ

τῆς ψυχῆς τῶν ἐφήβων παιδιῶν τῆς πατριδὸς μας. Ἀλοῖμονο ἀν σκοπὸς τῆς παιδείας τῶν ἑλληνοπαίδων γί-νη ἡ διεκκλίνσις τοὺς νὰ τραποῦν σὲ ὁδμούς μὲ ἀρνητικὰς ἐπιπτώ-σεις στὴ ζωὴ τους. Ὡστε, φθάσαμε καὶ δὸς τοῦτο τὸ ἔσχατο σκαλὶ στοῦ κακοῦ τῆ σκάλα, οἱ φύλακες τῆς παιδείας νὰ εἰσηγοῦνται τρόπους ἀνωμαλοποιήσεως τοῦ μέλλοντος τῆς πατριδὸς μας!

Ἐχέτε συζητήσει, κύριε Ὑπουρ-γέ, μὲ παιδιὰ ποὺ προσπαθοῦν νὰ ἀλλάξουν φύλο; Ἐχέτε συζητήσει μὲ γονεῖς, ποὺ ἂν ἀγορὰ τοὺς προσ-παθῇ νὰ πετύχῃ αὐτὴν τὴν περι-βοητὴ ἐπέμβαση, γιὰ νὰ ἀλλάξῃ τὸ φύλο μὲ τὸ ὁποῖο γεννήθηκε. ἔνω εἶναι κλασικώτατος ἄντρας, νὰ δῆτῃ τὴν τρικυμία ζῇ τὸ στήπὶ αὐτοῦ; Ἐχέτε συζητήσει μὲ γονεῖς ποὺ τὸ κορίτσι τοὺς δὲν ἔχει ἀγορὶ ὡς φίλο, ἀλλὰ ἔχει ἐρωτικὴ φιλενάδα καὶ δὲν σκοπεύει νὰ νυμφεῖτῃ ἄνδρα, ἀλλὰ νὰ συζῇσι στὴ ζωὴ τῆς μὲ μιά ἄλλη γυναικί; Ἐχέτε συζητήσει μὲ ἄνδρα, ποὺ προσπαθῶντε μὲ χει-ρουργικὰς «ἐπεμβάσεις» νὰ φθάσῃ στὴν ποσὴτὴ ἀλλαγὴ τοῦ σώματός

Ὁ νέος ὑπουργὸς Παιδείας κ. Κώστας Γαβρόγλου

Πέρσι τὸν Νοέμβριο, ὅταν ἀνα-κοινώθηκε ἡ καθαίρεση τοῦ κ. Νί-κου Φίλη ἀπὸ τὸ ὑπουργεῖο Παιδεί-ας καὶ ἡ ἀντικατάστασή του ἀπὸ τὸν κ. Κώστα Γαβρόγλου, ὁ νέος ὑπουργὸς παρουσιάσθηκε ὡς ἀνθρώπος συναινεσῶς, μὲ τὸν ὅποιο θὰ ἐπετυγχάνετο ἡ ἐπίλυση τοῦ προβλήματος τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκειῶν. Ὅμως, ὅντως ὁ κ. Κώστας Γαβρόγλου διακατέ-χεται ἀπὸ πνεῖμα συναινεσῶς; Ἀλή-θεια, γνωρίζουμε ποίος εἶναι ὁ κ. Γαβρόγλου; Ἀραγε, οἱ ἄλλοις πού θὰ προτείνῃ γιὰ τὴν ἐπίλυση τῶν χρονίζοντων προβλημάτων τῆς Παιδείας θὰ εἶναι πρὸς ὄφελος τῆς Παιδείας; Ἡ μήπως θὰ προχωρή-σῃ καὶ αὐτός, ὅπως οἱ τόσοἱ ἄλλοι ὑπουργοί, στὴν ὑλοποίησιν τῶν σχεδίων του, γιὰ τὴν ἀνόρθωσιν τῆς παραπαιούσεως Ἑλληνικῆς Παιδεί-ας καὶ ὅταν θὰ ἀποχωρήσῃ καὶ αὐτός οἱ προσπαθεῖς του θὰ ἀπο-δειχθοῦν οἱ ἀκατάλληλες, καὶ θὰ ἐλθῇ ὁ ἐπόμενος ὑπουργός, πού θὰ βάλῃ σὲ ἐφαρμογὴ τῆς ἰδῆς